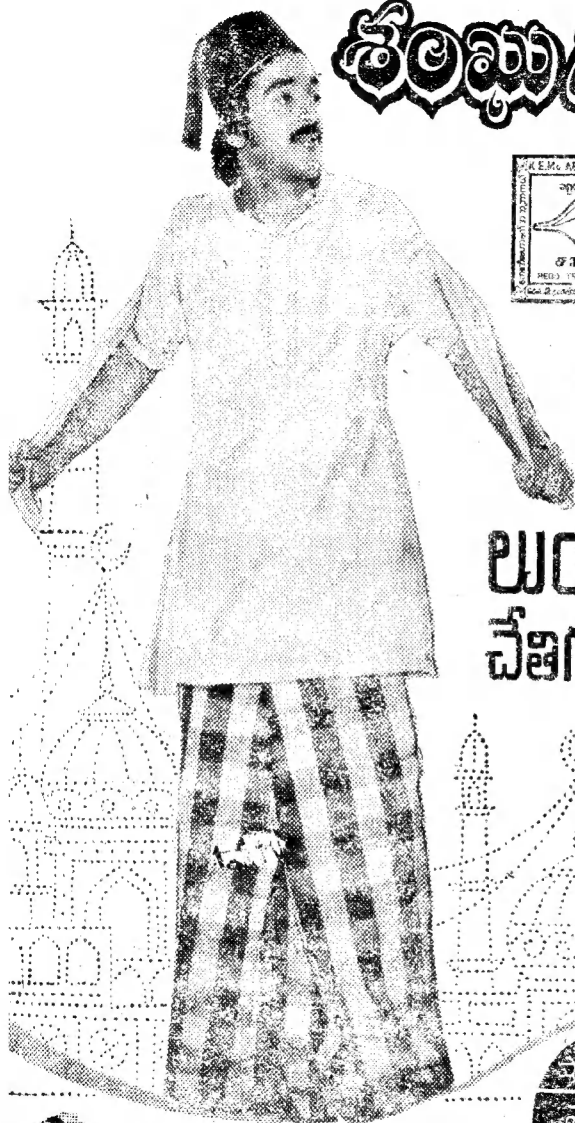

.. ॐ नमो भगवते ..

శ్రీమద్భక్త

బంగీలు
చేజగుడ్లు

మీరు ఆబూబకర్ కంపెనీ

238, తంబుచెట్టి పేట, మద్రాసు - 600001.

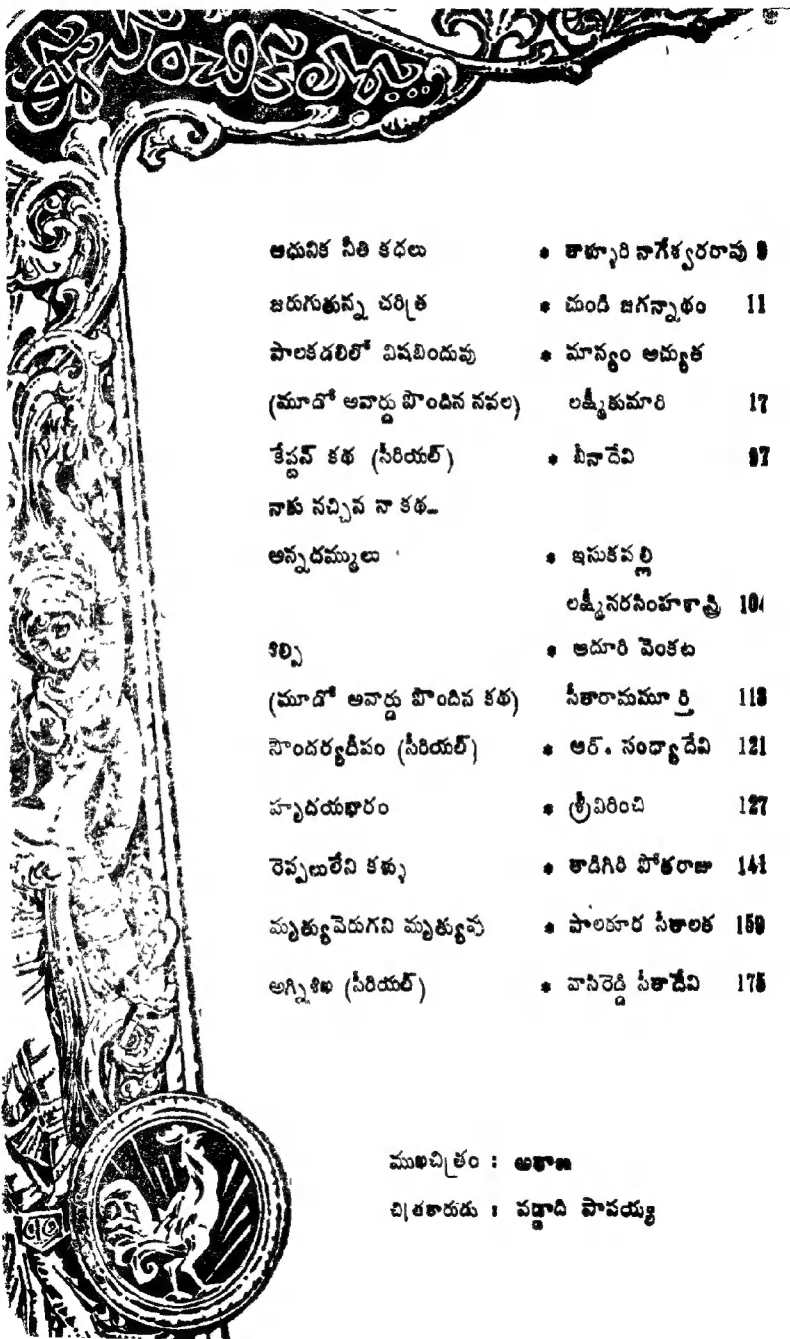
తాంబూల కలకత్తా - మధురై, క్విలొన్, జాంబాయి

Hydram

Yuva (Telugu Monthly)

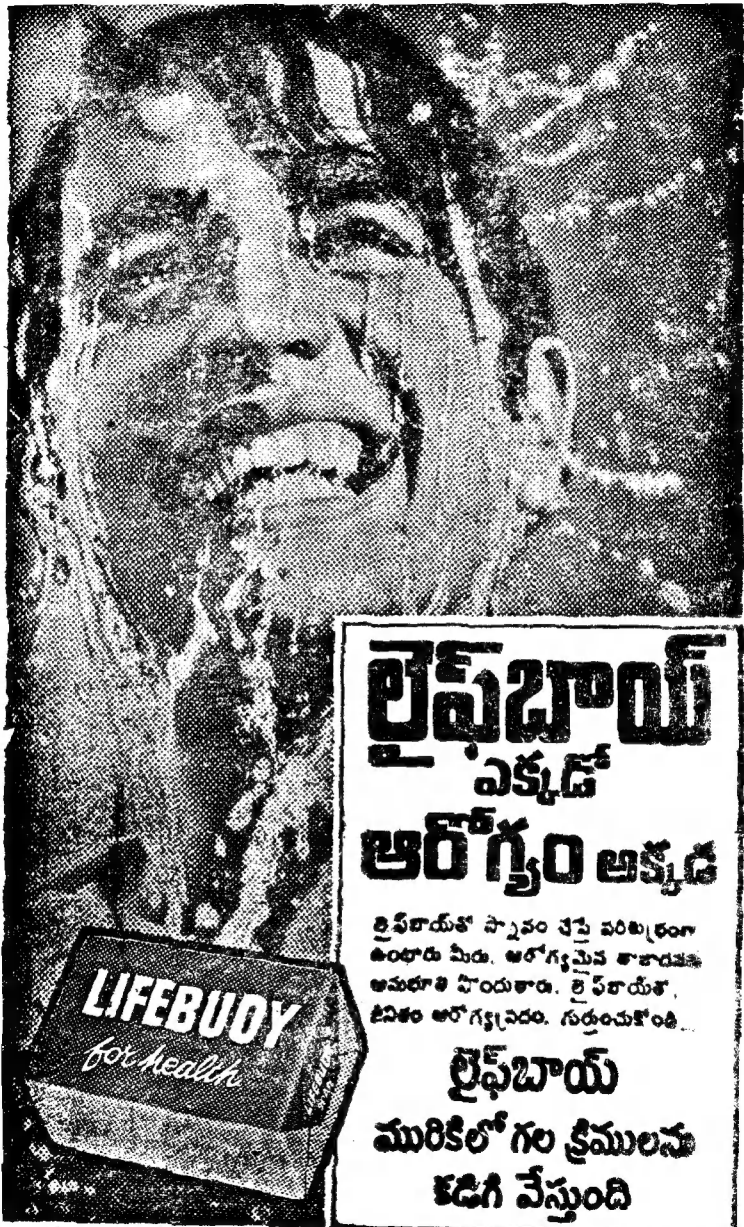
March, 1982

ఆధునిక నీతి కథలు	• కాళ్ళూరి నాగేశ్వరరావు	9
జరుగుతున్న చరిత్ర	• చుండి జగన్నాథం	11
పాలకడలిలో విషపిండువు	• మాన్యం అమ్యక	
(మూడో అవార్డు పొందిన నవల)	• లక్ష్మీకుమారి	17
కేప్టన్ కథ (సీరియల్)	• వీనాదేవి	97
నాకు నచ్చిన నా కథ		
అన్నదమ్ములు	• ఇసుకపల్లి	
	• లక్ష్మీనరసింహారావు	104
కల్ప	• ఆదూరి వెంకట	
(మూడో అవార్డు పొందిన కథ)	• సీతారామమూర్తి	118
సౌందర్యదీపం (సీరియల్)	• ఆర్. సంధ్యాదేవి	121
హృదయభారం	• శ్రీవిరించి	127
రెప్పలులేని కళ్ళు	• కాడిగిరి పోతరాజు	141
మృత్యువెదుగని మృత్యువు	• పాంహర సీతారాం	159
అగ్నిశిఖ (సీరియల్)	• వాసిరెడ్డి సీతాదేవి	175

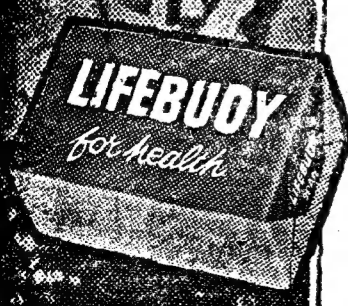
ముఖచిత్రం : అశాన

చిత్రకారుడు : పద్మాది పాపయ్య

లైఫ్ బాడీ

ఎక్కడో ఆరోగ్యం అక్కడ

లైఫ్ బాడీతో ప్లావం నేపే పరిమళంగా
ఉంటారు మీరు. ఆరోగ్యమైన తాళారవమే
అమలాది హిందుకారు. లైఫ్ బాడీతో,
జీవితం ఆరోగ్యవైదం. గుర్తుంచుకోండి...

లైఫ్ బాడీ
మురికిలో గల క్రిములను
కడిగి వేస్తుంది

విభాగం - 4-75-1091 75

విభాగం - 4-75-1091 75

ఇప్పుడు...
అందానికి ఒక కేలమైన్

కొత్త

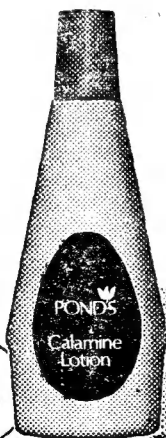
పాండ్స్

కేలమైన్ లోషన్

పూసిన అందం, సంరక్షించే గుణం,
తాజా మురివెం, మీ చర్మానికిది లాభమయం

చర్మానికి ఆరోగ్యంతోబాటే అది ఒక
అందాలగని కావాలని కోరుకోరామరి?
ఈ రెంటి కోసమూ యిదుగో కొత్త
పాండ్స్ కేలమైన్ లోషన్ :

మచ్చలేని, నిర్మలమైన శోభ...
చల్లదనం యిక మీ వంటిపైన-
గాలిలోని, సంతోషం విరిసే,
మారని ఆ తాజాదనం. మేకప్
వేసుకునే ముందే నా, లేదా
రానంతట అదిగానే వాడటానికి
వీలు. సుగంధం విరజిమ్మే,
అందాన్నిచ్చే పాండ్స్
కేలమైన్ లోషన్.

ఇప్పుడు
35 మి.లీ.
ప్యాక్ లో కూడా
బాడవుతుంది.

పాండ్స్

INTAS(M) PIL-C!-4-1710-TL

Yuva (Telugu Monthly)

March, 1982

సంస్థాపకులు : చక్రపాణి

సంపుటి 45

మార్చి 1982

సంచిక 3

అనేక మానములుగా, అనేక పర్యాయములు ప్రతికలలానూ, రాజకీయ వర్గాలలోనూ ఊహగానాలు జరిగిన కేంద్ర మంత్రిమండలి పునర్నిర్మాణం 1982 జనవరి 15న జరిగింది. దీనిని పునర్నిర్మాణం అనడానికిగాని విస్తరణ అనిగాని అనడానికి పూర్తిగా వీలులేదు. ఎక్కువగా ఇది పునర్వ్యవస్థ. దీని వల్ల, ఎంతో అళలు పెట్టుకొన్న దాదాపు యాభైమందికి అభివృద్ధి కావడం జరిగింది ఏమైనా, అయిదారు మంది కొత్తవారు వస్తే, నాలుగైదు మంది పాతవారు పోవడం జరిగింది. మంత్రిుల కాలంలో మార్పులు జరిగాయి.

మంత్రిుల కాలంలో మార్పులు జరిగడం, మన దేశంలో దాదాపు ప్రతి సంవత్సరమూ జరుగుతూ వున్నదే. ఒక విధంగా అది మంచిదే. కొంత మంది మంత్రిులకైనా పరిపాలనలో వివిధ కాలంలో అనుభవం లభిస్తుంది. ఈ పద్ధతిని మంచిది కాదని ఎవరూ అనరు. కానీ, ప్రజా జీవితంలో చాలా ముఖ్యమైన పరిణామాల అర్థికకాలంలో తరచు మార్పులు రావడం, అర్థిక విధానంలో మార్పులు జరిగడానికి కారణమౌతుంది.

ఏ మంత్రికాలంలో మార్పులు జరిగినా అర్థికమంత్రి మారడం ఇది వరకు జరచు జరిగేది కాదు. ఒక వ్యక్తి అర్థికమంత్రిగా నియమితుడైతే,

సాధారణంగా అయిదేళ్లు అతడు ఆ పదవిలో వుండడం, అతడి విధానాలను అమలుజరపడానికి చాలా సహాయపడుతుంది. ఏ విధానమైనా పూర్తి మంత్రి మండలి భార్యకతో జరుగవలసింది గాని, ఒక వ్యక్తి యిష్టానిష్టానో నాణ్యం దించినది కాదని అనవచ్చును. కాని, పూర్తి మంత్రిమండలి అంగీకారంతోనే ప్రతి సంవత్సరమూ ఆర్థిక విధానం ప్రకటించబడినా, అది కేవలం ఆర్థిక మంత్రి భావాలను అనుసరించే ప్రకటించబడుతూ వచ్చింది. అంచేత ఒక మంత్రివర్గం పదవిలో వున్నంతకాలమూ, అంటే ఒక పార్లమెంటు అమలులో వున్నంతకాలమూ, ఒకే వ్యక్తి ఆర్థికమంత్రిగా వుంటే, అతడి భావాలను, విధానాలను అమలుజరిపి ఆర్థిక విధానాన్ని కొనసాగించడానికి సావకాశం వుంటుంది. లేకపోతే, ఆర్థికమంత్రి మారినప్పుడల్లా ఆర్థిక విధానంలో కొద్దో గొప్పో మార్పుకాక తప్పదు.

పార్లమెంటుకు ఎన్నికలు జరిగి ఒక పార్టీ ప్రభుత్వం అధికారంలోకి వచ్చిన తరువాత ప్రకటించబడే బడ్జెట్, ఆ పార్టీ ప్రభుత్వం అమలులో వుండే అయిదేళ్లకూ అమలు వుండేట్లు ప్రవేశపెట్టాలనీ, ప్రభుత్వపు ఖర్చు, ఆదాయాలలో ఏకేటా మార్పులు వుండవచ్చునుగాని, ఇవ్వకంటాక్కు రేట్లను మాత్రం ప్రతి ఏటా మార్చుకుండా అయిదేళ్ల కొకసారి మార్చే పద్ధతి వుంటే మంచిదని ఎంకో మంది ఎన్నోసార్లు సూచించారు. అలా జరగలేదు. జరగ దేమో నాదా.

కాని, ఆర్థికమంత్రిని మాత్రం అధ్యక్షుడు అయిదేళ్లు అదే పదవిలో వుంచినట్లయితే, అతడు ప్రారంభించిన విధానాలను అమలు జరపడానికి అతడికి అవకాశం వుంటుంది. అంతేకాదు, ఒకే వ్యక్తి ఆ పదవిలో అయి దేళ్లు వున్నట్లయితే, అతడి విధానంలో పెద్ద మార్పులు ఏమీ వుండవు.

జనవరి నెలలో జరిగిన మంత్రిమండలి వనర్వ్యవస్థీకరణలో ఆర్థిక మంత్రి మార్పు జరిగింది. అంచేత, 1982-83 బడ్జెట్లో ఏమి మార్పులు వస్తాయో, అంటేకు పూర్వపు బడ్జెట్లకన్న ఎక్కువ సరసంగా వుంటాయో, విరసంగా వుంటాయో అనే ప్రశ్నలు కలవరకొందరం జరుగుతుంది అయితే, మంత్రిమండలి ఒకే పార్టీకి చెందినదవడంచేతనూ, ఆ పార్టీ నాయకత్వం ద్వారా గా ఏమిటి వున్నందుననూ, ప్రజలకు బాధ్యత వహించే మార్పులు 1982-83 బడ్జెట్లో వుండకపోవచ్చుననే అశక్త అవకాశం వుంది.

ఏమైనా, ధరలను కట్టుబాటులోకి తేవడానికి, ద్రవ్యోల్బణాన్ని తగ్గించడానికి దిట్టమైన చర్యలు ఇప్పుడు అవసరం. ధరల సూచికలను చూస్తే, బోకు ధరలకూ, చిల్లర ధరలకూ మధ్య వ్యత్యాసం చాలా ఎక్కువగా కనపడుతుంది. బోకు వ్యాపారం నుంచి చిల్లర వ్యాపారానికి వచ్చేలోపల ధరలు విపరీతంగా పెరిగిపోవడాన్ని ప్రభుత్వం ఎలాగైనా ఆరికట్టకపోతే, సామాన్య ప్రజల విత్యజీవితం దుప్పిరమైపోతుంది. ఇప్పటికే అయింది. మరి దాడులుగా బాధ కలిగించే స్థితి: వాకుండా, ధరలను అదుపులోకి తేవడము అవసరం.

ప్రభుత్వ వ్యయం ఎక్కువ అయితే, ధరలు పెరగడం ఎక్కువ అవుతుంది. ఏమంటే, ఎక్కువ డబ్బు చెలామణిలోకి వస్తుంది కనుక. అంచేత, ధరలను తగ్గించడానికి అనుసరించే విధానాలలో, ప్రభుత్వ వ్యయాన్ని తగ్గించడం ఒక ముఖ్య భాగంగా వుండాలి.

ఏప్రిల్ సంచికలో...

రాధాలోకప్రియ నవల

మంగ కాదు గింగ

1981 చక్రపాణి నాలుగవ ఎవార్డు

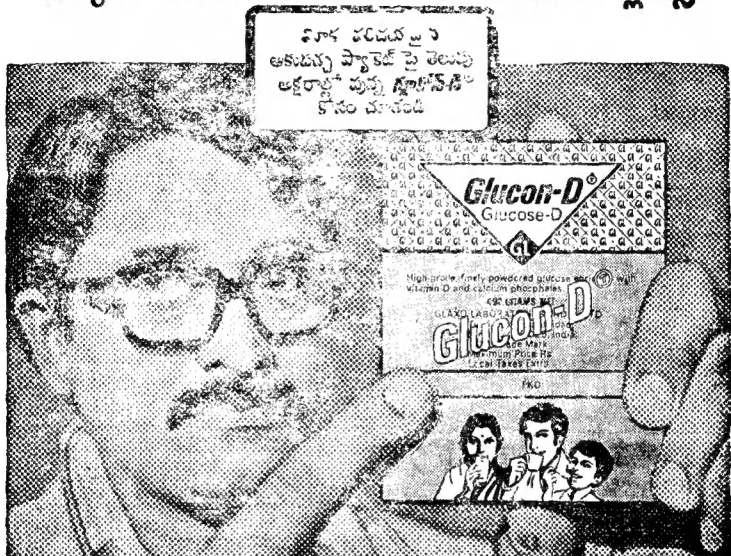
హిందీన కథ

పులికళ్ళు

సామవేదుల గీతారాణి

అసలైన, సిసలైన గ్లూకోన్-డి[®]

ఒక్కటే దానిని తయారు చేయవారు గ్లూకోన్

చౌకదారు నకిలీ వరుకుల్ని కొని మోసపోకండి. అది మీ కుటుంబ ఆరోగ్యానికి హానికరం. అందుకే గ్లూకోన్ వారి అసలైన గ్లూకోన్-డినే కొనండి. గ్లూకోన్ వారి గ్లూకోన్-డి, శుద్ధమైన గ్లూకోజ్ పౌడర్ తో పాటు విటమిన్ డి-1, లావణ్యం మరియు కార్బోయిలతో విలవరచబడిన నమ్మకమైన ఉత్పాదన.

కోట్లాది ప్రజలు వాడతారు దీన్ని—అవసరమైనప్పుడల్లా శక్తి కొనం.

గ్లూకోన్-డి రకరకాల ఆహార వదార్థాలకు, ప్రాణ రక్షణకు వాడే విషకాంక్ష, మందులకు పేరెన్నికగన్న గ్లూకోన్ కంటేమీతే తయారుచేయబడుతోంది.

మీరు కొనే గ్లూకోన్-డి ప్యాకెట్ అసలైనదే అని నిర్ధారణ చేసుకోండి.

గ్లూకోన్-డి[®] తిరిగి శక్తి నిచ్చేందుకు నమ్మకమైనది.

HTB-GU-7027-TB

౦.౫౦ (పాకెట్)

ఆధునిక క్రితి కథలు

తాళ్ళూరు నాగేశ్వరరావు

జీవితాన్ని ఒక పర్యవేక్షణగా భావించి, ఆ పర్యవేక్షణతో 'ధీ'కాని విజయాన్ని సాధించాలనే సూటిమనిషి పర్యవేక్షణరావు. పుట్టింది పేదకుటుంబంలో. పెరిగింది పదిమంది దయావర్షాలపైన. ఎందుకంటే, అతని చిన్న వయస్సులోనే తల్లి దండ్రులు పోయారు. అతన్ని తప్ప అతనికి అర్థరూపాయి అస్తి కూడా మిగిలి వెళ్ళలేదు అతని తల్లిదండ్రులు. కేవలం స్వయంకృషిపైనే, పొంత తెలివితేటలతోనే, యాంత్రికమైన పరిశ్రమతోనే బి.ఏ. చాకా చదివి, అందులో ప్రథమ శ్రేణిలో ఉత్తీర్ణుడయ్యాడు. అయినా ఉద్యోగం కోసం ఎంతో మంది ఆశ్రయించాడు. ఎన్నో ఇంటర్వ్యూలకు హాజరయ్యాడు. హాజరయిన ప్రతి ఇంటర్వ్యూలోనూ సభ్యుల్ని మెప్పించేడు. అయితే ఒక మహానుభావుడు పర్యవేక్షణరావు విద్యావిషయక బాంధవ్యాన్ని, ఇంటర్వ్యూలో చూపిన సామర్థ్యాన్ని, అతని స్థితిగతుల్ని గ్రహించి ఉద్యోగం ఇచ్చాడు లిమిటెడ్ కంపెనీలో కిందిస్థాయి గుమాస్తాగా.

ఆ కంపెనీలో చేరినదగ్గర్నుంచీ పర్యవేక్షణరావు తన సామర్థ్యాన్ని, తెలివి తేటల్ని నిరూపించుకోవడానికి, పై అధికారి మెప్పును పొందడానికి క్షణం వృథా చేయలేదు. తంచనగా తొమ్మిదిన్నరకు అఫీసుకు వచ్చేవాడు. కుర్చీలో కూర్చున్న దగ్గర్నుంచీ లంబ్ టైమ్లో అరగంట తప్ప మళ్ళీ సాయంత్రం అయిందయ్యేవరకూ, ఆ కుర్చీకే అంకితమైపోయేవాడు. ఇచ్చిన పనిని కడు జాగ్రత్తగా అమిత వేగంగా చేసేవాడు. అఫీసు టైమ్లో ఎవరికో మాట్లాడేవాడు కాదు. అఫీసు విధులకు అంత యిదిగా కట్టుబడి, గానుగెద్దులా పర్యవేక్షణరావు పనిచేస్తూ వుండింది తొటి గుమాస్తాలకు కన్నెర్రగా వుండేది. జీవితాన్ని అఫీసు విధులకు అంకితంచేసే ఉద్యోగులు ఈ రోజుల్లో వెయ్యికి ఒక్కరు చాకా ఉంటారా? ఉంటే ఆ ఒక్కడే పర్యవేక్షణరావుగా చెప్పుకోవచ్చు.

పర్యవేక్షణరావు పని సామర్థ్యం కంపెనీ మేనేజింగ్ డైరెక్టరు చాకా వెళ్ళింది. అతన్ని గురించి రహస్య రిపోర్టులు అనుకూలంగా అందాయి. ఒక

రోజు మధ్యాహ్నం మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ నుంచి పిలుపు వచ్చింది పర్యటారావుకు. సహం భయంగానూ, సహం విడియంగానూ మేనేజింగ్ డైరెక్టరు ఎయిర్ కండిషన్లు గదిలోకి వెళ్ళాడు పర్యటారావు.

“మిస్టర్ పర్యటారావ్ ! మీ గురించి విన్నాను. అఫీసు పని పెంట్ పర్సెంట్ వాళ్ళు వంచి పనిచేస్తున్నారని తెలిసింది. ఓ శత్రు కూడా వృధా చేయని మీ సిన్సియారిటీని అభినందిస్తున్నాను.”

తనకి మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ డబుల్ ప్రమోషన్ ఇవ్వబోతున్నంతగా పర్యటారావు మొహం మెరుక్కురి కొంతలాగా వెలిగింది.

“మీ వయసెంత ?”

“ఇరవై ఏడేళ్ళందీ”

“ఈ వయసుకే అఫీసుపనిలో అంత గొప్ప సామర్థ్యాన్ని సంపాదించారంటే, కంపెనీ వ్యాపారంలో మెరుకువలన్నీ తెలుసుకున్నారంటే సామాన్యమైన విషయం కాదు. మిస్టర్ పర్యటారావ్ ! మీ లాంటి వయసు తక్కువ, తెలివి ఎక్కువ యువకుల్ని చూస్తే మాకో భయం ఏర్పడుతూ వుంటుంది.”

పర్యటారావు మొహంపై హఠాత్తుగా చిరుచెమట్లు కమ్మాయి. అచెమట్లు ద్వారా అంతదాకా అతని మొహం అర్పేసిన దీపమైంది.

“పనిబాగా నేర్చుకుని, ప్రావీణ్యం సంపాదించి, వ్యాపార రహస్యాలను తెలుసుకొని, కొన్నాళ్ళు పోయాక మాకు పోటీగా వ్యాపారం పెడుతూ వుంటారు మీలాంటివారు. అందుచేత అలాంటి ప్రమాదం రాకుండా ముందు జాగ్రత్త పడడం మా కర్తవ్యం. మీలాంటివారికి ఉద్వాసన చెప్పడం మా వ్యాపారధర్మం. మీరేమి అనుకోకండి. మా ధర్మాన్ని మేము పాటించాలి. రేపే మీ జీతాన్ని, అలవెన్సులనూ, బోనస్ నూ తీసుకొని మరోచోట ఉద్యోగం చూసుకోండి.” అన్నాడు మేనేజింగ్ డైరెక్టరు ముందున్న పైల్లోకి మొహం దూర్చి.

ఉద్యోగం వెలయాలేగానీ ఇల్లాలు ఎప్పటికీ కాదు.

జరుగుతున్న చరిత్ర

కొలం నిల్వడు. కాని, దానిని బంధించి

తమ పట్టు నెగ్గించుకోవలెనని సర్వార్థి కారగర్వం కలవాడు ప్రయత్నిస్తాడు. సముద్రాన్ని కాపించి, అలలను అరికట్ట వలెనని కింగ్ కాన్స్టాబుల్ ప్రయత్నించ లేదా; అంతో ఇంతో ఆ వెర్రి ప్రపంచాన్ని కాపించగలమని భావించే అగ్ర రాజ్యాల మహానాయకులకు వుండనే వుంటుంది. అందువల్లనే కాబోలు ఇటు రీగన్, అటు బ్రెజ్కెవ్ పోలాండ్ విషయంలో వివరీతంగా సంపరిస్తున్నారు.

ఏరుభయలు పోవ్ మహాశయునికో కలిసి చర్చించుకొని పోలిష్ ప్రజలకు ఒకమార్గాన్ని చూపించి, వారి సంకటాన్ని దూరంచేయగలరు. ఇందుకై ఒక షరతుకు వారు కట్టుబడవలెను. పైనుంచి ఎవరమూ ఏమీ చెయ్యనక్కరలేదు. పోలాండ్ లోని అధికార్లు, వర్కర్లు, కర్షకులు, రోమన్ కాలిక్ చరిత్ర సంబంధించిన కార్యకర్తాహకులు బేషరతుగా కూడి, పోలిష్ అర్థిక విషయ సరిష్ఠిని సమీక్షించుకుని దానికి విరుగుడి పేసుకోడానికి ఎటువంటి రాజకీయ అర్థిక ప్రక్రియలను విషయోగించుకోవలెనో వాటిని ఆరు నెలల పరచుకోడానికి అందరం సహకరిస్తాం. కాని ఆ ఆగ్నేయ సంక

ల్పించుకుంటే పోలిష్ సుస్థితి చల్లబడుతుంది.

పోలిష్ సమస్యలో ఇమిడివున్నది సూక్ష్మతినూత్నమైన కిటుకు. కార్మికులు, కర్షకులు తమ కిష్టంలేనివారిని తొలగించుకొని సమర్థులైనవారిని రంగంలోకి దింపి తమ కార్యకలాపాలను సాగించుకునే వ్యేచ్ఛ కావలెనంటున్నారు. పరిపాలన కమ్యూనిస్టు పార్టీ చేయవలసిందేనని అంటున్నారు. జనసముదాయానికే నచ్చిన విధంగా పార్టీని దీర్చి, స్వతంత్ర లేక స్వయంపాలక కార్మిక సంఘాలు, కర్షక సంఘాలు సూచించిన మేరకు పరిపాలన, పరిశ్రమలలో వ్యవసాయ తంగంలో పెత్తనం కొనసాగవలెనని తాత్పర్యం. ఆ విధంగా పరివర్తన తేవడానికై ఘనమైన కృషి జరిగింది. కాని ఎక్కడో ఇంకా పెరస్పరం సంకయాత్మకమైన గొడవ మిగిలిపోయింది. మన ఆస్పాం సమస్యలలో మిగిలిపోయినట్లు. ఆస్పాంలో ఉదయించిన సమస్య ఆ పరిస్థితులలో ఎక్కడైనా వచ్చేదే. అందరం ఆస్పాం ప్రజలపట్ల సానుభూతి కలిగివున్నవాగమే. కాని, పాత వాననాలు గల బెంగల్ అస్పామ్ వివాదం, ఇతర ప్రాంతాలనుంచి వచ్చి కపురస్తులై

పోయినవారి బాధ- ఇవన్నీ కలిసి అన్నీ పార్టీలను పట్టి కొట్టిస్తున్నవి. ఓపికతో అందరం కలిసి ఏదో విధాన పరిష్కారించుకోక తప్పదు.

పోలాండ్ లోనూ అంతే.

కాని, పోలాండ్ పేరిట రీగాన్ బదిల్డార్ వాళ్ళాలను పరికి కాంక్షలు విడిచే, ఆవి అమెరికాలోకి విడమడిక బ్రెజ్నెవ్, పోలిష్ శక్తులు సమాధాన పడకపోతే, మేం వస్తున్నామేమన్నాం అన వలసిన పనిలేదు. కాపిటలిజంలో కొన్ని సమస్యలు రెదురైతే కమ్యూనిజంలో మరి కొన్ని సమస్యలు తప్పవన్నమాట. ఆ సమస్యలకై ప్యేచ్చగా తర్కించి పరిష్కార మార్గాలను అన్వేషించడం కర్తవ్యం. ఎంతటి ప్రపంచంలో మునుపటి కంటే స్వతంత్రంగా ఆలోచించుటనే దోరణి, ఎంత పెద్దవారైనా సరే వారి మార్గం తప్పని తోస్తే ఆ మాటను గట్టిగా వెల్లడించడం, ఇప్పుడు ఎక్కువగా గోచరిస్తున్నది. కాని, చాలాదు. అందువల్లనే రష్యా పోకెడిలో ముందు వెనుకలు కనిపిస్తున్నవి.

సాధారణంగా ఎంత రాజకీయాల్లో ప్రవేశిస్తే చిక్కులు తెచ్చిపెడుతుంది. కాని, పోలాండ్ లో అరాచకకారకే చర్చి సాధారణంగా వినియోగ మవుతున్నా, ఆ సాధారణ పరిస్థితులలో ప్రజాకోటికి అత్యంత శ్రేయోభిలాషిగా తన నడవ

డిని దిద్దుకుంటున్నది. అప్పు ధ్యం : అమెరికానుండి సామర్థ్యం ప్రదర్శితమైనది.

అంతటి సత్కృతాలన్నీ చేశారీ సందర్భంలో మార్షల్ లా రాజ్యానికి అవకాశమే లేకుండా చేశారనిపిస్తోంది. పెద్దలనిదేవారి చాతుర్యం, చాణక్యం విఫలమైనవి. నేడు ఎక్కడ మర్తతి వచ్చినా, కావలసింది చాణక్యం కొడు, చిత్తశుద్ధి. ఆ గుణసంపదను ఆలవర్చుకోవలసిందని రాజ్యాంకు ప్రపంచ ప్రజాకోటి పజిన మామూలు ఎలుగెత్తి చాటవలెను. ఇప్పటి రాజ్యాకాసకులకు తమ నడవడిని అందు కనుగుణంగా మార్చుటనే శక్తి లేదని దుజువైతే, వారి స్థానే మరొకరు, సమర్థులైనవారు రావడానికై కృషి జరగక తప్పదు.

దేశదేశాలలో ప్రజలు తరతమ భేదాంతో చిత్తశుద్ధిలేని పాలకవర్గాల రేక పాలకవిధానాల కళమై నలిగిపోతున్నారు. వీరికి విముక్తి ఇక లేదని భావించరాదు. పొగలోనుంచి నెగలోకి వీరు వచ్చిన మాట నిజమే. ఈ నెగలోనుంచి వీరిని తప్పించే విమోచనశక్తి రాకపోదు. కుట్రస్య శీత్రం.

ఆ నెగ ఆతి వివరీణంగా ఒక సీమలో సామాన్య జనాన్ని హింసిస్తున్నది. హింస దుర్భరమై ఎవరైనా ఎదురుతిరిగితే

చిత్రహింస బహుమానంగా లభిస్తుంది. విద్విరామంగా ఈ మహాదారుణానికి గురియైన క్యామవద్దులు. జాత్యహంకారంతో విర్రవీగే, ఆధికార రోగపూరిత బదిరాంధక శవములతో సమానంగా సంచరించే శ్వేతముఖులైన క్రూర మావపుల హతమి ఈ సీమలలో చండకాననం చేస్తున్నది.

కారుణ్య భావం గలవారంతా ప్రపంచమంతటా ఆ ఘోరకలిని అంటించారు. మనందరి పక్షిన మన ప్రధానమంత్రి పట్కింది. 1890 లోగా దక్షిణాఫ్రికాలో చెలరేగే వరమ యుద్ధం అంతమై పోతుందని ప్రకటించింది. తదాస్త్ర :

క్యామవద్దులు స్వరాజ్యం గెల్చుకొన్న ఆఫ్రికా సీమలన్నీ పాల్గొన్న సమావేశం జనవరిలో దక్షిణాఫ్రికాలో పొరాడే స్వాతంత్ర్యసమర పీఠాలను అలినందించడానికై మన రాజధానిలో జరిగింది. మన ప్రధానమంత్రి ఆ సమావేశంలో ప్రసంగించింది. సుభాష్ చంద్రబోస్ (నేతాజీ) అయినా, భగత్ సింగ్ అయినా, సుబ్రహ్మణ్య భారతి అయినా, జయప్రకాశ నారాయణ అయినా ఈ ప్రసంగంలోని ఉద్వేగాన్నీ, సానుభూతిని ప్రకటించేవారు.

దక్షిణాఫ్రికా ప్రజాసామాన్యపు పోరాటం దౌర్జన్యానికి లొంగదు; ఆ సమరానికి విజయం తథ్యం: ప్రపంచంలోని ప్రజయైనా దాన్యవిముక్తికై

మానవ హక్కులకై గావించే పోరాటానికి భారత ప్రజల - భారత ప్రభుత్వ అండదండలు ఎప్పటికీ వుంటూనే వున్నవి; ఒక్కొక్క ప్రజ తమ స్వరాజ్యాన్ని పొందగానే అందరం అనందిస్తూ వుంటాము; ప్రస్తుతం యావజ్జీవ శక్షును అనుభవిస్తూ వుంటే దక్షిణాఫ్రికా ప్రజావిమోచన సంగ్రామ కూరుడైన నెల్సన్ మాండేలాను అత్యుముఖిగా భావించి నేత్రహా అవార్డును అంతర్జాతీయ సుహృద్భావం కోసం జయసి చేచ్చి ఆదరించినాము - మాటికి ముదిపాళ్ళు మన దేశీయులంతా భామే ఆ నాక్యాలను పలికి నట్లుగా భావిస్తాడు, సంతోషించేడు.

* * *

మన దేశంలో ప్రజాస్వామ్య శక్తులు మన విజయాన్ని సాధించినవి. అందుకు సాక్ష్యం జనవరి పదవతేదీన మన ప్రధానమంత్రి మ్యూయార్క్ (అమెరికా) పత్రికా ప్రతినిధికో ముచ్చటిస్తూ తెలియజేసిన అంశాల సముదాయం.

కౌరవులు నూర్గురు ఒక వైపున, పాండవులు అయిదుగురు ఒకవైపున వుండి కలహించినారు: కాని, గంధర్వు నేదిరించి నూటయిదుగురు ఒకటే ఐనారు - ధర్మరాజు హితవు ననుసరించి :

మన స్వతంత్ర భారత భవిష్యత్వం దృష్ట్యా, లోకాన్ని మనం ఎదిరించి వపుడు అందరిదీ ఒకేమాట :

నమ్ము - నమ్మకపో, మన విశిష్ట వ్యక్తిత్వం, మన జాతీయధర్మం సంపూర్ణంగా అందులో, ఇదివరకెన్నడు కావట్లుగా, ద్యోతకమైనవి. అందువలన, దేశంలోని ప్రజాశక్తులు మన చెవిలో ఇల్లుగట్టుకుని చెబుతూవచ్చిన సంగతులన్నీ నేడు ప్రామాణికంగా మన ప్రభుత్వ ముఖతః బహిరంగమైనవి.

ఇంతకూ, ఆ బహిరంగమైన, విద్దుష్టమైన, సర్వ సమ్మతమైన విషయాలేమిటివి? విందాం, పదః డి.

* * *

పవర్ కూటములలో భారత దేశం చేరదు. ఈ పైఖిరిని అమెరికా అదరించవలెను. అమెరికాకు ఇండియాకు పుర్వం ఎందునా పుండవలసిన పనిలేదు. ఈ దేశం కేవలం అమెరికా అభిమాని కాదు, కేవలం సోవియట్ రాజ్యాభిమాని కాదు. ఈ రెంటిలో ఏ దేశానికి విరుద్ధం కాదు. అత్యధికంగా, విశిష్టంగా ఈ దేశం స్వాభిమాని. అనేక అమెరికన్ పాలక వర్గాలతో వ్యవహరించినది. ఇండియా-అమెరికాం యోగక్షేమాంశై కృషి జేసినది. అమెరికా ప్రభుత్వ కోరిక ననుసరించి ఇండియా సాన్నిహిత్యం వుంటుంది. ప్రజాస్థాయిలో ఉభయసీమల వాని నడవడి పరస్పరం బాగానే వుంటున్నది. ప్రభుత్వ స్థాయిలో ఒకరినొకరు కలిగినవి. అమెరికాతో ఇండియాకు మంచి సంబంధాలు, ఆర్థిక సహకారం,

విస్తరించే వ్యాపారం కావలెను. సోవియట్ రష్యా కేవలం ఇండియాకు సాయ పడలేదు; 77 దేశాల కూటమికి సాయం చేసింది; ఇప్పుడా కూటమిలో నూరు సీమలున్నవి; అందులో ఒకటి ఇండియా. అనేకమైన అంశాలు ప్రపంచ సంస్థలలో చర్చకు వచ్చినపుడు సోవియట్ యూనియన్ను ఇండియా బలపరచలేదు; ఇండియానే ఆరాజ్యం బలపరచింది. అన్ గాన్ సంకటం వలన పాక్ వారికి అయుధాలిస్తే, వాటిని వారు లోగడ చేసినట్లు ఇండియాపైకి వినియోగిస్తే, ఇండియాను ఒకే అపద ఎదుర్కుంటుంది గదా! ఇక చైనాతో ఇండియా బాంధవ్యం సంగతి అంటారా, వినండి. ఈ రెండు దేశాలు జగదం మానుకుని, ఈర్ష్యహతంగా, ఇతోధిక సహకారభావంతో సంబంధిస్తే ఆసియా సీమలన్నీ ఎక్కువ స్థిరపడగలవు. దారిద్ర్యం-ఆర్థికంగా వెనుకబడివుండే స్థితులను ఎదిరించి గొప్ప కార్యసాధన చేయగలవు. మ్యూక్లియర్ శక్తి అవసరమేకాని బాంబు అక్కరలేదు, దానిని చేయబోయేది లేదు. శాంతియుత ప్రయోజనాలకై ఆ శక్తికి సంబంధించిన ఉత్పాదాలు అసమానమైనవిగా వుండూడదు. ఇండియా పైజా పెద్దది. విభిన్న కూటాలుగల ఏకదేశం గనక దీనికి సరిపడిన రాజ్యపద్ధతి ప్రజాస్వామ్యమే!

పై వాక్యాలను పరిశీలకులు కొందరు

విశేషంగా పరిశీలించి న్యూక్లియర్ బాంబు విషయమై వెల్లడియైన వాక్యాన్ని అక్షేపించ వచ్చును. ప్రధాని మొరార్జీదేశాయ ఇదే విధంగా అన్నప్పడు కూడా వారు అక్షేపించారు. స్వాభిమానులం అని చెప్పుకుంటూ, మన భవిష్యత్ కార్యక్రమం విషయమై ఇతరులకు సంజాయిషీ చెప్పుకోవలసిన అవసరం ఏమున్నది? అని వారి అభిప్రాయం కాబోలు :

పాకిస్తాన్ విదేశాంగ మంత్రి మన అహ్మదాన్ని అంగీకరించి సంప్రదించు లక్తై వస్తున్నాడు. ఈ పంక్తులందే లోపల ఆ సంప్రదించుల పర్యవసానం తెలిసి వుంటుంది. ప్రభుత్వ స్థాయిలోనే గాక, ప్రజాస్థాయిలో తారత-పాకిస్తాన్ సంబంధాలు నన్నిహితం కావడం మంచిదనే అభిప్రాయం రెండు దేశాలలోని బుద్ధిమంతులకు కలిగినట్లు వినికిడి. ఈ ప్రయోగం వుందిదే. తారత-పాక్ మైత్రి ఉభయులకూ శ్రేయస్కరమైనది.

బొంగ్లాదేశ్ లో అర్మీకి తృప్తి కలగ లేదు. పతిపాలన సాగే విధానంలో వ్యాయం, ధర్మం, నీతి వుండవలెనంటే, అర్మీ ప్రస్తావన లేకుండా అది సాధ్యం

కాదని సర్వవైన్యాదిపతి హెచ్చరించి వుండెను. ఎన్నికలలో కొత్త అధ్యక్షుడు రాగానే, తొమ్మిదిమంది పెద్దలుగ ఒక వలహా సమితి నిర్మాణమైనది. అందులో అర్మీ వాయకులుంటాడు. కాని ఆ ప్రతిపాదన అంగీకారయోగ్యం కాదని సర్వవైన్యాదిపతి వెల్లడిచేసినాడు.

దేశానికి తగిన రాజకీయ పరిపాలన దేశాన్ని రక్షించే సేన- ఈ రెంటి నడువ విరుష్టమైన సంబంధం కానసాగడం బంగ్లాదేశ్ భవిష్యత్వానికి అత్యవసరమైన అంశం.

వంగబంధు షేక్ ముజీబుర్ రహ్మాన్ మీద మహా మోహంగా వగతీర్పు కున్న దుష్కలితం ఇంకా ఆ దేశాన్ని బాధిస్తూనే వున్నది. వంగబంధు పుత్రిక హసీనా నడిపించే అవాపి లీగ్ (ప్రజా సమితి) ఆ బాధానివారణకై ఏదైనా మార్గాన్ని చూపగవలదేమో చూడవలసి వున్నది.

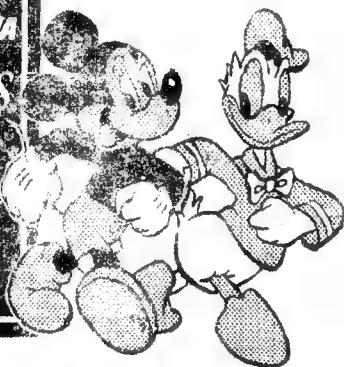
బొంగ్లాదేశ్ రాజ్యానికి ఇప్పటి సమయంకంటే మంచి అనుకూలమైనది మరొకటి రాదు- మనకోనూ, అంత రంగికింగానూ, చక్కదిద్దుకోవడానికి ఈ తరుణాన్ని జారవిడువరాదు.

AVAILABLE AT ALL NEWS-STANDS
Walt Disney's Wonder World

IN
CHANDAMAMA
CLASSICS & COMICS

A New Concept in
Comics from the
house of
CHANDAMAMA

Colourful, Interesting
and Instructive
Comic magazines
in English,
Hindi,
Gujarathi,
Kannada
Bengali and
Marathi.

Price:

English Edition Rs. 2.25 a copy

Other Languages Rs. 2.00 a copy

Subscription:

English Edition Rs. 54.00 a year

Other Languages Rs. 48.00 a year

For enquiries Address:

DOLTON AGENCIES, VADAPALANI

MADRAS-600 026

Distributors for Twin Cities : RADHIKA AGENCIES, Hyderabad-500 483

గొప్పకవికోవిషభింశులై

వినయం అచ్చులలక్ష్యమహి

స్కూటర్ అగిన శబ్దం విని ఎంత్రాయితే చేస్తున్న మాధవి సంక్రమణం
శేరింది

లోపలి కొస్తున్న విజయ్ కి మొహం నిండా చిరునవ్వులు చెపుకని ఎదు
రెళ్ళింది మాధవి. అమె అందాల మొహం మాధగానే విజయ్ లో అంతవరకు
ఉన్న అలసట, చిరాకు మంత్రంవేసినట్టు ఎగిపోయాయి. "హమ్!"

1981 చక్రపాణి తృతీయ అవార్డు పొందిన నవల

అంబా ఉషారుగా అమె బుగ్గ మీటాడు విజయం. ఎన్నాళ్ళనుంచో కలిసి ఉన్నా, నిత్య సూతనమైన అనుభూతి కేవలం అనురాగపూరితమైన అలుపుగలకు పోతూనే వరుచుకపోయే :

సోపానో ఒక మూల : రుచి ఎంత్రాయిదరీ దారలను చిక్కులు పెడు తున్న మూత్య బావిగాను కింద్రై మాడగానే చప్పున వచ్చి కాళ్ళకి చుట్టేశాడు. "హాద్, బావీ" అంటూ తన లెచ్చిన చాకలెట్స్ వారి కందించి ఎగరేసి పట్టుకున్నాడు విజయం. బావిగాడు కింద్రై సవ్యసాగేడు.

అది డ్రీకొడుకు ముంపుగా చూస్తూ "చప్పుడే మొదలు పెట్టేరా వారో అటు" ముందా జిల్లలా మార్చి కాళ్ళూ, తేకులూ కడుక్కోండి. కాఫీ కిక్కిరాస్తూ ముంపులంపు" అంది మాధవి.

"వెదన కాఫీ : వీడికి చుట్టూ సూస్తుంటే వచ్చే ఉషారు, శక్తి ఏ కాఫీలో, ఏ హల్లెక్సోలో, ఏ బోర్నోబోలో ఉన్నాయో చూపించు డియర్ : వెదన కాఫీ టేకాకే చచ్చిపోతానా"

"అహా : అలాగే బాల్లరొజలు కాఫీ తోజనం వగైరాలు మానేయండి చుట్టూ చూస్తూ. అప్పుడే తెలుస్తోంది అవి లేకపోతే బ్రతకగింరో, బ్రతక లేకపో" :

"ఓ యన్ : గందెం కాస్తావా : అయితే అప్పుడు అపేసు మానేసి నేనూ, ఇంట్లో పని మానేసి నువ్వు ఎదురెదురుగా కూర్చోవాలి."

కొంగు అడ్డంపెట్టుకుని చివ్వాపుకుంది మాధవి.

విజయం కాఫీ, టిఫిన్ కేసి కొడుకుని తీసుకుని పికారు దియలుదేరా. మాధవి ఆలోచిస్తూనే వంట పూర్తిచేసింది. స్నానం చేసి చీర చూర్చుకుని ఇదేసుకుని ముస్తాబయింది. అమెకు హఠాత్తుగా ఇందాక అత్తగారు వచ్చి చెప్పిన విషయం గుర్తుకొచ్చింది. అమె ఆలోచనలు అటు తిరగసాగేయి.

అమె అత్తవారు ఆ ఊళ్ళోనే ఉన్నారు. అమెకు ఒక బావగారు. ఇద్దరు మగడులు, ఇద్దరు ఆడబిడ్డలు, అత్తగారు ఉన్నారు. మామగారు పోయి చాలా కాలం అయింది. మొదట్లో మాధవి కూడా వాళ్ళందరికీనే కలిసి ఉండేది. మాధవిది చాలా సున్నితమైన చునసు ఎటువంటి కష్టానికి అవమానానికి తట్టు కునే స్వభావం కాదు. ఏ మాటయినా వస్తు కాదులే అని కట్టించుకోకుండా ఉండ లేదు. ఇందరూ సామాన్యంగా తీసుకొనే వింత వాక్యమైనా అమె చునసుమీద తన ప్రభావం చూపించి అమె మనసుని గాయం చేస్తుంది. తనలో తను బాద

వడదం, కుమిలిపోవడం తప్ప ఎదురుచెప్పే స్వభావం, పోట్లాడగలిగే దైత్యం అమెలో ఏ కోశాన లేవు.

అమె మనస్తత్వాన్ని పెళ్ళయిన వారం పదిరోజుల్లోనే గ్రహించగలిగిన విజయ్ అమెతో చాలా దుష్ప్రకరంగా వ్యవహరించాలని ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ కష్టపెట్టకూడదని గట్టిగా అనుకున్నాడు. అమె రూపలావణ్యాల వల్లనో, చూచిన వేణువీణవంపల్లనో అమెచేత పూర్తిగా అకట్టుకోబడ్డ విజయ్ అమెను కట్టం లేకుండానే పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. అమెను పువ్వులా నుకుమారంగా, అపురూపంగా చూసుకోవాలని కలలు గన్నాడు.

కానీ, అతనగతన్నట్టు జీవలేడు. అత్తగారు సుందరమ్మ అమె కట్టం తేలేదని ఎప్పుడూ నూటి, పొటి మాటలతో సాధిస్తూనే ఉండేది. అమెకు పనిపాటలు సరిగ్గా రావని, తమకు రావలసిన లాభాలు సరిగ్గా రాలేదని అడవిద్దలు ఎప్పుడూ నలుగుతూనే ఉండేవారు. వాడుకులి కూడా అమె మీద పెద్దగా ఇష్టమేమీలేదు. తోటికోడలు ఇంటిపనులకు అమెతో వంతు వేసుకొనేది. ఒక్కతే కూతురుగా, గారాబంగా, అకుచాటు సిందెలా పెరిగిన మాధవికి ఇటువంటి మనుష్యులంటారని, ఇటువంటి పరిస్థితు లేర్పడతాయని తెలియదు. తండ్రిపోయి హఠాత్తుగా పరిస్థితులు తారుమారయి కట్టం ఇచ్చుకోలేని స్థితిలో విజయ్ కి అర్థానికి అయింది.

ఎదురైన పరిస్థితులకి అనవాయంగా లోలోన కుమిలిపోవడం తప్ప ఏమీ చేయలేకపోయేది మాధవి. మొదట్లో తెలియకున్నా క్రమంగా ఇంటి పరిస్థితి అర్థంచేసుకున్నాడు విజయ్. ఎవ్వరినీ ఏమీ అనకుండానే మాధవితో వేరుకాపురం పెట్టేడు విజయ్. మాధవి ఎంత వారించినా, బ్రతిమాలినా వినలేదు.

దానితో ఇంట్లో అందరికీ మాధవిమీద మరి కక్ష పెరిగిపోయింది. అత్తగారికి అమె బద్ధ శత్రువయిపోయింది. తన బిడ్డని తననుండి విడదీసిన రాక్షసిగా అమె మనసులో ముద్రపడిపోయింది. ఆ ఇంటికి వీళ్ళూ, ఈ ఇంటికి వాళ్ళూ వచ్చినా ఏదో చుట్టప్రమాపుగా తప్పితే నిజమైన అపేక్షాభిమానాలు ఏ కోశాన లేవు. ఇలా జరిగినందుకు మాధవి ఇప్పటికీ బాధపడుతూనే ఉంది.

అయినా ఈ వేరుకాపురం పెట్టిన తరువాత ఎంతో హాయిగా అనందంగా, జీవితం ఒక షరంలా ఉంది. విజయ్, మాధవి ఏ అరమరికలా లేకుండా పాలూ నీళ్ళలా కలిసిపోయారు.

తలాపు కొట్టిన చప్పుడుకి ఉలిక్కిపడి లేచివెళ్ళి తలాపు తీసింది మాధవి. చిన్న మరిడి విశ్వం నింబిడి ఉన్నాడు.

“రా విశ్వం!” అంది.

“రావడానికి టైమ్-లేదు వదినా! ఉదయం మీరు వస్తున్నారో లేదో. అమ్మ కనుక్కుని రమ్మంది.” అన్నాడు విశ్వం లోలికి కాకుండానే.

“ఇంకా మీ అన్నయ్యకో చెప్పలేదు విశ్వం! ఆయనతో చెప్పి కబురు చేస్తాను,” అంది. విశ్వం వెళ్ళిపోయాడు.

గడియ వేసొనిన మాధవి ట్రాక్సింది. పెద్దమరిడి రామం వెళ్ళి నిశ్చయమైంది. అదివారం వెళ్ళి. వెళ్ళిపోతున్న ఒక ట్రాక్ గ్రామం. వీళ్ళ ఒక రోజు ముందుగా ఆ ఊరు వెళ్ళితేగాని కుదరదు. చుట్టూన్న అత్తగారు వచ్చి చెప్పింది. ‘మీకు దయశించే రండమ్మా! లేకపోతే చూ బర్సనుకుంటాం. ఇంతే’ అంటూ తనికా ఏ మాటా చెప్పకముందే నిమ్మరాలాడి వెళ్ళింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ ఈ కబురు. ఈ విషయం ఆయనతో మాట్లాడనే లేదీంకా. ఆయనకు తెలివు దొరకడు. తనైనా వెళ్ళకపోతే అత్తగారు ఏమంటారు? తనను పండానికి విజయ ఇష్టపడతాడో ఇష్టపడదో.

అటు ఆలోచనల మధ్యలోనే వచ్చేకాడు విజయ.

“వచ్చేకాం డియర్!” అంటూ మాధవిని గట్టుక్కున వాచేసుకుని బుగ్గ మీద ముద్దించేకాడు విజయ. “ఛ! వదలండి. వాడు చూస్తున్నాడు.” సుతారంగా విడిపించుకుంది మాధవి.

“అబ్బా! అమ్మ నాది.” ఏమనుకున్నాడో బాదిగాడు మాధవి కాళ్ళు చుట్టే కాదు. మాధవి అతని పంక చూసి కొంటెగా నవ్వింది.

“కాదురా! అమ్మ నాది. నీ కొస్తుంది చూడు బుట్టి వెళ్ళాం. అమ్మ నీది.”

“ఊ! ఊ! ఊ! అమ్మ నాది...” రాగం తీశాడు బాదిగాడు.

మాధవి నాకిది చచ్చిన ఎత్తుకుంది. “ఏమిటండీ ఎసిసిల్లాడితో ఇలా గేనా మాట్లాడేది? సిగ్గులేకపోతే సరి.” సుతారంగా వినుక్కుంటూ “లేదులే నాన్నా! అమ్మ నీదే. నాన్నను చెప్పాడేకానుగా!” లోలికి తీసుకెళ్ళిపోయింది మాధవి.

2

బాదిగాడికి అన్నం తినిపించి నిద్రపుచ్చింది మాధవి. పంటింట్లో విజయకి, తనకీ వడ్డించింది. విజయ అన్నం కలిపేడు. మాధవి కూర్చోబో

తున్నంతలో బాధిగాడు ఎందుకో లేచి ఏడుపు మొదలు పెట్టెడు. గబుక్కున లేచి వెళ్ళింది మాధవి. వాడిని జోకొట్టి విద్రపుచ్చి వచ్చేసరికి ఇంకా విజయ్ అలాగే అన్నంమందు కూర్చుని ఉన్నాడు.

“ఇంకా మీరు అలాగే కూర్చున్నారేమిటి : అన్నం తినడంలేదూ ?” అశ్వరథంగా అడిగింది.

“ఉహూ : క్రొత్తగా అడుగుతున్నావేమిటి ? నీకు పెట్టనిది నాకెలా తినబుద్ధి వస్తుంది ?” అన్నం ముద్దచేస్తూ అన్నాడు విజయ్. అతను అన్నం తినేముందు మొదటి ముద్ద అమె నోట్లో పెట్టిగాని తినడు. అది వాళ్ళకి మొదటించి వస్తున్న అలవాటు.

“బాగుంది. ఇన్నాళ్ళూ అయితే ముద్దరమే కాబట్టి ఎలా ఉన్నా సరిపోయేది. పిల్లలున్న తరువాత వాళ్ళతోపాటు వాళ్ళ అవసరాలు చూడాలి గదా : ముందు నియమాలే పెట్టుకున్నారేమిటి ?

“ఏం సరవలేదు కియర్ : వాళ్ళ అవసరాలు చూసిన తరువాతనే తిందాం. ఈ రోపులో ఆకలికి వచ్చిపోతానా ఏం ?” అన్నంముద్ద అమె నోటి కందిస్తూ అన్నాడు.

“ఒకవేళ నేను లేకుండానే పోతే అప్పుడేం చేస్తారు ?” నవ్విస్తున్నట్టుగా అంది మాధవి. విజయ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతని మొహం గంభీరంగా తయారయింది. “మధూ డియర్ : అటువంటి మాటలు మన మధ్య ఎప్పుడూ రాకూడదని నేనెవరకే చెప్పేను.” మాధవి మరేం మాట్లాడలేదు. భోజనాలయిపోయిన తరువాత విజయ్ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

మాధవి వంటిల్లు సద్దుకుని వచ్చేలోపల విజయ్ అమెని నాలుగుసార్లు కేకేశాడు.

“అబ్బబ్బ ఏమిటండీ ? ఉన్నకొద్దీ మితిమీరిపోతున్నారు ? పనయిన తరువాత రాకుండా ఎక్కడికైనా పోతానా ఏమిటి ?” విసుక్కుంటూ వచ్చింది మాధవి.

“ఏం చెయ్యమంటావు మధూ : నేను జయించనిదల్లా ఆ ఒక్క బల హీనతనే. ఆ వెధవ అహింసలో ఎలాగవుతానో ఏమిటోగానీ, ఇంట్లోఉన్నంత పేహు నువ్వు నా ఎదురుగానే ఉండాలనిపిస్తుంది.” అమెని చెయ్యిపట్టి మీదకి రాక్కుంటూ అన్నాడు విజయ్.

“సంకోషించాం గానీ, నేనీరోజు మీతో ఒక సంగతి చెప్పాలి :”

“నేనూ నీతో ఒక సంగతి చెప్పాలి.”

“ఏమిటది ?” లేచి పరిగ్గా కూర్చుంటూ అడిగింది మాధవి.

“మంచి హిందీ పిక్చర్ ఉంది. ఇప్పుడు మనం వెకెండ్ పోకి వెళ్ళాలి.” అమె ముంగుడులు సవరిస్తూ అన్నాడు.

“అంతేనా ? ఇంకేమిటో అనుకున్నాను. సినిమా చూడకపోతే వచ్చే ప్రమాదమేమీ లేదు గాని ముందు నేను చెప్పేది వినండి”

“నో : నో : నువ్వు సినిమాకి ‘ఎస్’ అంటేనే నేను నువ్వు చెప్పేమాట వినేడి. లేకపోతే ఆ హేమమాలిని రాత్రంతా వన్ను అల్లరిచేస్తూనే ఉంటుంది.” పెంకిగా అన్నాడు విజయ్.

తాపీగా నవ్వింది మాధవి “మరేం ఫర్వాలేదు. నేను మీ పక్కనుండగా ఆ హేమమాలినికే కాదు మరే సువర్ణమోహినికి కూడా మీ కల్లోకొచ్చే రైత్యం లేదని నాకు బాగా తెలుసు.”

“ఏమిటో ఆ ధీమా నీకు ?”

“ధీమానే. మావారు అవర శ్రీరామచంద్రులు....”

“నేనేం శ్రీరామచంద్రుడివి కాదు. నేనూ అమ్మాయిలను వెంటేసుకుని తిరగ్గలను తెలుసా ?” కవ్వింపుగా అన్నాడు విజయ్.

ఫక్కున నవ్వింది మాధవి. “తిరగండి చూద్దాం. ఒకవేళ మీరు తిరిగినా ఆ అమ్మాయిలకి మీతో మరేం పనుందోలే అనుకుంటాను.”

“అయితే నువ్వు నన్నెప్పుడూ అనుమానించవా ?”

“కలలో కూడా అనుమానించలేనని మీహా తెలుసు.” అతని క్రాపును అస్థాయంగా సవరిస్తూ అంది మాధవి.

“ఒప్పకున్నాం దేవీ : త్వరగా సినిమాకి తయారవు.” అన్నాడు విజయ్.

“లేదండీ : ఇప్పుడు సినిమాకి బయలుదేరితే తెల్లవారుజామున ప్రయాణం చేయలేదు.”

“ప్రయాణమా ?” అశ్చర్యంగా అడిగేడు విజయ్.

“బానండి !” అంటూ మరిది పెళ్ళి గురించి అత్తగారు చెప్పివెళ్ళిన సంగతి అన్నీ వివరంగా చెప్పింది మాధవి.

“ఎలా మధూ : నేను రావడానికి వీలవదు. నేను లేకుండా నువ్వొక్కడానివీ వెళ్ళగలవా ? వాళ్ళందరి దగ్గిరా నీకు ముందే చనువు లేదు.”

ఇవ్వాలి ఓవర్ టైమ్
చెయ్యమంటే చొస్తాను!!
రేపు శెలవిస్తావా??

Signature

“వెళ్ళకపోతే బావుండదండీ! మనం విరహం ఎంతో పేపు భరించనక్కరలేదు. మహా అయితే పన్నెండు గంటలు. నేను రేపు ఉదయం వెళ్ళితే రేపు అప్పీసు అయ్యాక రాత్రికెలాగూ మీరు నా దగ్గరే ఉంటారు. అదివారం వెళ్ళి చూసుకుని అందరికోపాటు కలిసి వచ్చేయవచ్చు.” పరిహాసంగా అంది మాధవి.

చివరి కెలాగైతే అయిష్టంగానే ఉప్పుకున్నాడు విజయ్. మాధవి ఉదయం వస్తున్నట్లు చెప్పడానికి తల్లిగారింటికి బయలుదేరాడు విజయ్.

3

విజయనగరం శ్రీకాకుళం మధ్య ఉందా వల్లెటూరు. పెళ్ళివాడు తాతగారు నాయనమ్మ పోలాలు చూచుకుంటూ అందరూ పట్నం వెళ్ళిపోయినా ఆ వల్లెటూరిలోనే జరగాలని ఆ వృద్ధుల పట్టు. అన్నిటికీ ఇబ్బందిగా ఉన్నా ఆ వృద్ధుల మాట కాదనలేక ఇరువజ్జెలవారూ అంగీకరించేరు.

జంక్షన్ లో బస్సు దిగేసరికి పెళ్ళివాళ్ళు పిల్లలబళ్ళు సంపించేరు. ఆ బళ్ళు చూడగానే మాధవి మనపెండుకో కంపించింది. బళ్ళమీద అందరూ నర్దుకు కూర్చున్నారంతా బళ్ళు బయలుదేరేయి. మాధవి ఉన్న బండిమీద ఇద్దరు ఆడబిడ్డలు, కోటికోడలు పిల్లలు కూర్చున్నారు. అత్తగారు కొడుకులు ఇంకొక బండిమీద కూర్చున్నారు. నడుపాయాలవీ సరిగ్గా జరగక ఇబ్బందవుతుందని పైవాళ్ళ నెవరినీ విలవలేదు వాళ్ళు.

అటు ఇటు వచ్చని పొలాలు, ప్రశాంతమైన వాతావరణం, మనసుని అహ్లాదపరిచే చల్లని చిరుగాలి ఉల్లాసంగా ఉంది అందరికీ ఒకరిని ఒకరు పరిహసాలతో, వేళాకోళాలతో, విసుర్లుతో, సందడిగా, నవ్వులు కేరింతలతో దారిపొడుగునా సాగిపోతున్నాయి బళ్ళు. వాళ్ళలో వాళ్ళు పరిహసాలాడుకుంటూ మధ్య మధ్య మాధవిని కూడా ఏదో అంటూనే ఉన్నారు. కానీ మాధవికి అవేమీ విన్పించడంలేదు. ఆమె ఎప్పుడో తన ఊహసామ్రాజ్యంలోకి వెళ్ళిపోయింది. సీ చల్లని వేళలో ఈ ప్రశాంతమైన వచ్చని ప్రకృతిమధ్య తన ప్రక్కన విజయ్ ఉంటే ఎంత బాగుండును అని ఆలోచిస్తుందామె. ఎంత మంది మధ్య ఉన్నా ప్రక్కన విజయ్ లేని మాధవి ఎప్పుడూ ఒంటరిదే.

మామిడితోటలో ఉన్న పెంకుటింట్లో వాళ్ళ విడిది ఏర్పాటయింది. విడిదింటికీ చేరేసరికి దీపాలవేళయింది. ఒడ్డిదీపాలు అలవాటులేక చీదరగా ఉంది. పిల్లల ఏడుపులు, గోల, పలకరించుకోవడాల సందడి, భోజనాల హడావుడి అంతా ఆయి నద్దుమణిగేసరికి తొమ్మిదయింది టైము. ఈ గడిబిడలో తనకేం సంబంధంలేనట్టు బయట ఆరుగుమీద కూర్చొని మామిడితోటంతా పరుచుకుని పుచ్చపువ్వులా కాస్తున్న వెన్నెలని చూస్తూ కూర్చుంది మాధవి. ఎదురుగా ఉన్న రెండు కొబ్బరిచెట్ల అకులు భూమికి తాకుతూ వెన్నెలని భూమిమీదికి ప్రవహింపజేస్తున్నాయి. పిల్లలకి కూడా అందేలా ఉన్న మామిడి కాయలు వెండిపూత పూసినట్టుగా మెరుస్తున్నాయి. మాధవికి విజయ్ తలని ఆ వెన్నెల్లో ఆ మామిడితోటంతా తిరిగి రావాలనిపిస్తుంది. ఇంకా రాని విజయ్ కోసం ఆమె మనసు విసుక్కుంటుంది. నిరీక్షణ భారంతో ఆమె కన్నులు వారిపోతున్నాయి.

మగవాళ్లంతా మామిడిచెట్ల క్రిందకి చాపలు, మంచాలు చేర్చుకుంటున్నాడు.

మాధవి దగ్గరికి హడావుడిగా వచ్చింది తోడికోడలు లక్ష్మి.

“చూడు మధూ : ఇప్పుడేమయిందో. ■ : నికీలేననీ కుదరలేదు. మనం అనుకున్నట్టు ఉదయం బయలుదేరి ఉంటే మధ్యాహ్నం చేరుకుని అన్నీ చూసుకోవడానికి వీలవును. అప్పుడేదో కుదరక మధ్యాహ్నం బయలుదేరి ఈ వేళకి చేరుకున్నాం ..”

“కాస్త అవు లక్ష్మివదినా : నువ్వు చెప్పేదేమైనా చిన్నోదిన వింటున్నదంటావా : ఆమె మనసెప్పుడో అన్నయ్యదగ్గర కెళ్ళిపోయింది. ఈ కాస్తలో

అన్నయ్య నెవరైనా ఎత్తుకుపోతారేమోనని భయం పాపం. ఆయనగారు రావాలి. ఈమెగారి మనసు కుదుటపడాలి." చిన్నాడబిడ్డ జయ మాటలకి తిరిగి చూసి నవ్వింది మాధవి.

"హూ!" నిట్టూర్చింది లక్ష్మి. "నీ కేసుమ్మా మధూ! అదృష్టవంతు రాలివి. ఇంకా మా మరిది ఇలా మాతో పంపుతాడనుకోలేదు. ఆ చైమకి మేమే స్కూటర్ మీద వచ్చేస్తారే అని చెప్పుతాడనుకున్నాను. ఏం మంత్రం వేశావో నువ్వు గీచినగీటు దాటడు మరిది. మొగుడూ పెళ్ళాలంటే అలా ఉండాలి. ఎందుకూ మేమూ ఉన్నాం, ఎన్నాళ్ళయినా ఎప్పుడూ తగువులూ తంటా లూను..." అత్తగారు పిలవడంతో అప్పటికి ఆ వాగేదోరణి అసి లోపలికెళ్ళింది లక్ష్మి, జయ కూడా అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయింది.

నవ్వుకుంది మాధవి. తన అన్యోన్యతమీద వాళ్ళకెప్పుడూ ఈర్ష్య అని బాగా తెలుసు మాధవికి. అందుకే రాను రాను వాళ్ళ ఈర్ష్యాసూయలను చూచి బాధపడ్డం మానేసి గర్వపడడం అలవాటు చేసుకుంది మాధవి.

"విజయ్ వచ్చేస్తున్నాడు." ఎవరో గట్టిగా అరవడంతో కళ్ళుతెరిచే కలలు కంటున్న మాధవి ఇహలోకంలో వచ్చింది. విజయ్. దూరంగా స్కూటర్ చప్పుడు. ఆమె మనసు స్పందించింది. ఆమె మొహంలో అనందం ఉన్వేత్తుగా పొంగుకొచ్చింది. మరుక్షణం మామిడిచెట్ల మద్యనుండి రయ్మంటూ దూసుకు వచ్చింది స్కూటర్.

కళ్ళనిండా సంకోషాన్ని నింపుకుని ఆత్మకగా అచే చూస్తున్న మాధవి శరాభాతం తిన్నదానిలా హఠాత్తుగా స్తంభించిపోయింది. విజయ్ వెనకాల అతని భుజంమీద సుతారంగా కూర్చుని ఉంది ఒక అందాల బొమ్మ.

"విజయ్కో ప్రేయకూడా వచ్చిందర్రా!" ఎవరో ఉపారుగా అరిచేరు. మరుక్షణం ప్రేయ వచ్చింది, ప్రేయ వచ్చింది అనే వార్త గగ్గోలుగా మారి అందరికీ చేరిపోయింది. లోపలేవో పనులుచూస్తున్న సుందరమ్మగారితో సహా అందరూ ఎక్కడి పనులక్కడ వదిలేసి గబగబా అగిన స్కూటర్ చుట్టూ మూగి పోయారు. అందరూ అతిక్రద్దగా, ఎంకో అప్యాయంగా ప్రేయని పలుకరిస్తున్నారు. అరేదైన తెల్లని షిఫాన్ చీరలో, ముత్యాల వగల అలంకరణలో, జుట్టుని పడులుగా రిబ్బన్ కట్టి వదిలేసి అతి అధునాతనంగా దంకపు బొమ్మలా మెరిసి పోతుంది ప్రేయ. అందరికీ నవ్వుతూ సమాధానాలు చెప్తుంది. ఆమె ప్రక్కనే నిలబడ్డ విజయ్ కళ్ళ మాధవికోసం వెదకసాగేయి.

ప్రియని చూసిన సుందరమ్మగారు బుడిబుడి రాగాలుకీస్తూ ఆమె చెంపలు, ఒళ్ళు ఆప్యాయంగా నిమరసాగింది. “ఎలాంటిదానివి ఎలా అయిపోయాయో కల్లీ! ఆ మాయదారి దేవుడు నీ కెంత కష్టం పెట్టేడో. నువ్వునలు వస్తాననుకోలేదే ప్రియా! నువ్విలా రావడం నా మనసుకెంత ఆనందంగా ఉందో తెలుసా?... ”

“మీ రింకా బయలుదేరరని, మీతో కలిసిరావచ్చని నేను విజయనగరం వచ్చేను అత్తయ్యా! తీరా వస్తే మీరు వెళ్ళిపోయారని తెలిసింది. అప్పుడు ఇదిగో ఈ విజయవాస ఇంటికి వెళ్ళేను. వాళ్ళయినా ఉంటారేమోనని. కావ ఇంకా అప్పడే బయలుదేరుతున్నాడు. సమయానికి వచ్చేనులే అనుకుని దానితో కలిసి వచ్చేళాను.” అంది ప్రియ.

“పోనే కల్లీ! మంచిపని చేశావు. మీ యిద్దరూ ఇలా కలిసి రావడం చూస్తుంటే నా కెంత కన్నుల పండుగగా ఉందో తెలుసా! వ్వు! ఏమిటో ఆ మాయదారి దేవుడు కానిచ్చేడు కాదుగాని మీ ఇద్దరిదీ ఎంత చూచుముచ్చలైన జంబో. ఇంత అదృష్టం దొరకడానికి వాడికి ప్రాప్తి ఉందోద్దూ! వాడో దరిద్రుడు...”

ఈ మాటలన్నీ దూరంగా ఉన్న మాధవికి వినబడుతూనే ఉన్నాయి. ఆమె గుండెల్లో కూలల్లా దిగుతూనే ఉన్నాయి. ఆమె మనసు కింకరపడి పోతునే ఉంది. విజయ, ప్రియ అలా స్కూటర్ మీద రావడం, ప్రక్క ప్రక్కనే నించోవడం ఈ దృశ్యాలు ఆమె కెంతో కంటకంగా, ధిరించలేనట్టుగా ఉన్నాయి. ఛ! అది తప్పు. అంత మాత్రానికే తనిలా పీలవహించింది. మనసుకి నచ్చజెప్పకోచూచింది.

ఈ ప్రియ ఎవరో మాధవికి త్వరగానే గుర్తుకు వచ్చింది. ప్రియ సుందరమ్మగారి అన్నకూతురు. అయనగారికి ప్రియ ఒక్కతే సంతానం. కట్టుకుపోయినంత అస్తి. చిన్నప్పుడంతా సుందరమ్మగారి పిల్లలూ, ప్రియా ఒక్కడగ్గరే కలిసి పెరిగేరు. విజయకి, ప్రియకి ఈడూ, జోడూ వాగుంటుందని ఇద్దరికీ పెళ్ళి జరపాలని అనుకున్నారు. ప్రియా, విజయలిద్దరూ యుక్తవయస్కులయేదాకా కూడా అలాగే అనుకుంటూ వచ్చేరు. కానీ ఆ సంవత్సరం పొలంగట్ల వద్ద సుందరమ్మ భర్తకి, అన్నగారికి చూటాచూటా పెరిగి పెద్ద తగాదాగా మారి, కొట్లాటవరకూ కూడా వచ్చింది. సువ్వెంతంటే సువ్వెంత అనుకున్నారు. ఆ ఊషణ పంకానికిపోయిన ప్రియ తండ్రి ప్రియని

ఒక పెద్ద అస్త్రపరుడికిచ్చి వివాహం చేసేశాడు. ఆ సంవత్సరమే కలరా సోకి ఆతడు పోయాడు. ప్రియకి తల్లి చిన్నప్పుడే పోయింది. సుందరమ్మగారే ఆమెని పెంచి పెద్దచేసింది. తండ్రి పోయిన తరువాత ఆ అస్థి కూడా ప్రియకే వచ్చింది. ఆమెకి అస్తికి, ఐశ్వర్యానికి, సుఖభోగానికి ఏమి కొడువలేదు. కానీ విధే చిన్నచూపు చూసింది. రెండేళ్ళు కాపురంచేశాక, ప్రియ ఒక పాపకి తల్లి అయ్యాక ఆమె భర్త గంగాధరం కూడా ఏదో విషజ్వరం సోకి చనిపోయాడు.

కట్టుకుపోయినంత అస్తి, ఆ అస్తిని దోచుకోవాలని అనుక్షణం ప్రయత్నించే రాజిందరులు తప్ప నా అనే ఒక్కరేనిదైంది ప్రియ. ఇక సుందరమ్మ చూస్తూ ఊరుకోలేకపోయింది. తను వెళ్ళి మేనకోడలిని తీసుకొచ్చి నాలుగు రోజులు తన ఇంట ఉంచుకుని ఊరడించింది. మాధవి ప్రియని అప్పుడే చూసింది ప్రియ పరిస్థితికి చాలా దాభపడింది. జాలిపడింది. ఎంతో సానుభూతి కూడా చూపింది.

4

బాబిగాడెండుకో ఉన్నట్టుండి తెవ్వుమన్నాడు. మాధవి అలోచనలని కట్టిపెట్టి వాడి దగ్గరకెళ్ళి మీద చెయ్యివేసి ఉలిక్కిపడింది. జ్వరంతో ఒళ్ళు పేలిపోతుంది వాడికి. నిద్రలో చూలుగుతున్నాడు. ఉండుండి ఉలికులికిపడుతున్నాడు. అతృతగా వాడినితీసి పుట్టుకుంది. అసలే చిరాగ్గా ఉన్న మాధవి మనసు ఇప్పుడు మరి కల్లోలంగా తయారయి అనహనంగా ఉంది.

విజయ్ వచ్చి గంటపైగా యిలా ఇంకా తన దగ్గరకు రానేలేదు. అన్నదమ్ములు, ప్రియ, చెల్లెళ్ళు, తల్లి సమావేశమై కబుర్లాడుకుంటూంటే వాళ్ళతోపాటు తనూ కబుర్లాడుతూ ఉండిపోయాడు. మరో పావుగంట తరువాత విజయ్కి, ప్రియకి పెళ్ళివారింట నుండి భోజనాలు వచ్చేయి. ధనవంతురాలు, అత్యయిరాలు అయిన ప్రియని అందరూ ఎంతో గౌరవంగా, ఆదరంగా, కాలుక్రింద మోపితే కందిపోతుందేమో నన్నంత అపురూపంగా చూడసాగేడు.

భోజనం అయిన తరువాత మాధవి దగ్గరకి వచ్చేడు విజయ్. ఆతడి వెనుకే ప్రియ కూడా వచ్చింది.

“హలో మాధవి! బాగున్నారా? ఇందాకట్టుంచి మీ రిక్కడ కూర్చున్నారా? మీ బాబు పెద్దవాడయ్యేడే!” అంది ప్రియ కనీసం బాబిగాడిని తాకమకూడా తాకకుండానే.

“దొనండి! ఏళ్ళు గడుస్తుంటే పెద్దవాళ్ళుకాక ఇంకా చిన్నగానే ఉంటారా? మీ పాప కూడా పెద్దదయే ఉంటుంది. తీసుకురాలేదా?” అంది మాధవి.

“లేదండి! దానికి నా దగ్గరకంటే అయోదగ్గరే చేరిక ఎక్కువ...”

మాట్లాడుతున్న మాధవీ, ప్రియలవంక ఒక్కక్షణం నిశితంగా చూశారు విజయ్. ఖరీదైన బట్టల్లో, విలువైన ఆభరణాలతో సహజ సౌందర్యానికి విపరీతమైన అకర్షణ కూడా తోడవడంతో దేవకవ్యలా వెలిగిపోతున్న ప్రియ ముందు వెంటకగిరి జరిపీరలో పుస్తైలగొలుసూ, నల్లపూసల గొలుసూ, చేతులకి మట్టిగాజులమధ్య రెండేసి బంగారుగాజులు వేసుకున్న మాధవి అతిసామాన్యంగా, చెలవేలబోతున్నట్టుగా ఉంది. కానీ పరీక్షగా చూస్తే ఎవరి మనసైనా ప్రియ నవనాగరీకంలోని అకర్షణకత్తికంటే మాధవి నిండుతనంలోని ప్రశాంతత వైపు మొగ్గు చూపుతుంది.

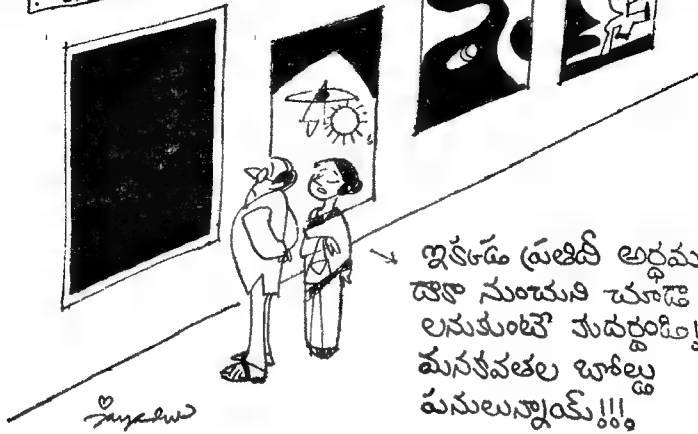
తెల్లవారి అదివారం. ఉదయం పడిగంటలకి పెళ్ళి నిర్విఘ్నంగా జరిగి పోయింది. బాదిగాడికి జ్వరం కాస్త తగ్గి అడుకోవడంతో మాధవి మనసు కాస్త భ్రాంతి. తను కూడా పెళ్ళిహడావుడిలో ఉత్సాహంగా పాల్గొంది. ప్రియ వితంతువైనా ఏమాత్రం సంకోచం లేకుండా పెళ్ళి తంతులన్నిటిలోనూ తల దూర్చింది. అంతా తానే అయి తిరిగింది. అమె నెవరూ వారించనూ లేదు అమె ఏపని చెయ్యడానికైనా అభ్యంతరమూ పెట్టలేదు. ఆ క్షణంలో అందరూ అమె ఒక వితంతువనీ, వితంతువులు పెళ్ళిళ్ళలో దూరంగా ఉండాలనే విషయాన్ని పూర్తిగా మర్చిపోయినట్టున్నారు.

పెళ్ళితంతులు ముగిసిన తరువాత భోజనాల టైమ్ అయింది. ఇక భోజనాల హడావుడి ప్రారంభమై భోజనాలు పూర్తి అయేసరికి మధ్యాహ్నం మూడు గంటలయింది. ఆ మరునాటి ఉదయం బయలుదేరి విజయనగరం చేరేలాగ నిర్ణయించుకున్నారు. భోజనాలయిన తరువాత అందరూ పెళ్ళిహడావుడి తాలూకు పోలీసులు, తోటలు చూడడానికి బయలుదేరేరు. మాధవి మాత్రం బాదిగాడికి ఒంటో బాగులేకపోవడవల్ల విడిదీంట్లోనే ఉండిపోయింది.

5

చెట్లనిండా ఎఱ్ఱగా పండిన మిరపచేలు కన్నుల పండువుగా ఉన్నాయి. వికారింగా, నిశ్శబ్దంగా కనుచూపుమేర వరకూ ఎరుపూ, అకుపచ్ఛరంగులు

మోడ్రన్
ఆర్ట్ గ్యాలరీ

ఇకడే (పెరిచి అర్థమయ్యే
దాని నుంచుని చూడటం
లనుకుంటే మధురం!!
మనశవల భావం
పనులున్నాయి!!!

కలపోసి నట్లున్న ఆ ప్రదేశం ఎంతో అందంగా ఉంది. అక్కడంతా కానేనిండి రాజ్యంచేస్తున్న చిరుగాలి కమ్మని పచ్చిమిరప వాసనలను మోసుకొస్తుంది. పొలంగట్లు కాస్త వికారంగా ఉండి దట్టంగా పచ్చగడ్డి మొలచి చూడగానే అక్కడ కూర్చోవాల్సిందేలా ఉన్నాయి.

చల్లని సాయంత్రం వీస్తున్న చల్లనిగాలితో మరీ చల్లగా ఉంది. పొలంగట్లుమీద అరివోకగా తలక్రింద బెయ్యి పెట్టుకుని పడుకున్నాడు విజయ్. అతనికి దగ్గరగా మొకాళ్ళచుట్టూ కేయి బిగించి మొకాళ్ళమీద గెడ్డమాన్ని కూర్చుండి ప్రియ. అందరితోనూ కలిసివచ్చిన ప్రియ, విజయ్ లిద్దరూ ఏవో చిన్ననాటి విషయాలన్నీ మాట్లాడుకుంటూ మాటల్లో అందరికీ దూరంగా వచ్చే కారు. వాళ్ళ ఇంకా ఏవో మామిడితోటలపై చూస్తూ చాలా వెనకబడి ఉన్నారు.

ఇద్దరూ ఇలా దగ్గరగా ఉంటూ చిన్నప్పటి విషయాలు నెమరువేసుకుంటూంటే అప్పటి అత్యంత తిరిగివచ్చిన అనుభూతి ఇద్దరూ పొందసాగారు.

“బావా : నేను ఇప్పుడే శ్రీకాకుళం వెళ్ళిపోతున్నాను. నాతోపాటు నవ్వు కూడా రావాలి” అజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా అంది ప్రియ.

“బావూంది,” నవ్వేడు విజయ్. “లేదకి లేచిందే ప్రయాణ మన్నట్టుంది నీ ప్రయాణం. రే పందరం కలసి విజయనగరం వెళ్ళిపోతాంగా. అక్కడి

నుండి వెళ్ళిపోదువులే శ్రీకాకుళం. అక్కడంతగా నీకు మునిగిపోయే రాచ
కార్యా లేమున్నాయి : నువ్విప్పుడెళ్ళిపోతే అమ్మ ఊరుకుంటుందా అనలు ?”

“ఏమో : నా కదంతా అనవసరం. నా కిక ఉండాలిన్నించడం లేదు. మీ
అందరి మధ్యా ఉంటే నా హృదయం ఎంతో బరువుగా, చెప్పలేనంత వ్యధగా
ఉంది. ఏడ్చేయాలని ఉంది. నేను త్వరగా ఇంటి కెళ్ళిపోవాలి బావా : కడుపు
తీరా ఏడ్చేయాలి ఈ బరువంతా దింపుకోవాలి....”

“ఎందుకు ప్రియా అలా బాధపడతావు ? వీళ్ళందరూ నీ వాళ్ళు. ■
వాళ్ళ మధ్య ఉంటే నీకు ధైర్యంగా, ఓదార్పుగా లేదా ?” అమెవ్యక్త సానుభూ
తిగా చూస్తూ అడిగేడు విజయ్.

“లేదు బావా : అలా లేదు. నేను పోగొట్టుకున్న అదృష్టం నన్ను
వెక్కిరిస్తుంది. వీళ్ళలో నీ స్థానం, వీళ్ళతో నీ బంధం ఎవరో బంధువుగా
మాత్రమేనని నొక్కి నొక్కి చెబుతుంది. ఇలా వీళ్ళ మధ్య ఈ ఊభ భరిస్తూ
ఉండేకంటే నా చీకటి బ్రతుకులోకి పారిపోవడమే మంచిదనిపిస్తుంది.” అవే
ళంగా చెబుతున్న ప్రయత్నం నిండకున్నాయి.

విజయ్ మనసు అమెపట్ల సానుభూతితో, జాలిలో నిండిపోయింది. అను
వయంగా అమె చేతివి తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

“ప్రియా : గతం మర్చిపోవాలి. అలా బాధపడుతూ ఎంతకాలం గడుపు
తావు : పాప భవిష్యత్తు నీ చేతుల్లో ఉంది. అది ఆలోచించు. నువ్వు మునుప
టిలా అనందంగా, హాయిగా ఉండాలి ప్రియా : నువ్వు ముఖంగా ఉండడానికి
నేనేనే చేయగలిగినా చేస్తాను. చెప్పు ప్రియా :”

నీళ్ళు నిండిన ప్రయత్నం ఒక్కసారి తరుక్కుమన్నాయి.

“ఒక్కసారి నువ్వు నాతో రావాలి బావా : అంతే. అంతే నేను కోరేది.
నా అనుకునే అత్యుత్తమ సమక్షంలో నా కష్ట సుఖాలన్నీ చెప్పుకోవాల్సి ఉంది.
కరువు తీరా ఏడవాలని ఉంది. వ్యాపారాల్లో జరిగే మోసాలు నీకు చూపించాలని
ఉంది. ఈ పాడు అస్థికారణంగా వన్నెలాంటి రాబందులు ఏ విధంగా పీక్కు
తింటున్నాయో చూపించాలని ఉంది. ఒక్కసారి, ఒక్కసారి ఈ ఊణంలోనే
నాతోపాటు రావాలి బావా :” ఎంతో అర్థింపుగా ఆతని రెండు చేతులూ పట్టుకుని
దీనంగా అడిగింది ప్రియ.

తటపటాయిస్తున్నట్టుగా చూశాడు విజయ్. ప్రియని కాదనాలిన్నించడం

లేదు. అయినా మాధవిని ఇక్కడ విడిచి ప్రియవెంట వెళ్ళాలని కూడా అన్నింటా వద్ద లేదు.

"ఎం బావా ఎంతయిస్తున్నావు?" అత్యంతగా అడిగింది ప్రియ.

"బావా! ఒక్కో బాపిందలేదు ప్రియా. మధుని అదగలేదు. ఆమె ఏమంటుందో. మధుని ఒంటికి ఇక్కడ వదిలి..."

"ఒంటికి ఎందుకుంటే బావా? అత్యంతగా నాళ్ళు ఉన్నారా. బాబుకు వదలిపెట్టుకుంటావేమోనా? తీసుకొద్దువు బావా! ఇదిగో ఈ పొలాలు చూడతే బాగుంది. అక్కడ ఏదో బిస్తుపెట్టుకుని పోదాం. మళ్ళీ రాత్రి వదిలివేడి, కొమ్మపిల్ల వచ్చేద్దువు గాని. ఏమంటావు?"

"చెప్పకు నా వెళితే మధు బాధపడుతుంది ప్రియా! ఎంతమంది మధ్య ఉన్నా వాడు దగ్గరే పోతే ఒంటిగానే పింపుతుంది"

ప్రియ పట్టుకున్న అతని చేతుల్ని విసురుగా వదిలివేసింది. "ఎంతవేళూ మధు మధు, మధు. అన్నీ సవ్యంగా జరిగితే ఆ మధు స్థానం నాదవలసింది. ఎంత పరామర్శించినా పోయాను బావా! జీవితమంతా ఆమెకే వెచ్చించిన నువ్వు ఒక్క గొంట నకోసం బయటపెట్టలేవా? అవును బావా! అందరూ అంతే ఎవరి బాధ, ఎవరిపిల్లలు వాళ్ళ కెక్కువ. వాళ్ళ తరువాతనే నాలంటి అభాగిని గురించి ఆలోచిస్తారు. నా కెవరూ లేరు బావా! నేను ఒంటిదాన్ని, నే నెప్పటికీ కక్కరలేదు." రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని హృదయ విచార కంటిలో ఏమి వసాగింది ప్రియ

విజయ కంగారుపడ్డాడు. ఎంతో అవేదన చెందేడు. అతని క్షణంలో ఇంకేం ఆలోచించలేకపోయాడు. అనునయంగా, అప్యాయంగా ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేళాడు "మీరుకో ప్రియా! నేను నీకో వస్తున్నాను. సరేనా." అన్నాడు.

"సరేమా?" అన్నట్టు కళ్ళెత్తి చూసింది ప్రియ. అతను ఆమె కళ్ళు తుడిచేడు. ఆ క్షణంలోనే నాళ్ళ రోడ్డుమీదికి వచ్చేసి మాధవికో చెప్పకుండానే శ్రీకాకుళం వెళ్ళేక్కడ.

6

శ్రీకాకుళంలో బస్సు దిగగానే బస్సు స్టాపుకి కొస్త దూరంగా ఉన్న ప్రియా క్లాత్ నెంటరికి తీసుకువెళ్ళింది విజయవి ప్రియ. టౌన్ మొత్తం మీద పెద్ద బట్టలకొట్టడి. కొట్టంతా తిప్పి చూపించింది. నలుగురు గుమాస్తాలు,

ఇంకా పేర్చమెన్ ఉన్నారు. తను యజమానులూ ప్రియకోపాటు ఎవరో కొత్త యువకుడు రావడం, అమె అతనికి అన్నీ వివరంగా చెప్పడం, అతి శ్రద్ధగా చూపించడంతో అందరిలోనూ ఎంకో కుతూహలం రేగింది.

“ఎలా ఉంది కొట్టు?” రోడ్డుమీదకొస్తూ అడిగింది ప్రియ.

“చాలా బాగుంది. గుమాస్తాలు చాలా మంచివాళ్ళలాగానే ఉన్నారు.”

“హూ!” పేలవంగా నవ్వింది. “పై కందరూ మంచివాళ్ళే. అతి వినయం చూపిస్తారు. ఈ గుమాస్తాలు గుంటనక్కలు. పండికొక్కల్లా ఎంత దోస్తున్నారో. వాళ్ళ లెక్కల్లో ఎన్ని చిక్కులున్నాయో అ బ్రహ్మదేవుడికి కూడా అర్థంకాదు. వాళ్ళు చేసేవన్నీ మోసాలు. ఎప్పుడైనా లెక్కలు చూపించమంటే చూపిస్తారు. ఆ లెక్కలు ఎంత గింజుకున్నా అర్థంకావు. ఒకదానికొకటి సంబంధం ఉండదు. ఆ చిక్కులు విడదీసి వాళ్ళని విలదీసే ఓపిక, అంత సమర్థత నాకు ఉండవు. విపరీతమైన తలనొప్పి వచ్చేస్తుంది. ఎలాగో ఉండనియ్యితే అని ఆ పుస్తకాలన్నీ మూసేస్తాను. అయిర్ మిల్లు ఉంది చూస్తావా? అక్కడ ఇంతకంటే దబల్.”

“వద్దులే. ముందు ఇంటికి వెళదాం. ఇప్పుడు చూసినూత్రం చేసే దేముంది?” నిరాసక్తంగా అన్నాడు విజయ్.

“బానులే. ఏదో నా మాట కొదనలేక వచ్చి చూసి వెళ్ళిపోయేవాడివి. చూసి మాత్రం ఏం చేస్తావులే” నిర్వేదంగా అంది ప్రియ.

“నే నందుకోసం అనలేదు ప్రియా! ఇప్పుడు చూసినా ఈ క్షణంలోనే ఏం చేసేయలేం గదా! అన్నీ సక్రమంగా జరగాలంటే కొంత టైమ్ పోతుంది గదా! ఈ! అక్కడ పరిస్థితులేమిటో చెప్పు!”

“ఆ అయిర్ మిల్లుని మావారు, వారి ఫ్రెండ్ కలిసి పెట్టేడు. ఆయన సన్నం తవరకూ ఆ ప్లేహితుడు అన్నీ వచ్చుకంగా, సక్రమంగానే చేసేవాడు. ఇప్పుడేవేవో చెబుతాడు. నష్టాలు చూపిస్తాడు. ఏమైనా అంపె నూనెగింజ లవీ విపరీతంగా రేట్లు పెరిగిపోయాయంటాడు. పైగా అప్పుడు చేయవల్సి వస్తున్నదంటాడు. పైవాళ్ళేమో మీ మిల్లు బ్రహ్మాండంగా పెంచుతున్నదంటున్నారు. నాకేమీ అర్థంకావడంలేదు. ఒకవేపు మా వారి తమిళు వా చుట్టూ చేరడానికి వల పన్నుతున్నారు. ఏళ్ళందూ ఏకమై వచ్చేవ్వుడి ముంచే స్తారో ననిపిస్తుంది.” మౌనంగా చింటున్నాడు విజయ్. చుట్టూకుంటూనే ఇల్లు చేరుకున్నారు. ఇంటిని పరిశీలనగా చూడసాగేసా విజయ్. అదే ముదిటిసారి

అతన ఇంటిని చూడం. చాలా పెద్ద భవనం అది. అందంగా, విశాలంగా, చాలా అధునాతనంగా ఉంది. అంత ఇంట్లో ఉండేది ప్రయ, పాప, ఆయా. అంతే.

“ఏ కింత పేరూ. దోర్ కొట్టేపినట్టున్నాను. లోపలికి రా బావా!” లోపలి కడుగుపెడుతూ పిలిచింది ప్రయ. ప్రయ వెంట లోపలికెళ్ళు విజయ్. ఇంట్లో కూడా ఏ మూల చూచినా ఖరీదైన ఫర్నిచర్తో, అందమైన అలంకరణతో అధునాతనంగా ఉంది.

“మమ్మీ!” అంటూ మూడేళ్ళ పాప పనుల వచ్చి ప్రయ కొళ్ళకి ముట్టేసింది. అమె కుచ్చెళ్ళలో మొహం దాచుకుని విజయ్ వైపు దొంగ నవ్వులు చూడసాగింది. ప్రయ పాపని ఎత్తుకుంది. పాప అల్లి చెవిలో గుఱుకుని ఏదో అంది.

“ఓ అదా! ఈయన నీకు దాడీ అవుతారన్నా?” నవ్వుతూ చెప్పింది ప్రయ. విజయ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ప్రయ లక్షలంది ఓరగా మారింది.

పాపకి వెంటనే తనకి తెలిసిన పిల్లలు పక్కా దాడీలదగ్గర ఎవ్వరినా ఉంటారో గుర్తుకొచ్చింది “దాడీ!” అంటూ విజయ్ నుండి దూరం వదిలి అమెని ఎత్తుకొన్నాడు.

“ఏం బావా? తండ్రిగారేనా అనుచున్నట్లు పల్లచేత దాడీ అని పిలిచింది కోవడానికి నీకేమైనా బాధగా అనిపిస్తుందా?”

“ఛ, ఛ! అలాంటిదేం లేదు ప్రయా! పసిపిల్లలకి దేవుడిచ్చిన నాలుగు తీర్చగలగడం మన చేతుల్లో లేకపోయినా, ఈ పింగానైనా వాళ్ళ మనస్సులకి ఊరట కలిగించడం మంచి పనే.” అన్నాడు విజయ్.

వంటమనిషిని కేకేసి భోజనాల ఏర్పాటు చేయమంది ప్రయ. పిజ్జాల్ని ఇల్లంతా చూపిస్తూ తన అత్తీ వివాహాలు, బాలాదారులు, దాయాదులు చేస్తున్న మోసాలు, పన్నుతున్న కుట్రలు ఇవన్నీ ఏకరువు పెట్టింది. అన్న ప్రిరాస్తి కాకుండా బేంకోలో కేష్ ఎంతుందో లెక్కలు వెప్పింది. ఇవన్నీ అమె తన కెందుకు చెప్తాందో అర్థంకాలేదు విజయ్ కి. ఏదో చెప్తుందిలే అని వినేశాడు.

భోజనం లయేసరికి ఫ్రైమ్ తొమ్మిదయింది. విజయ్ మనసు మాధవికేసి లాగుతూంది. అమె ఏం చెప్తాందో, బాబుకెలా ఉందోననే ఆరాటంతో అతని మనసు కొట్టుకులాడుతూంది.

ప్రియ విజయవి తన భర్త గదిలోకి తిసుకొచ్చింది. ఆ గది అమె విక్టోరియా వాడుకగానే ఉంది. శుభ్రంగా, అందంగా ఎక్కడివక్కడ అమర్చి ఉన్నాయి. రేడియోగ్రాము, డ్రస్సింగ్ టేబుల్, ఫోమటెడ్ మొదలయినవన్నీ ఉండి అన్ని గదులకన్న ప్రత్యేకంగా ఉంది. కిటికీ కర్టెన్లు, పక్కబట్టలు, సోపాకవల్లు అన్నీ నీలం రంగువే ఉండి. నీలం రంగు లైట్ డిమర్ వేలుగుతూ చాలా ఆద్యుతంగా, ఏదో లోకంలో ఉన్నట్టుగా ఉంది. ప్రియ నీలంలైట్ అర్పి ట్యూబ్ లైట్ వేసింది. ఫేన్ ఆన్ చేసింది. కిటికీ కర్టెన్స్ పక్కకి తొగింది.

గోడలకి రకరకాల ప్రకృతిచిత్రాల పెయింటింగ్స్ మధ్య ప్రియా, గంగాధరంల పెళ్ళిఫొటో ఉంది. చూడగానే చక్కని జంట అన్నిస్తుంది ఎవరి కైనా. పెళ్ళిఫొటోకేసి రెండు షణాలు విదానంగా చూసిన విజయ్ ప్రియవంక పరిశీలనగా చూశాడు

పెళ్ళి ఫొటోలో అభ్రజాంత్, పెళ్ళికళో, కళ్యాణపు బొట్టుకో నిండుగా ఉన్న ప్రియకి, నాజాకుగా అలంకరించుకుని నుదుటన చిన్న నల్లని చుక్కబొట్టు పెట్టుకుని జట్టుమొదట బాండ్ పెట్టుకుని, కన్నెపిల్లలా అలంకరించుకున్న ప్రియకి ఎక్కడా పోలిక లేదనిపించింది. ఫొటోలో ఉన్న ప్రియ కంటే ఈ ప్రియ చాలా చిన్నదానిలా, అసలు బరువు బాధ్యకలే లేని చిలిపి పిల్లలా కన్పించసాగింది. కానీ, అమె గొంతు విప్పితే పలికేదంతా విషాదమే.

దీర్ఘాలోచనలో మునిగి ఉన్న ప్రియ తేరుకుంటూ "కూర్చో బావా!" అంది బరువుగా. ఏదో చెప్పడానికి ఆరాటపడుతున్నదానిలా, చెప్పడానికి నోరు పెరగనిదానిలా కన్పించింది ప్రియ విజయ్ కి. సోపా అంచన కూర్చున్నాడు విజయ్. ప్రియ అకని ఎదురు సోపాలో కూర్చుంది.

"బావా : నే నిలా సిగ్గుపడింది చెప్తున్నానని నన్ను వేరే విధంగా అనుకోకు. చిన్నప్పటి నుండి నీ దగ్గర నాకు చను వెక్కువ. నేను నా వధ్యనంతా నీ దగ్గర తప్ప ఇంకెక్కడా చెప్పుకోలేను. నన్ను సువ్యేవిధంగా తలచినా నేను మాత్రం ఈ ప్రపంచంలో నాకున్న అస్త్రుడిని సువ్యోక్కడ వే అనుకుంటున్నాను. అందుకు కారణం కూడా నీకు తెలుసు. నేను చిన్నప్పటి నుండి నా మనషిని సువ్యేనన్న అభిప్రాయం గుండెనిండా నింపుకున్నాను. అలాంటి నీ దగ్గర నా మనసు విప్పి చెప్పుకోవడం తప్పంటావా బావా?" విదానంగా, బరువుగా అంది ప్రియ.

“మనం పరాయివాళ్ళం కాదు. ఒకరి కష్టస్థితులు ఒకరు చెప్పకోవడం వల్ల తప్పేముంది ప్రయా : చెప్పు.” అన్నాడు విజయ్, అత్యంతగా ముందుకి వంగుని.

“బావా : అస్త్ర వివరాలు నీకు చెప్పేను. నే నెలాంటి మడిగుంటాల్లో చిక్కుకున్నానో నీకు చెప్పేను. వెధవ అస్త్ర. అది పోయినా, ఉన్నా నాకు లెక్కలేదు. నాకు కావాలింటి జీవితం. బావా : నా జీవితానికొక అలంబన కావాలి. నా అనే కోడు కావాలి. నేను హామీగా, నిర్భీతంగా తలదాచుకోవడానికి ఒక చల్లని హృదయం కావాలి. నా చుట్టూ పెనవేసుకుని నే నున్నాననే దీమాని, దైర్యాన్ని, శక్తిని ఇచ్చే బలమైన హృదయం బాహుబలం కావాలి. లేకపోతే నేనీ ఒంటరి బ్రతుకు బ్రతికలేను బావా : అనక్షణం పోయే ఒంటరితనంతో, నా చుట్టూ నిండిఉన్న ఈ కారుచీటిలో పిచ్చిదాస్యపు పోతాను బావా : ఇంత చిన్నవయస్సులో అస్త్ర పోగొట్టుకుని కోరికలకి అతీతంగా విరాగిలా బ్రతకడం నాకు చేతకావడం లేదు. నేను కోరికలని జయించలేను. నాలో కోరికలు నాగు పాముల్లా బుసలుకొడ తున్నాయి. నేనూ అందరిలా అనందంగా సుఖసంతోషాలలో బ్రతకాలి బావా : అప్పుడే నాకు శాంతి. బావా : దయచేసి నన్ను కాముకిగా పివగించుకోకు. నన్ను అర్థం చేసుకోవడానికి వ్రయత్నించు.” ఒక్కొక్క మాటా ఎంతో వ్యధాపూరితంగా, అవేశంగా చెప్పిన ప్రయత్నం వేదనా భరితాలయ్యాయి.

బయటగా నిట్టూర్చేడు విజయ్ “లేక ప్రయా : నిన్ను అపార్థం చేసుకోవడం లేదు. నీ సరిస్థితిని పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నాను. దీనికి ఒక్కో పరిష్కారం ప్రయా : ఎవరైనా సహజమయ్యడిని చూపి నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోవాలి ...”

“హూ : పెళ్ళాని” పేలవంగా నవ్వింది ప్రయా. “నేను కాముకురాలిని కాదు బావా దొరికిన ఎరినైనా పెళ్ళి చేపేసుకోవడానికి. అప్పుడు నాన్నమాట కాదనలేక ఈ పెళ్ళి చేసుకున్నాను. నా మనసుకి నేను చేసుకున్న ద్రోహానికి శిక్ష అనుభవిస్తున్నాను. నాకూ మనననేదీ ఉంది బావా : ఆ మనసు మట్టిముద్ద కాదు ఎలా తయారుచేస్తే అలా కావడానికి

“ప్రయా : నువ్వేమంటున్నావో నా కర్మకావటం లేదు.” కనుబొమలు ముడిస్తూ ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు విజయ్.

“నీకు అర్థంకావడంలేదా బావా : ఇంత విపరీతంగా చెప్పినా నా మన

ప్రేమిటో నీ కర్థంకావడంలేదా : ఎంత వరాయవాడి వయిపోయావు బావా !
ప్రియ కళ్ళు నీళ్ళకుండలయ్యాయి.

“ప్రియా :” కంగారుగా పిలిచేడు విజయ్.

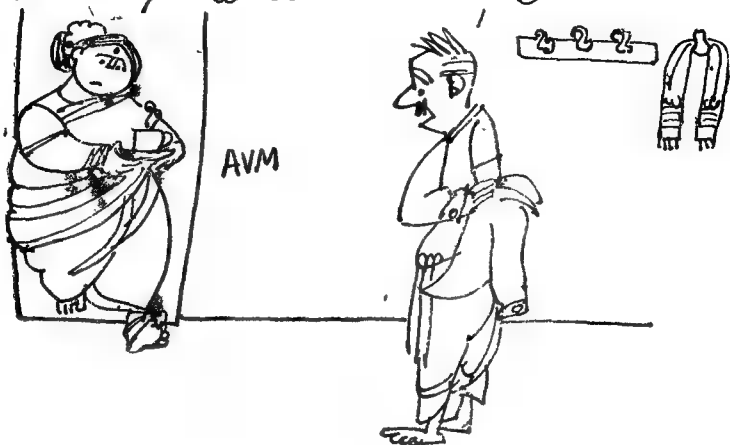
“బావా : ఇప్పుడు నీవే ప్రేమంతా వట్టి బూటకమేనా బావా : మన కన్న కలలన్నీ మరిచిపోయావా : నా రూపు నీ మనసులో పూర్తిగా చెరిగి పోయిందా : పిచ్చిదాన్ని నీ అంత తేలిగ్గా నిన్ను నా మనసులో నుంచీ తీసెయ్యలేక ఇంకా నీన్నే ఆరాధిస్తున్నాను. నీన్నే సర్వస్వంగా భావింపకుంటున్నాను. ఈ జీవితమంతా నీకే అంకితం చెయ్యాలని ఆరాటపడతూన్నాను. దయచేసి నా మనసుని మరోసారి చంపకు బావా : నన్ను కాదనకు.”

“ప్రియా :” అదిరిపడ్డాడు విజయ్. “ఇదా నీ ఉద్దేశం : చిన్నప్పుడు పెద్దవాళ్ళు ఏదో అన్నాడు గనక నిజంగా మనిద్దరం భార్యలైతే లభిస్తామని కోని అభిహాసించేవాడని ఆశ లెల్లుకున్నాము. కానీ విధి మరో విధంగా చేసింది. ఇద్దరం పళ్ళెం నీకుని ఎవర జీవితాల్లో వాళ్ళం జీవిస్తున్నాం. నీ నేవితం ఇలా వుంటుందని ఎవరనుకున్నాం : మనలో జీవితం పంచుకున్న భాగస్వామికి పూర్తి న్యాయం చెయ్యడం నీ నీ విధి. మూలవి నన్నెంతో ప్రేమిస్తుంది. నీ మేవల్లా నా జీవితంతో హాయిగా, ఆనందంగా ఉంది. ఇప్పుడిలా నవ్వడంగా నీ నీవున్న జీవితాల్ని తప్పుచారి పట్టించడం ఎవరికీ ప్రేయస్కరం కాదు. నేను మాధవికి అన్యాయం చెయ్యలేను ప్రియా : నన్ను జైనుడు.” నవ్వుతెచ్చుకున్నట్టుగా అన్నాడు విజయ్.

“హూ : మాధవి. మాధవి ఎవరు : నేను ముందు ప్రేమించేను నిచ్చి. నువ్వు ముందు నన్ను ప్రేమించేవు. తరువాతేగా మాధవి వచ్చింది. ఈ కట్టిప బంధం తప్ప అంతకు ముందు ఏ మనుబంధం ఉంది మీ మధ్య : మాధవికి అన్యాయం చెయ్యలేవా : నీకోసం అలమటిస్తున్న నన్నంత జోభ పెట్టకున్నావే. ఇది అన్యాయం కాదా : అప్పుడు అభిహాసించేవు. ప్రేమించేవు. పెళ్ళి కాగానే నన్ను మరిచిపోయి ఆ పాపం భార్యని సర్వస్వం అంటూ ప్రేమించేస్తున్నావు. నీ మనసు ఎంత చంచలం బావా : కానీ నా మనసుకది చేతకావడంలేదే. నేనేం చెయ్యాలి : ఈ జోభని నే నేవిధంగా భరించాలి. ఏ : ఏ : నే నెంత పిచ్చిదాన్ని : ఎంత దురదృష్టవంతురాలిని : నేను ఏకాకిని, నా తెవ్వరూ లేరు.” సోఫాలో నుండి క్రిందికి జారిపోయిన ప్రియ అక్కడున్న బేపాయ్కి ఉద్రేకంగా తల కొట్టుకుని పిచ్చిదానిలా ఏడవసాగింది.

పండ్లకి కారుకానముంటే
సక్లస్ క్రాసుకాబచ్చారే!!

కార్లు డ్రూప్లైక్ చే
దారకవుగా.

విజయ్ అందోళనపడ్డాడు. అతడికి అమెమీద ఏమూలో దాగున్న అనుమానం లాంటి అభిమానం చప్పున మేల్కొంది. అతని మనసు అంతులేని కరుణతో, వేదనతో నిండిపోయింది. ఇక అలా చూస్తూ ఉపేక్షించడం అతనికి వశం కాలేదు.

“ఛ : ఛ : ప్రియా : ఏమిటిది : ఇంతమాత్రానికేనా ఈ ఏడుపంతా : ఇప్పుడేం జరిగింది ?” అమె రెండు భుజాలు పట్టుకుని తనవైపుకి తిప్పుకుని కళ్ళు తుడిచేడు. ఆ స్వర్శకి, ఆ కంఠంలోని అత్యీయతకి, మార్దవానికి అమె మనసుకి ఎనలేని ఊరట, ఓకార్పు కలిగినట్టయింది. ఓదార్చేవాళ్ళుంటే దుఃఖం మరి త ఉచ్చతమవుతుంది.

“బావా : నువ్వు నాకు కావాలి. నేన నీకు దూరంగా ఉండలేను బావా : నన్ను దూరంగా నెట్టివేయకు. లోకం తలక్రిందులయినా నిన్ను నేను విడిచి పెట్టను...” అమె పలవరింకలకి హఠాత్తుగా అగని పెదాలమీద చిరునవ్వు చిందింది. ఆ చిరునవ్వు అమెకు అభయహస్తంలా కనిపించింది. అమె చప్పున అతని గుండెల్లో తలదాచుకుంది. అర్థిగా అతన్ని పెనవేసుకుంది. ఏదో పరవశత్వం, ఏదో మత్తు అమెని పూర్తిగా అక్రమించుకున్నాయి.

“బావా : ఈ స్థానం నాకు కావాలి. వన్నెప్పుడూ ఈ స్థానం

నుండి దూరం చెయ్యకు. న న్నెవ్వరూ నీనుండి దూరం చెయ్యలేదు." తన్మయ త్వంగా ఏదేదో అంటూంది ప్రియ.

ఆ స్వర్గ విజయలోపాదా ఏదో మైకం కలిగించింది. అతని హృదయం ఏదో సుషుప్తిలోకి జారిపోయింది. అతని చేతులు అప్రయత్నంగా ఆమెచుట్టూ బిగుసుకుని ఆమెని తనలో పూర్తిగా ఇముడ్చుకున్నాయి. అతడిని పూర్తిగా ఆవరించుకున్న తన్మయత్వంలో అతని పేదపులు అప్రయత్నంగా "మదూ !" అని ఉచ్ఛరించేయి.

అంత సరవళంలోను ములిగిపోయిన ప్రియకి ఆ రెండక్షరాలు శరాఘాతాలే అయి అదిరిపడి కళ్ళు నిప్పింది. సర్పదృష్టలా తలపెత్తి అతని చేతుల్ని బలవంతంగా విడిపించుకుని బయట పడింది ప్రియ. విజయోపాదా తను చేసిన దేమిటో తెలిసి రెండడగులు వెనక్కునేళాడు. "క్షమించు ప్రియా !" అన్నాడు తల దించుకుని.

"లేదు బావా : క్షమించే తప్పు నువ్వేం చేశావని : నా అరింగనంలో ఉండికూడా నువ్వు నడు పేరు ఉచ్ఛరిచేవంటే నీ మీద ఆమె ప్రధానం ఎంత ఉందో, నువ్వొమెని ఎంత గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నావో అర్థమవుతుంది. మదు ఎంతో అదృష్టవశురాలు బావా : ఆమె తన ప్రేమతో నిన్నింతగా ఆకట్టుకోబడే నువ్వు నిన్ను ఇంత త్వరగా మర్చిపోగలిగేవు. బావా : అయినా సరే నిన్ను నేను వదులుకోదల్చుకోలేదు. నువ్వు నాకు కావాలి బావా : నిన్ను తప్ప ఏ పురుషుడిని నా జీవితంలోకి అహ్వానించలేను. అలాగని మాధవినుండి నిన్ను విడదీయాలనే దురుద్దేశం నాకేకోశాన లేదు బావా : దయచేసి నా మనసులోని సుక్షోభం అర్థంచేసుకో. నువ్వు వారానికి ఒకటి రెండు సార్లు వచ్చిపోతుండు బావా : అంతకంటే ఇంకేం ఆశించను." కళ్ళు తుడుచుకున్న ప్రియ బయటగా నిట్టూర్చి అంది.

"లాభం లేదు ప్రియా : మాధవి ఒప్పుకోదు సరికదా ఈ విషయం తెలిస్తే ఆమె మనసెంతో గాయపడుతుంది. ఆమె ఉద్దేశాలు, ఆదర్శాలు పేరు. భర్త భార్యతోనూ, భార్య భర్తతోనూ తప్ప పైవాళ్ళతో సంబంధాలు పెట్టుకున్న వాళ్ళని ఎంత అసహ్యించుకుంటుందో మాటల్లో చెప్పలేను. ఒక భర్తకి ఒకే భార్య, ఒక భార్యకి ఒకే భర్త అన్న సిద్ధాంతాన్ని ఆమె ప్రాణనమానంగా నమ్ముతుంది ఇది విని ఆమె భరించలేదు ప్రియా : నా మీద ఆమెకున్న నమ్మకం సడలిపోతే ఆమె బ్రతకలేదు."

“అయితే ఈ విషయాలేవీ అమెకు తెలియనివ్వకూడదు బావా : ఏదో పనున్నట్టుగా ఇక్కడకి నువ్వు వస్తుంటే ఏ గొడవా ఉండదు.”

“క్షమించు ప్రియా : అమెను ఇంతవరకు ఏ చిన్న విషయంలో కూడా అమెకి తెలియకుండా మోసం చెయ్యలేదు. ఇకముందు కూడా చెయ్యలేను,” దృఢంగా అన్నాడు విజయ్.

ప్రియో కోపం వచ్చింది. “ఎంతపేహా అమె గురించేగాని, నీ గురించి ఇంత తపించిపోతున్నా నా గురించి కాస్త హడా అలోచించవేం ? అమెకి తెలియకుండా చెయ్యలేకపోతే అమెకి పూర్తిగా నా పరిస్థితి చెప్పు. అంగీకరించమని బ్రతిమాలు ఎలాగైనా ఒప్పించు. సాటి చడదానిగా నాకి సహాయం చెయ్యమను. సాటి అడదాని కష్టాన్ని చూచి అదుకోని అడది అసలు అడదే కాదు నా దృష్టిలో.”

“ప్రియా : మధుది నవనీతం లాంటి మనసు. ఎవరి కష్టం చూడలేదు, అలాగని ఎంత దేవతలాంటి శ్రీ అయినా చూస్తూ చూస్తూ ఇలాంటి క్యాగం చెయ్యలేదు.”

“నేనేం క్యాగం చెయ్యమన్నాను ? నిన్ను పూర్తిగా నాకు దానం ఇచ్చెయ్యమన్నానా ? కాస్త నా గురించి ఆలోచించి తన చేతిలో ఉన్న సహాయం చెయ్యమన్నాను అంతేగా...”

“కానీ మాధవి మనసు చాలా మన్నితం ప్రియా. ఇది ఖరీదలేదు.”

“బావా : ఎంతపేహా మాధవీ, మాధవీ అని చెప్తున్నావు గాని, నీ కష్టం లేదని తెగేసి చెప్పగలుగుతున్నావా ? లేదు. అంటే నీకు కూడా నేను కావాలి. విజమేనా ? నీ మనసుకి నువ్వు ద్రోహం చేసుకోకు....”

ఒక్క క్షణం ఉలిక్కిపడ్డాడు విజయ్. ప్రియ అన్నది విజమేనేమో. ప్రియమీద లోలోప తనకీ ప్రలోభం ఏర్పడతూంది.

“కానీ ... కానీ.... మాధవిని బాధపెట్టడం నా కష్టం లేదు ప్రియా !” నెమ్మదిగా, తడదాడుతున్నట్టుగా అన్నాడు విజయ్.

“బావా : నా పరిస్థితి కూడా నేను ముందే చెప్పేను నీకు. కావాలంటే మాధవిని నేను కూడా ఒప్పిస్తాను. నువ్వు నాకు దూరమయితే నా బ్రతుకెలా ఉంటుందో, నేననేదానిని అసలు మిగిలిఉంటానో, ఉండనో నాకే తెలీదు. తరువాత ఏం జరిగినా దానికి నువ్వు, మాధవే బాధ్యులవుతారు. ఏం చేస్తావో

నీ ఇష్టం." అతడి అలోచనకి అతడిని వదిలేసి ప్రేయ అక్కడనుండి లేచి వెళ్ళి పోయింది.

7

మాధవి అత్తవారి కుటుంబమంతా సోమవారం ఉదయం బయలుదేరారు. విజయనగరం బస్సు ఎక్కడానికి పొలంగట్లంట నడుస్తూ రోడ్డుమీదకు రావాలి. అందరూ ఉషారుగా ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

మాధవి జ్వరంతో ఒళ్ళు అగ్గిలా కాగిపోతున్న బాధిగాడిని ఎత్తుకుని వాళ్ళతో నడవలేకపోతుంది. అటువంటి నడక అలవాటు లేదు. మధ్య మధ్య తుప్పంటి శరీరానికి కగులుకుని గీరుకుంటున్నాయి. మూడేళ్ళ బాధిగాడిని మొయ్యడం కూడా చాలా కష్టంగా ఉంది. తన చేతుల్లోనుండి బాధిగాడిని ఎవరూ అందుకోరు. ఎవరి భుజాలమీద వాళ్ళ పిల్లలే ఉన్నారు. విజయ్ ఉంటే తనకి బాధ ఉప్పును. బాధిగాడిని అతనే ఎత్తుకుంటును. విజయ్ మదిలో మెదలగానే కాస్త అణగిఉన్న సంక్షోభం తిరిగి ప్రారంభమైంది మాధవిలో. నిన్న సామంత్రం పొలాలు చూడానికి వెళ్ళినవాళ్ళందరూ తిరిగి వచ్చేవారు. విజయ్, ప్రేయ మాత్రం రాలేదు. బాధిగాడికి అప్పటికే ఒళ్ళు నలసల కాగిపోతుంది. తన విజయ్ కోసం అప్పుకో, ఎదు ఎదుడసాగింది.

తనను చూసి ఆడనడుచులు. తోటికోడలు. ఎందుకు గునగునలాడుకుంటున్నారో, ఎందుకు నవ్వుకుంటున్నారో మొదట తనకి అర్థంకాలేదు. క్రమంగా అర్థమైన తన విప్పేరపోయింది.

ఈ విషయం అత్తగారు మందరమ్మకి కూడా తెలిసింది. "పిచ్చి నన్నా నులు. వాళ్ళ మనస్సుల్లో ఎన్ని ఆశలున్నాయో. ఇలా చిని మెలిసి తిరగాని ఎంతగా ఆశుకున్నారో. నూ అన్న సావిత్రిని కావితేలు కాదుగాని, లేకపోతే చింత గోరింకల్లా ఉండురు. పోనీ, ఇప్పుడయినా అలా తిరిగిరావాలనుకున్నారు." చాలా తేలిగ్గా నవ్వుతూ ఉండాలి.

మిటున్న మాధవికి ఒళ్ళు క తళతలాదిపోయింది. తన విజయ్ అలా చేకూరంటే నమ్మలేకపోతుంది. విజయ్ ప్రేయ వెంట వెళ్ళడానికి మరేదో కారణాన్ని వెదకసాగింది. వాళ్ళందరి అనుమానాలు, ఊహనాలు విజం కావనిపిస్తుంది. అయినా, అయినా ఏదో అనివ్యవసాయమైన వ్యధ గుండెను బద్దలు చేస్తుంది.

బాను, కాదు అనే సంఘర్షణతో అమె మెదడు కాగిపోతూంది. ఉన్న చోటనే కదిలే ఓపిక లేనట్లు స్థాణువులా కూర్చుండిపోయింది.

“రాయిలా ఎందుకలా కూర్చుండిపోయావు ? ఇప్పుడేం కొంప మునిగి పోయిందని, ఏదో అశ తీరక అలా తిరిగిరావడానికి వెళ్ళేరు. తెల్లారేసరికి వాడు నీ దగ్గరే ఉంటాడలే. భోజనానికి లే.” అంది సుందరమ్మ.

చివ్వున తలెత్తి చూసింది మాధవి. ఆ కళ్ళలో కన్పించే సంఘర్షణ, అవేదన చదవగలిగే శక్తి అమెకి లేదు. మాధవి ఎవరికీ సమాధానం చెప్పలేదు. అక్కిడి నుండి కదలేదు. ఆ రాత్రింతా బాబిగొడికి జ్వరం కన్ను తెరవనివ్వ లేదు. ఆ జ్వరానికి మందూ లేను కనీసం తెచ్చిచ్చే దాతలాదా లేదు. భర్త గురించిన వ్యధలో, బిడ్డ గురించిన అంవేశవతో మాధవికి ఆ రాత్రింతా జాగ రణే అయింది.

పొలంగట్టుమీద కాయజారడంతో పరధ్యానంగా నడుస్తున్న మాధవి ఉలిక్కిపడింది. అమె అందరికీ చాలా వెనుకబడి ఉంది.

చిన్న చురిది విశ్వం అమె గురించి వెనక్కి తిరిగిచేస్తుంది.

“నన కబిరీపోయావు న నా : బాబునిలాతే ఎత్తుకుంటాను.” చనువుగా అమె భుజంమీద బాబుని తీసుకున్నాడు.

“అబ్బా ! జ్వరం చాలా ఎక్కువుగావ ఉండే.” అన్నాడు. మాధవికి అప్రయత్నంగా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగేయి. అమెకి ఎప్పుడెప్పుడు విజయనగరం చేరతానా : ఎ.త కొందరగా బిడ్డని అన్నప్రతికి తీసుకువెళతానా అని హృదయం వేగిరవళతూంది.

“ఛ ! బాబు కిలా ఉంకే అన్నయ్య అలా ఎలా వెళ్ళిపోగలిగేడు : అన్నయ్య చేయవలసిన పని కాదీ. రానియి ఎదుగుతాను.” కోపంగా అన్నాడు విశ్వం.

“వద్దు విశ్వం. ఆయ న్నేమీ అడగొద్దు. అందరూ అనుకొనేది విజం కాదేమో : ఆయన ప్రయత్నంబ వెళ్ళడానికి ఇంకేమైనా కారణం ఉండేమో : అననశరంగా ఆయన్నడిగితే బాధపడతారు.” స్థిరంగా అ. మాధవి.

“వదినా !” ఆశ్చర్యంగా చూశాడామెవైపు విశ్వం.

అందరూ రోడ్డుచేరి విజయనగరం పోయే బస్సుకోసం నిలబడి వెయిట్ చెయ్యసాగేరు. బదునిమిషాల తరువాత శ్రీకాకుళం నుండి విజయనగరం పోయే బస్సు వచ్చి అగింది.

అందులోనుండి విజయ దిగేడు. అందరి కళ్ళూ అతనికేసి అసక్తిగా చూడసాగాయి. అతడి కళ్ళు మాధవికోసం వెదికేయి. అమె అతడిని పరీక్షగా చూడసాగింది.

“చూడన్నయ్యా బాబుకెంత జ్వరమో!” విశ్వం బాబుని విజయ కంది చేదు. ఎవరో కొరడాతో చెక్కున పీపుమీద చరిచినట్టుగా త్రుళ్ళిపడ్డాడు విజయ. బాబుకి జ్వరమన్న సంగతి అంతవరకు అతనికి జ్ఞాపకమే లేదు. ఆరాటంగా బాబునందుకుని గుండెక త్రుకున్నాడు.

అందరూ హడావుడిగా విజయనగరం బస్సు ఎక్కేరు. మాధవి విజయ ప్రక్కనకాక ఆడవాళ్ళ మధ్య కూర్చుంది. ఆ జనంలో విజయకి మాధవి ప్రక్కన కూర్చోవాలన్నా వీలుకాలేదు.

8

బస్సు దిగిదిగగానే బాబుని అస్పత్రికి తీసుకువెళ్ళిపోయాడు విజయ. బస్ స్టాప్ నుండి అందరూ రిజెల్లో బయలుదేరారు. అత్తవారింటికి వెళ్ళడానికి మనస్కరించని మాధవి తన రిజెని తిన్నగా తన ఇంటికేసి పోనివ్వవలసింది.

తలుపు తాళంతీసి లోపలికొచ్చిన మాధవి నిస్సత్తువగా సోఫాలో కూర్చుండిపోయింది. అమె మనసంతా ఎంతో కునక్కుగా, భారంగా ఉంది. అమెలోని శక్తంతా ఎవరో బలవంతంగా లాగేసుకున్నట్టుగా నిస్సత్తువగా అయిపోయింది.

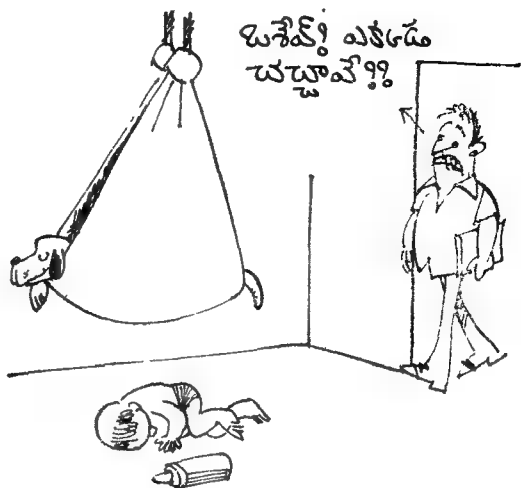
బాబుకి ఇంజక్షన్ చేయించి టాబ్లెట్స్ తీసుకుని వచ్చేవి విజయ. నిద్రపోతున్న బాబుని పరీక్షించేటేడు. మాధవి ప్రక్కకి వచ్చి కూర్చున్నాడు. “మదూ! ఏమైనా మాట్లాడు మదూ! ఎందుకలా మౌనంగా ఉన్నావు?” అన్నాడు. మాధవి అతనివంక తలెత్తి చూసింది.

“కాఫీ తీసుకొస్తానుండు. అన్నట్టు నా స్కూటర్...”

“హా! స్కూటర్. అదికూడా గర్తుందా మీకు? పెళ్ళికూతురు, పెళ్ళికొడుకు దానిమీద ఓకార బయలుదేరారు.” విసురుగా చెప్పింది మాధవి.

“మదూ! ఇటు చూడు.” అమె భుకాలుపట్టి తనవేపు తిప్పుకున్నాడు విజయ. “నీకు చాలా కోపంవచ్చింది కదూ?”

మాట్లాడలేదు మాధవి. అతనిలో ఎక్కడైనా కల్మషం కనిపిస్తుందేమో నన్నట్టు పరీక్షగా చూడసాగింది.

♥
Sundar

“నాకు తెలుసు. నే నలా ప్రియవెంట వెళ్ళినందుకు నీకు చాలా కోపంగా ఉంది.” అవరాధిలా అన్నాడు విజయ్.

“ప్రియవెంట వెళ్ళినందుకు కాదు. అదవిలాంటి ఆ ప్రదేశంలో బాబువి, నన్ను మా ఖర్చుకి అలా వదిలేసి వెళ్ళిపోయినందుకు...”

“నీకు మాటమాత్రంగా కూడా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోవడం పొరపాటే మధూ! నన్ను ఊమించు. నేను ప్రియవెంట ఎందుకు వెళ్ళేనో తెలుసు కోవాలనిలేదా?”

“మీరు దాన్నిగురించి చెప్పకపోతే గదా తెలుసుకోవాలన్న ఆరాటం కలగ దానికి. మీ రెలాగూ చెప్తారని నాకు తెలుసు.”

“మధూ!” అతని మనసు కృంగిపోసాగింది. “తప్పకుండా చెప్తాను. కానీ ఇప్పుడు చెప్పలేను.” నెమ్మదిగా అన్నాడు.

మాధవికి రోరోన ఎంత ఉత్కంఠ ఉన్నా “అలాగే! ఇప్పుడేం తొందర?” అంది పైకి.

ఆ రోజు అన్యమనస్కంగా నే విజయ్ అపేను కెళ్ళవచ్చేడు. అస్థిమితం గానే మాధవి కూడా వంటావార్పులు చేసింది బానిగాడికి జ్వరం కాస్త తగ్గు మొహం పట్టింది.

ఆ రాత్రి ఎలాగైనా తన మనసులో జరుగుతున్న యద్ధమంతా చెప్పేయా

లనుకున్నాడు విజయ్. బాబిగాడిని నిద్రపుచ్చి విజయ్ ప్రక్కకి వచ్చి కూర్చుండి మాధవి. విజయ్ లేచి ఆమెకి దగ్గరగా కూర్చుని ఆమె చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని ఆస్వాదనంగా విమరసాగేడు.

“మధూ : నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విని అవు. నన్ను మాత్రం అపార్థం చేసుకోవడం.” మెల్లగా మొదలుపెట్టేడు విజయ్.

“నే నెప్పుడైనా మిమ్మల్ని అపార్థం చేసుకున్నావా : చెప్పండి.”

“ఎన్నో చిక్కుల్లో, కష్టాల్లో ఉన్న వ్యక్తికి, జీవితమంతా అంధకార అంధురమైన వ్యక్తికి మనస్ ల్లో ఆ జీవితం ఆనందదాయకం అవుతుందని తెలిసి చేయూతనివ్వడం, అదుకోవడం తప్పా : దానివల్ల మనకి కొన్ని చిక్కులు ఏర్పడతాయని తెలిసి ఆ సహాయం చేయడం మానుకోవడం ఉచితమంటావా : చెప్పు మధూ : ఏమి చెయ్యడం ఉచితం ?”

అతను చెప్పేది ఎవరి గురించో అర్థంకాలేదు మాధవికి. అతడు ఆమె వంకే ఒకటాటానంగా, అరాటంగా చూడసాగేడు.

“మీరు చెప్పేది ఎవరి గురించి ?” సందేహంగా అడిగింది మాధవి.

“ఎవరి గురించైనా నీ సమాధానమేమిట మధూ ?”

“కష్టాల్లో ఉన్నవాళ్ళకి మనస్ ల్లో సేలు కలుగుతుందని, వాళ్ళ కష్టాలు కొంచెమైనా తొలగుతాయని తెలిసిన తరువాత మనకి చెతనైన సహాయం చెయ్యడమే ఉచితం.” స్థిరగంభీరంగా జరిగింది మాధవి.

గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు విజయ్. మెల్లగా ప్రియతో తను పొలంగట్టుమీద పొట్లాడింది మొదలుపెట్టి శ్రీకాకళం వెళ్ళి అక్కడామెతో మాట్లాడినంతవరకు ప్రతి అక్షరం చెప్పేడు. ప్రియ అభ్యర్థం ఆమె మాధవిని ఒప్పించడమే అంతా పూర్తిగ్రహించి చెప్పేడు. ఆమె నిర్ణయం ఏమిటో చెప్పమన్నాడు.

మాధవి ఈ మీద విడుగులు వడసాగేయి. ఆమె హృదయంలో అగ్ని వర్షితం బ్రద్దలయింది. ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా అచలంగా ఉండిపోయింది. అది ఆమె కిలలో కూడా ఊహించని తరిస్థితి.

“మధూ మధూ !” కంఠారుగా ఆమె భుజంమీద చెయ్యివేసి కుదిపేడు విజయ్. ఆమె అప్పుడే నిద్రలోనుండి మేల్కొన్నదానిలా అతనివంక క్రొత్తగా కళ్ళు విప్పారుకుని చూడసాగింది.

“మీరు... మీరు ఏమంటున్నారు? అసలు మీరు నా విజయేనా? అంటే....
వాళ్ళు...వాళ్ళనుకున్నవన్నీ విజయేనా? అయితే ఇన్నాళ్ళూ మీ మనస్సులో ఉన్నది
ప్రియేనా? నేను కాదా? వచ్చిన్నాళ్ళూ మోసం చేశారా? నాతో మీకున్నది వట్టి
శరీరక సంబంధమేనా? మీ మనసులో స్థానం ఎర్పరుచుకున్నది ప్రియేనా?
నన్నెంత వంచించేరు. నేనిది భరించలేను. మీ మనస్సులో స్థానంలేని నేను
బ్రతికలేను. ఇనాళ్ళూ నేను మీతో శరీరకంగా మాత్రమే కాపురం చేశాననుకుంటే
వా మీద నాకే అపహ్లాం వేస్తుంది. ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకింత నాటకం అడేరు?
నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లు ఎందుకు నటించేరు?” మాధవిలో అవేశం, దుఃఖం పోటీ
పడుతూ సముద్ర తేరటాల్లా పొంగుకు రాసాగాయి. తెండు చేతుల్లో తలదూర్చి
రోదించసాగింది మాధవి.

“మధూ : ప్లీజ్ : మధూ : నువ్వలా బాధపడకు. నేను చెప్పేది విను
నా మనసులో స్థానమెప్పుడూ నీదే. దయచేసి నమ్ము...” అమె చేతుల్ని విడ
దీయబోయాడు విజయ్.

“నమ్మను. నమ్మను. నన్నెంతా...మిచ్చి చదానికి ప్రయత్నించకండి.
పిచ్చిదాన్ని మీమీద పిచ్చి ప్రేమ కో వాళ్ళందరి హాటలూ నమ్మలేదు మీకు నా
మీదే ప్రేమ ఉంటే అక్కడ ఆ రిస్కీలో నన్నలా వదిలేసి అమెనెంట పెళ్ళి
పోయి. కన్నబిడ్డ ప్రచూద పరిస్థితిని చూసి అదృష్టవశాత్తూ నానంతటి బిరియమైన
స్థానం ఉంది మీ మనసులో అమెకి ఇప్పుడంతా అర్థమైపోతుందంటే. భగ
వంతుడా : నన్నెందుకీలా ఉంచేవు. నా మనసునెందుకు ముక్కలు చేస్తున్నావు?
నాలో ఎందుకింత ప్రేమ నింపేవు? ఆ ప్రేమకి ఎందుకింత విఘాతం కలిగిస్తు
న్నావు? నేనేం పాపం చేశాను?” తం బాదుకుని హిస్టీరియా వచ్చినదానిలా
విలపించసాగింది మాధవి. విజయ్ అనునయించబోయాడు. ఏదో చెప్పబో
యాడు. కానీ మాధవి ఏమీ వినిపించుకోలేదు. అతనిని విసురుగా తోసివేసింది.

అమె బాధని, ఆ ఏడుపుని చూడలేకపోతున్నాడు విజయ్. మాధవి తన
నెంత ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించిందో తనకు బాగా తెలుసు. తను చెప్పింది
శాంతంగా విని తన అభిప్రాయం చెప్తందనుకున్నాడు కానీ తను చెప్పిన
విషయం అమె మనసుకింత గొడ్డలిపెట్టవుతుందని అనుకోలేదు.

దుర్భరమైన దుఃఖబారాన్ని, భరించలేని మానసిక సంక్షోభాన్ని తట్టుకో
లేని మాధవి ఏడ్చి ఏడ్చి స్పృహకప్పిపోయింది.

పది లంఖణాలు చేసినదానిలా తయారయింది మాధవి. ఆమె హృదయ వీణాతంత్రులు తెగిపోయాయి. మనసు మూగబోయింది. ఆమె నోట మాట రావడమే అరుదయిపోతుంది. నిశ్శబ్దంగా రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. భార్యభర్తల మధ్య మానమే రాజ్యం చేస్తుంది. ఆమె ముఖాన్ని, ఆమె దూరాన్ని భరించలేకపోతున్నాడు విజయ్.

కాపీ తీసుకొచ్చి టీపాయ్మీద పెట్టి వెనుతిరిగిపోతున్న మాధవి భుజం మీద చెయ్యి వేసి అపేడు విజయ్.

“మధూ : ఎందుకిలా నన్ను దూరం చేస్తున్నావ్ ? నువ్వు నాకు దూరంగా ఉంటే భరించలేకపోతున్నాను.” అవేదనగా అన్నాడు.

హృదయాలే దూరమయిన తరువాత ఇక మన మధ్య దూరంకాక మిగిలిందేముంది ? పేలవంగా ఉంది మాధవి.

“హృదయాలు దూరమయ్యాయా? లేదు మధూ : లేదు నా హృదయం రో ఉన్నది నువ్వే. ఆ స్థానం నీకు తప్ప మరెవ్వరికీ లేదు. నేను నిన్ను తప్ప మరెవ్వరినీ ప్రేమించలేను. నన్ను నమ్ము.”

“నమ్మలేను.” తల అడ్డంగా తిప్పించి మాధవి.

“నమ్మలేవా ? ఏ ఆధారంతో నమ్మలేవు ? ప్రేయికో నేను శ్రీకాకుళం వెళ్ళినందుకేగా నమ్మలేకపోతున్నావు ? చెప్పు ప్రేయీ ఏం చేశాను నేను ? ప్రేయికో జరిగింది నీకు చెప్పకుండా దాచేనా ? నీకు తెలియకుండా అమెకో సంబంధం పెట్టుకున్నావా ? ఏం చేశానని నమ్మలేవు ? అమె మీద చిన్నప్పటి అభిమానం ఉన్నమాట విజయ్. ఆ అభిమానంతో అమె కష్టసుఖాలు విన్నాను. అమె కోరికని నీకు చెప్పేను. నువ్వు అంగీకరిస్తే అమెకి ఏదా అందరిలా సుఖసంతోషాలు ఇవ్వాలను కున్నాను. నీ కిష్టంలేకపోతే ఆ విషయం క్లియర్ గా చెప్పొచ్చుగా. ఇలాగా శిక్షిస్తాను నువ్వు ?” అవేశంగా అడిగేడు విజయ్.

“హూ : ఎంత మామూలుగా చెప్పేరండి మీరు : అమె కోరికని ఏ బాధా పడకుండా అంగీకరించడానికి, నా అనందాన్ని పంచి ఇచ్చేయాడానికి నేను దేవ తను కాను. మానవాతీతరాలని కాదు. మామూలు ముషిని. ఒకరి సంతోషం కోసం త్యాగం చెయ్యడానికి ఇది వస్తువు కాదు పంది ఇవ్వడానికే తినే పదార్థం కాదు. జీవితం. నా జీవితాన్ని అమె కిచ్చేస్తే నేనే విధంగా దురదృష్టవంతుడి :

చెప్పండి. నేనెలా బ్రతకను ? మాధవి గొంతు గద్గదమయింది. కళ్ళు నిండుకున్నాయి.

“మాధవీ : ఇలా చెప్పేస్తే ఏ గొడవా లేదుగా. నీ కంటే నా కెవ్వరూ ఎక్కువ కాదు. నిన్నిలా చూడలేకుండా ఉన్నాను మాధవీ, దయచేసి నన్ను దూరంగా ఉంచకు నేను బ్రతకలేను మధు : ఇక ఆస్తియ విషయం ఎత్తను. సరేనా” అమె కళ్ళు తుడిచి అమెను అక్కున చేర్చుకున్నాడు విజయ్. మాధవి అతనికి ఆర్తిగా అల్లుకుపోయింది.

నిట్టల నదీజలంలో గులకరాయి పడితే లేచే అలల్లాంటివి మాధవి మనసులో లేచి అమె మనుసుని అల్లకల్లోలితం చేస్తున్నాయి. అమె మనసులో అనుమాన వీజం నాటుకుంది. విజయ్ ఎంత చెపుతున్నా, మాధవి ఎంత తీసేయాలనుకుంటున్నా దాన్ని అమె పెరిచింపలేకపోతుంది. అమె ఎంత ప్రయత్నించినా మనుషుల చూధవి కాలేకపోతుంది. విజయ్ అంతకుమునుపులా కలిసిపోలేకపోతుంది. విజయ్ అంతకు ముందులా ఏం జరగనట్లు ప్రవర్తిస్తున్నా మాధవి మాత్రం దాన్ని మరచిపోలేకపోతుంది. ఇన్నాళ్ళ ఆన్యోనత, అనురాగం వాళ్ళలో క్రమంగా లోపిస్తున్నాయి. దీనికి విజయ్ దాధపడుతున్నాడు. కానీ ఏం చేయలేకపోతున్నాడు.

రాత్రిందిగళ్ళు మాధవిలో ఎరతెరిపి లేసి ఆలోచనలు తొలికేస్తున్నాయి. అమె ఆలోచనల నిండా ప్రేయ-విజయ్ లే.

10

మూడు నెలలు గడిచిపోయాయి. మాధవి మానసిక ఖోభలో ఏ మార్పు లేదు. ఒక్కసారి ఒక్కవిధంగా ఉంటుందామె. విజయ్ దగ్గరగా ఉన్నప్పుడు అతడామెను తన గుండెల్లో చేర్చుకుని అనునయించినప్పుడు, నచ్చ జెపుతున్నప్పుడు అతడు తనవాడనుకుంటుంది. ఆ క్షణంలో అమె మనసు శాంతిగా ఉంటుంది. ఏ పనుల తొందరవల్లనో అతను కాస్త దూరంగా ఉన్నప్పుడు, అమెని పలకరించడానికి తీరికలేక ఉన్నప్పుడు అమెలో తిరిగి సంఖోభం ప్రవేశిస్తుంది. అతడు తనను కావాలనే దూరం చేసుకుంటున్నాడనిపిస్తుంది. ఎప్పుడైనా చిగా కనిపిస్తే అది తనమీద అయిష్టత అనుకుంటోంది. ప్రేయ కోసం అలమటిందే విజయ్ అందుకు అడ్డుగా ఉన్న తన మీద చిరాకు చూపిస్తున్నాడనుకుని వివరీతంగా దాధపడుతుంది.

ఒకసారి చాకలికి బట్టలువేస్తూ ఆతని పేంటుజేబులో చెయ్యిపెట్టి చూసిన మాధవికి ప్రియ రాసిన ఉత్తరం దొరికింది. దాన్ని చూడగానే ఆమె క్రుశ్మి పడింది. చాకలికెలా బట్టలువేసి సంపించిందో ఆమెకే గుర్తులేదు. తలుపులు వేసేసే వచ్చి అదురుతున్న గుండెలను చిక్కబట్టుకుని ఆ ఉత్తరం మొదటి నుండి చివరిదాకా ఆరాటంగా ఒక్క ఊపున చదివేసింది. మళ్ళీ మళ్ళీ ఎన్ని సార్లు చదివిందో లెక్కలేదు. ఆమె ఒళ్ళంతా కంపించసాగింది. మొహమంతా చెమటలు పట్టసాగింది. మళ్ళీ ఉత్తరంలోకి చూసింది పిచ్చిదానిలా.

“నా ప్రాణంలో ప్రాణమైన బావకు,

ప్రియ వ్రాయునది. బావా : నీకోసం ఎంత తపించిపోతూ ఎన్ని ఉత్తరాలు రాశానో నీకు గుర్తులేకపోవచ్చు. కానీ రాసిన ప్రతి ఉత్తరంలోనూ నా మనసునంతా పికబువుపెట్టి రాసిన నేను చుర్చుపోలేను. రాసిన ప్రతి ఉత్తరానికి నీ సమాధానం ఒకటే మాధవి అంగీకరించదని. నిన్ను ఒక్కసారి కన్నులారా చూడాలని, నువ్వు రావాలని, నీ చల్లని స్వర్గంలో నా తనువంతా పురికించి పోవాలని ఎంతో ఆకాంక్షతో ఉత్తరాలు రాస్తున్నాను గాని, నీ చచ్చు సమాధానం ఆశించి కాదు.

నా మనసేమిదో తెలిసిన తరువాత కూడా నన్ను చూడకుండా నువ్వెలా ఉండగలుగుతున్నావో గాని నిన్ను చూడకుండా మాత్రం నేనుండలేకపోతున్నాను. ఒక్కక్షణం ఒక యుగంలా ఉంది నాకు. ఎప్పుడెప్పుడు నీ చేతుల్లో వారి పోదామా అని భరించలేని తననగా ఉంది

మాధవి అంగీకరించదని తెలిసి కూడా ఆమె అంగీకారం కోసం తాం యాపన చెయ్యడం వట్టి తెలివితక్కువ. ఆమె అంగీకారం లేకుండా నే నేం చెయ్యలేను అనే పీ ఆదర్శం వట్టి పూరిష్ నెవ్ : ఆమెకి నువ్వుంత విలువనివ్వ బట్టేగా ఆమెకా అహంకారం : ఏ ఆడదైనా మగాడు విలువ ఇచ్చి అణగిమణి ఆమె అభిప్రాయాల ప్రకారం నడచుకుంటుంటే అలాగే విప్రసీగుతుంది ఆమెకి ఎదురు తిరిగి, ఆమెను లెక్కచెయ్యకుండా ఉంటే ఏం చేస్తుంది : ఏం చెయ్య గలుగుతుంది : కొన్నాళ్లు బాధపడినా తరువాత రాజీవడిపోతుంది. ఆమెను నువ్వేం మోసంచెయ్యలేదే, అన్యాయం చెయ్యబోవడంలేదే. ఎందుకు నీకు సంకోచం. ఇన్నాళ్ళకి మన తీరని ప్రేమని పండించుకొనే తరుణం వచ్చిన తరువాత ఎందుకని కాలయాపన చేస్తున్నావు : ఇక్కడ వ్యాపారాల్లో చిక్కులు అధికమైపోతున్నాయి. నీకోసం నా మనసు ఏచెక్కిపోతుంది. నువ్వు త్వరగా

వచ్చి ఈ వ్యాపారాల్ని సరిచెయ్యి. నాకు కాస్త తెరిపినియ్యి. నన్నీ ఉప్పుల మధ్యనుండి బయటికి తీయ్యి. నీకోసం చకోరిలా ఎదురుచూస్తున్న నన్ను ఏలుకో. రా బావా! త్వరగా రా! మన ప్రేమని పండించు. నీ చేతుల్లో ఉండిన నా జీవితాన్ని ధన్యత చెయ్యి.

నీకోసం ప్రతిక్షణం ఎదురుచూసే నీ ప్రేయో

నిర్జీవంగా మారిపోయిన మాధవిలో సముద్రమధన ప్రారంభమైంది. తన తెలాగూ అకలిలేకపోయినా కనీసం బావిగాడితైనా అన్నంపెట్టాలనే ధ్యానే ఆమెకి కలగలేదు.

చీకటిపడిపోయినా లైటు వేసుకోలేదు మాధవి. బావిగాడు అకలికి ఏడ్చి ఏడ్చి ఆమె ఒళ్ళోనే నిద్రపోయాడు. ఆరోజు ఆటనునుంచి అనివ్వంగా ఇంటికొచ్చిన విజయ చీకటిగా ఉన్న ఇంట్లో లైటు వేశాడు. కళ్ళు తెరుచుకునే నిద్రపోతున్నట్టు కూర్చున్న మాధవిని చూసి కంగారుపడ్డాడు. 'మధూ! మధూ!' అంటూ భుజంమ్మీద తట్టి పిలిచాడు. అని విలుపుకి ఈ తోకంలోకి వచ్చిన మాధవి ఉలిక్కిపడింది

"బాబేమిటి ఇలా నిద్రపోయాడు?" అంటూ వాడిని తీసుకువెళ్ళి మంచం మీద పరుండబెట్టాడు.

"మధూ! ఏమిటి మధూ! ఏం జరిగింది? ఎందుకలా ఉన్నావు?" వచ్చి ఆమె ప్రక్కన కూర్చుంటూ అడిగేడు విజయ. ఆమె కళ్ళు ఏప్పురు బుచి అకనివంక వెట్టిదానిలా చూడసాగింది. హఠాత్తుగా అనివద్దన్న ఆమె చేతిలోని ఇంకా రెపరెపలాడుతున్న ప్రేయ రాసిన ఉత్తరంపై పడింది. అతను ఉలిక్కి పడ్డాడు. మాధవి కూడా దృష్టి అలా త్రిప్పింది. ఆమెకు ఏడుపు రాసాగింది. కానీ ఉవ్వెత్తుగా లేచిపడుతున్న రోషం ఆ ఏడుపు పైకిరానివ్వలేదు.

"ఇది నువ్వు... నువ్వు చదివేవా?" తడబాటుగా అడిగేడు విజయ.

ఆమెలో అశేషం పొంగిపొరలిపోతుంది "బాను. చదివేను. ఎన్నోనూ నుంచి సాగుతుంది ఈ నాటకం?"

"నాటకమా?"

"ఏం కాదా? కాకపోతే విషకల్మషంగా పెళ్ళాన్నే ప్రేమించేవాయితే ఈ ఉత్తరాల సంగతి వా తెందుకు చెప్పలేదు?" తీవ్రంగా అడిగింది.

"నువ్వు బాధపడతావని మధూ! అంతే. ఏవో సమాధానాలు రాసి ప్రేయ మనసు మరల్చుకొనేలా చేద్దామనుకున్నాను. నా మాట నమ్ము."

“అపండి.” గట్టిగా అరిచింది. “ఇంకా నన్ను వమ్మించాలని ప్రయత్నిస్తున్నారా? ఎంత సమర్థులు మీరు : ఇక్కడ నా దగ్గర నువ్వుతప్ప వాకింక లోకంలేదు. ప్రేయ సంగతి ఇక ఎత్తను అని వచ్చజెప్పటా అటు ఉత్తరాలు రాసుకుంటూ మీ ప్రేమాయణాన్ని సాగించుకుంటున్నారు. నా ప్రాణంకంటే ఎక్కువుగా మిమ్మల్ని ప్రేమించిన నన్ను ఇంత మోసం ఎందుకు చేస్తున్నారండీ?”

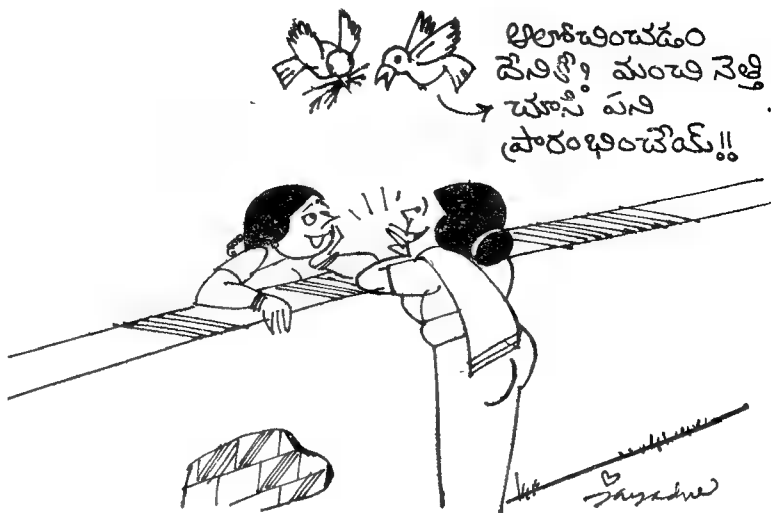
“నేను నిన్ను మోసం చెయ్యాలనుకోవడంలేదు మధూ : అవతల ప్రేయ గురించి ఆలోచిస్తున్నాను. అమె నాకు ఏరాయిది కాదు. నేను కాదంటే అమె ఏ క్షమాయిత్యం చేస్తుందోననే సందిగ్ధంలో నేనేం చెప్పలేకపోతున్నాను. ఇది విజయం.” గంభీరంగా అన్నాడు విజయం.

“హూ : భర్తపోయి ఏదాదన్నా గడవందే పరాయివ్యక్తితో అక్రమ సంబంధం పెట్టుకోబోతున్న అడదాన్ని గురించి మీ కెలా ఏహ్యత కలగడం లేదండీ?” జగుప్పగా అంది మాధవి.

“మధూ : నారింపుగా విలిచేడు విజయం. “ప్రేయ గురించి అలా తక్కువగా మాట్లాడకు. అమె నాకో పెట్టుకోవాలనుకున్నది అక్రమ సంబంధం కాదు. అమె నన్ను ప్రాణాధికంగా ప్రేమించింది...”

“హూ : ప్రేమ” వ్యంగ్యంగా వచ్చింది మాధవి “అది విజయంగా ప్రేమే అయితే అది హృదయానికి సంబంధించింది. ఆ ప్రేమ ప్రేమించిన మనషి ఉన్నతని కోరుకుంటుంది గాని ఆతడిని భార్యనుండి విడదీసి ఆతని జీవితాన్ని కల్లోతితం చెయ్యాలనుకోదు. తన కోరికలు తీర్చుకోవడానికి ఆ ప్రేమని సాధనంగా తీసుకోవాలనుకోదు. ప్రేమితుమగు వేసుకొని తీర్చుకోవాలనుకున్న కామవాంఛ అది. ఫి : ఛి : తలుచుకోవడానికే అసహ్యంగా ఉంది.”

“నోడ్యూయ్ :” కఠినంగా అరిచేడు విజయం. మాధవి ప్రేయని అలా హీనంగా మాట్లాడుతుంటే ఆతనికి కాస్త కోపం వచ్చింది. “నన్ను నువ్వెంత ప్రేమించేవో, ప్రేయకూడా అంతగానే ప్రేమించింది. నువ్వుండవలసిన స్థానంలో ఉండడానికి కలలు కంది. నామీద నీ కేత హక్కు ఉండనుకుంటున్నావో తనుకూడా అంతే హక్కు ఉంటుందనుకుంటుంది. అయితే శాశ్వతమైనది నున్న అధికారంతో నువ్వు నన్ను శాసించగలుగుతున్నావు. అంతే. ఆ అధికారం ఉంది గదా అని అవతం వ్యక్తి ప్రేమను కించపరిచి మాట్లాడకు. అది మాత్రం

దాగ జ్ఞాపకం ఉండకో." తీవ్రంగా హెచ్చరించిన విజయ్ ఆక్కడినుండి వెళ్ళి పోయాడు. మాధవి కెలాసరితిమె అయింది.

11

విజయ్ సునపేమిటో మాధవి! పూర్తిగా అవగతమైపోయింది. ప్రేయ తనకి అహంకారమంటూ రాసిన ఉత్తరానికి ఏ మాత్రం కోపం రాలేదు విజయ్ కి. ప్రేయని తను కాస్త నిందించేసరికి అతను సహించలేకపోయాడు. అతని కెంకో ఆగ్రహం వచ్చింది. దీన్నిబట్టే అర్థమైపోతుంది ప్రేయకి అతని మనస్సులో ఎంత నటిస్తమైన స్థానం ఉందో. అతనే అంటున్నాడు ప్రేయకి తనమీద హక్కు ఉందని. కేవలం కాళికట్టడంవల్లనే తనకా హక్కు సంక్రమించిందని. విజయ్ తనే సాయిది. ప్రేయ విజయ్ కి అతనివాళ్ళకి ఎంతో శవల్పింది. చిన్నప్పటి నుండి కలిసిమెలిసి పెరిగింది. ఆమె శ్రీమంతురాలు. ఆమె మీద ఉన్న అభిమానం, ప్రేమ తనమీద ఎందుకుంటుంది....?

ఈ విధంగా సాగేవి మాధవి అలోచనలు. విపరీతమైన అలోచనల భారంతో ఆమె రాత్రింబగళ్ళు ఏదో లోకంలో ఉంటున్నట్టుండేది. ఇంట్లో నిత్య కృత్యాలు మామూలుగానే జరిగిపోతున్నాయి. కానీ, భార్యభర్తల మధ్య మాటలే కరువయిపోతున్నాయి.

మరో నెలరోజులు దొరికిపోయాయి. ఏమీ లేనివానికి చూడవి ఇలా పనికి
మాలిన ఊహగానాలతో తనను సాధిస్తూ తనకి దూరంగా ఉండటంతో విజయ్ కి
కూడా కొన్ని పంతులు నే అప్పించి తమనూ అంటిముట్టపట్టగానే ఉన్నాడు. ఈ
నెల రోజులు. ప్రయత్నం అతనికి జవాబులు వ్రాయటం మానకున్నాడు. చిన్న
ప్పుడు ప్రయత్నం తనకి మొత్తం అక్కర్లే తనలో అలాగే ఉన్నమాట
నిజమే. ఆ అక్కర్లే ప్రయత్నం తనకి కూడా అమెళ్ల కోరికని
కలుగజేసింది. అది వట్టి కోరిక కాదు. ప్రయత్నం తనకు అంతా లేదు
అనుకోనేటంత బలమైన తానని మార్కం కాదు. తను మధ్య ఉన్న బంధుత్వం,
అమె మీద ఏర్పడిన అభిమానం అలాగే కష్టాల్లో ఉండి అడుక్కోగలగలగలగల.
అమె పరిస్థితుల్ని సరిదిద్దమంటున్నాయి.

కానీ, ఏటన్నిటికీ మాధవి అంగీకరించలేదు. ప్రయత్నం మాధవిని
వదులుకోలేదు. ప్రయత్నం అడుక్కోగానికి తన జీవితానికి, ఎంసార నావని
సుదిగురాల్లోకి లాక్కునే విధమే కాదు. ఎంత పట్టినా మాధవి నమ్మలేక
పోతుంది. తన నునసుని కుదుటపర్చుకోలేక పోతుంది ఉన్నకొలది విరిగి
తయారవుతూ తనని నిర్భయవ్యక్తిలా చూస్తున్న మాధవిని మాధవేకపోతున్నాడు.
ఈ పరిస్థితిని భరించలేకపోతున్నాడు. మాధవికో తిరిగి తన జీవితం ఇదివరక
టిలా చిగురించాలని, అనందం పొందాలని ఆరాట చూస్తాడు. కానీ మాధవి తనని
చూపుతోనే దూరంగా పెట్టబోతుంది.

బాబిగాడి ప్రక్కప పాకున్న మాధవికేసి అలోచనతో నిద్రకి దూర
మయిన విజయ్ దీక్షగా చూడసాగేడు. తన మంచం పేరయి చాలా రోజు
లయింది. అలా చూస్తున్న విజయ్ కి అమెమీద నాంధ్ర కలగసాగింది ఇన్ని
రోజులు ఎప్పుడూ ఎడబాటు లేదు తన మధ్య అమెను కలిగించుకోకుండా,
ముద్దివ్వకుండా ఒక్కరోజు కూడా లేదు తన పెళ్ళయిన దగ్గరనుంచీ
తామిద్దరూ ఏకంకాని రోజులు ప్రేమమీద లెక్కపెట్టవచ్చు. అంతటి వధుర
మైన జీవితం తమది. అలోచిస్తున్నకొద్దీ అతనిలో విరహం పెరిగిపోతుంది.
మెల్లగా లేచి అమె ప్రక్కకి చేరేడు. ఉద్రేకాన్ని అణచుకోలేని విజయ్ అమె
పెదాలపై గట్టిగా చుంబించేడు. శ్రుతిపడి తన విప్పించి మాధవి.

“ఏమిటిది?” తీక్షణంగా అడిగింది మాధవి, దూరంగా జరుగుతూ.

“ఎందుకిలా నన్ను దూరంచేస్తున్నావు మాధవి?”

“దూరంచేసింది నేనా? మీరే మీ మనసులో నుండి నన్ను దూరం చేశారు...”

“లేదు మాధవీ! నే నెప్పుడూ దూరం చెయ్యలేదు. నువ్వు నా కెప్పుడూ కావాలి మాధవీ! నీకోసం నే నెలా చేగిపోతున్నానో చూడు.” అమెను అపేక్షంగా మీదకి లాక్కున్నాడి. అమె ఊపిరి సరిపకుండా ముద్దులు పెట్టి ఉక్కిరిబిక్కిరి చేశాడు. అమె విసుక్కుంటూ అతడిని త్రోవేసింది.

“దయచేసి వెళ్ళిపోండి. నా మనసు బాగుండలేదు.”

“కానీ, నాకు కావాలి నేనికీ అగలేను.” మైకంగా అమెమీదకి రాబోయాడు.

“ఛీ! ఛీ!” అమె చీకకొనింది. “మీరు మనసు గుర్తుపెట్టుకొని మనిషిగా ప్రవర్తించండి.” తీవ్రంగా అంది మాధవి

“మధూ!” దిగ్భ్రాంతిగా పిలిచేడు విజయ్. అతడిలోని మైకం దిగిపోయింది. ఉద్దేశం చల్లారిపోయింది నస్తున్న అగ్రహాన్ని బలవంతంగా అణచుకున్నాడు.

“మధూ!” ఏమిటి నీ ఉద్దేశం? మన జీవితాన్ని ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?” తీక్షణంగా అడిగేడు.

“అది నే నడగవలసిన ప్రశ్న!”

“నేను చెప్పవలసిందలా ఎన్నో రోజులనుండి నీకు చెబుతూనే ఉన్నాను కానీ నీకు కానిమీద సహృదయం లేదు. జరిగినవేవో జరిగిపోయాయి. ఇప్పుడయినా జీవితాన్ని చక్కచెట్టుకోవడానికి ఎందుకు ప్రయత్నించవు? నీకు నచ్చని పని నేను చేయనుగా. నన్ను కానించి ఎందుకు ఒక జీవితాన్ని, సంసారాన్ని సక్రమంగా నడిపించవు?”

“ప్రేమ హృదయంలో సహజంగా జనిస్తుంది. ఎవరిమీద ఆ ప్రేమ జనిస్తుందో వాళ్ళకే ఆ ప్రేమ పొందే హక్కు ఉంటుంది. అదికారంతో కానించి, ద్రుతిమాలి, ఏడ్చి. రాగాలు తీసి ఆ ప్రేమ కావాని పాకులాడ్డం, ఆ మనసు బలవంతంగా తనవైపు తిప్పుకోవాలని ప్రయత్నించడం నా కనహ్యం.” అరాకండీగా చెప్పేసింది మాధవి.

“మధూ!” తెల్లబోయాడు విజయ్.

ఆ మరునాటి ఉదయం మాధవి తల్లికి సీరియస్ గా ఉందని తెలిగ్రామ వచ్చింది. అలోచించే వ్యవధి కూడా లేకుండా విజయ్ మాధవిని ద్రుయిన్

ఎక్కించి వచ్చెడు. మాధవికి నా అంటూ మిగిలిన ఒకే ఒక తల్లికి ఏం జరుగుతుందోనని విజయ్ మనసు అందోళనపడసాగింది.

12

మాధవి తల్లి సాచిత్రమ్మకి అస్తమా కంప్లయింట్ ఉంది. ఆ రోజు బాగా కంగారు చేస్తే ఇరుగుపొరుగువాళ్ళే ఆమెను హాస్పిటల్లో చేర్చి మాధవికి టెలిగ్రామ్ ఇచ్చేరు. మాధవి వెళ్ళేసరికి ప్రమాద పరిస్థితి తప్పి కాస్త వరుగుండి ఆమెకి. అయినా ఆమె కొన్నాళ్ళపాటు హాస్పిటల్లోనే ఉండాలన్నాడు డాక్టర్లు. మాధవికి వెంటనే తిరిగిరావాలింపవక అక్కడే ఉండిపోయింది ఆమె వెళ్ళిన మూడో రోజుకే ఆమె తల్లి ఆరోగ్యం గురించి అందోళన వ్యక్తం చేస్తూ ఉత్తరం రాశాడు విజయ్. మాధవి జవాబు రాయలేదు. అయినా మళ్ళీ ఉత్తరం రాశాడు విజయ్.

మాధవి మనసులో తిరిగి ఆలోచనలు ప్రారంభమయ్యాయి. విజయ్ కి దూరంగా వచ్చేయడంతో అతనిమీద కాస్త కోపం తగ్గి అతని గురించి మంచిగా ఆలోచించసాగింది. విజయ్ కి తనవల్ల తననుజన్మంత అలక్ష్యం లేదేమో! అతను చెప్పేదంతా నిజమేనేమో. నేను ప్రేమించింది నిన్నే తప్ప మరెవరినీ కాదు అని అతను ఎన్నోసార్లు చెప్పినా తను అనుమానంకో వచ్చులేదు. అతను ముందెప్పుడూ తను ఉపాసించని సంఘటన జరగటంతో తను నమ్మలేకపోయింది. దానికి తోడు అత్తగారు, తోటికోడలు, అడవడుచుం మాటలు కూడా తన మనసు మీద బాగా పడిపోయాయి. విజయ్ తనమీద అతనికి ప్రేమే లేకపోతే తను అనుమానంకో అన్నిసార్లు కనీకొట్టినా తన కెందుకు వచ్చుచెప్పాలని ప్రయత్నిస్తాడు : తను ఉత్తరాలు రాయకపోయినా ఎందుకు అంత అత్యుత్సాహం ఉత్తరాలు రాస్తాడూ : అతను విజయ్ గా ప్రేమే కావాలి అని అమె అన్ని ఉత్తరాలు రాసింపుడు ఎందుకు ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళిపోదు. వెళ్ళిపోగలిగితే తనేం అర్థం లేదుగా. అంత శ్రీమంతురాలు అంత మోజుగా రాస్తే ఎవరవాడు ఆమెకోసం వెళ్ళిపోకుండా అగగలడు : తన విజయ్ గమకనే ఆమె ఉత్తరాలకి లొంగిపోక తనను బుజ్జగించి, తనను మామూలుగా చెయ్యడానికి ప్రయత్నించేవాడు. తనే అహంకారంతో తన విజయ్ ని కనీకొట్టేది. విజయ్ మనస్సుపై కూడా తనదే ఆ మనసులో వేరెవరూ స్థానం ఏర్పరచుకోలేదు. తను త్వరగా విజయ్ దగ్గరికి వెళ్ళిపోవాలి.

కానీ, కానీ, అతను ప్రియవెంట బాబు పితిసూడా మర్చిపోయి శ్రీకాకుళం వెళ్ళిపోవడం, తమ వాదనలో ప్రియకి కూడా తనమీద హక్కు ఉందనడం, అమెని కించపరచవద్దని హెచ్చరించడం, అమెని తనకి ఉత్తరాలు రాయవద్దని కచ్చికంగా అమెకి రాయలేకపోవడం, వీటిని తను ఎంత ప్రయత్నించినా మర్చి పోలేకపోతూంది. ఇవే మానాటికి అమె మనసుకి గుచ్చుకుని గాయం చేస్తున్నాయి. అమె ఎన్నో విషయాల్లో చాల వికాలంగా ఉన్నా ఈ విషయంలో మటుకు చాలా స్వార్థపరురాలు తన భర్త తన ఒక్కదానిని మాత్రమే ప్రేమించాలి. మానసికంగా, శారీరకంగా తనని మాత్రమే కోరుకోవాలి తన బిడ్డలకి మాత్రమే అతడిని తండ్రిగా పిలిచే అధికారం ఉండాలి. అతని మనసమీద మరో అడదాని ఏద కూడా పడదానికి అమె ఒప్పుకోదు. పదితే నహించలేదు. అటువంటి పరిస్థితి సంతవిస్తే అమె జీవితాన్నయినా వదులుకుంటుంది గాని రాణి మాత్రం పడదు. తొందరపరకుండా ఇంకా కొన్నాళ్ళు తన భర్త మనసుని పరీక్షిస్తే పెట్టడానికి నిర్ణయించుకుంది మరది....

13

అప్పుడే ఇంటికొచ్చిన విజయ్ బట్టలు మార్చుకుంటుండగా ఎవరో కుర్రాడు వచ్చి పిలిచేడు. “నేను సుందరమ్మగారి పక్కంటి అబ్బాయినాడీ : మిమ్మల్నెందుకో మీ అమ్మగారు అర్బంటుగా రమ్మంటున్నారు.” అన్నాడా అబ్బాయి.

విజయ్ తిరిగి బట్టలు వేసుకుని బయటదేరాడు. వీధి గుమ్మంలోనే నవ్వుతూ స్వాగతమిచ్చిన ప్రియను చూడగానే నివ్వెరపోయాడు.

“ఏం మహానుభావా : జడుచుకన్నావా?” అంది వెక్కిరింకగా ప్రియ.

“నువ్వేం దయ్యానివా : భూతానివా జడుచుకోవడానికి ?” అంటూ రోపలికి నడిచేడు విజయ్. అతడిని తల్లి చాలా ఆవరంగా పలకరించింది. ఇల్లంతా చాలా సందడిగా ఉంది. వంటింట్లో పిండివంటల ఘమఘమలు తేలి వస్తున్నాయి. ఇదంతా ప్రియ వచ్చిన సంతోషం అనుకున్నాడు విజయ్. పిల్లలు యాపిల్స్, సపోటాలు తెగ తెచ్చుకుని తింటున్నారు. వాళ్ళకి అవే కాకుండా ఏవో కానుకలు కూడా తెచ్చినట్టుంది ప్రియ. అందుకే వాళ్ళ మొహాలు దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతున్నాయి.

“ఎప్పుడొచ్చేవు ప్రియా ?” ఇంటి వాతావరణాన్ని పరీశీలిస్తూనే అడిగేడు విజయ్.

“ఇప్పుడేదే : ఎందుకొక్కనని తిట్టుకుంటున్నావా?”

“దావుంది. పెద్ద నేను తిట్టుకోవడ మేమిటి మీ మేనత్తగారింటకి నువ్వొస్తే?”

“జానురా. ఎది నా మేనకోడలే. చూడరా ఈ చీర. కొడుకులు మీరుంది. కూడా నా కిటువంటి చీర కొన్నారా ఎప్పుడైనా? ఎది నా మేనకోడలు కాబట్టే ఇనాళ్ళకి నేను కోరుకున్న చీర కొనితెచ్చింది దానికి నేనన్నా, మన కుటుంబి మన్నా ఎంత అభిమానం. నవవీరం లాంటి చనను దాచిది, ఏమిటో భగవంతుడే దానికి అన్యాయం చేశాడు గావి....” చేతిలో చీర చూపించిన సుందరమ్మ నిట్టూర్పుతూ అంది.

“అన్నయ్యా : ఇప్పుడే అపిసనుంచి వచ్చి వట్టవ్వాళి. స్నానం చేస్తావా?” రెండో చెల్లెలు జయ వస్తూ అంది.

విజయ బుట్టలో వెయ్యి ఆలోచనలు పరుగులుతున్నాయి. ఎన్నో ప్రశ్నలు తలెత్తుతున్నాయి. చాలా చిరాగ్గా కూడా అవ్వించింది. మాట్లాడకుండా జయ వెంటపెళ్ళి స్నానంచేసి వచ్చేడు.

అతను వచ్చేసరికి తల్లి టిఫిన్, కాఫీ సిద్ధం చేసి పెట్టింది. అతనేమీ అవకుండా తినసాగాడు.

“ఏమిటో విద్దికి నా చేత్తో తిండి పెట్టుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో!” ఆతనివంక అప్యాయంగా చూస్తూ ఆంపి సుందరమ్మ.

“అన్నయ్యా : వది నెలాగూ లేదుగా : తను వచ్చేవరకూ నువ్విక్కడే ఉండకూడదూ : ఎవరూ లేనివాడిలా హోటల్లో తినడం ఏమిటి?” పెద్ద చెల్లెలు అంది.

“హం : అంత అదృష్టమా నా మొహానికి. వీడలాచేస్తే అవిడగారు వచ్చిన తరువాత వీడినేమయినా ఉంచుకుండా అనలు?” సుందరమ్మ అంది.

ప్రియ పక్కున నవ్విడి. “పాపం : నావకి వాళ్ళానిదంటే చాలా భయంలాగుంది.”

“మరింక ఆడక్కమ్మ : నువ్వే అన్నావుగా, వాళ్ళానిదకి భయపడే వీరు ఉత్తరాలు కూడా రాయడంలేదవి. నేను పెడిదేకప్ప ముద్ద ఎత్తని విద్దవి కొంగున కట్టేసుకుంది. వాడి మొహం చూద్దానికి నాకు కరువు చేసే సింది. అన్నదమ్ములు, అక్కచెల్లెళ్ళు అంటే పడివచ్చేవాడు. ఇప్పుడు వీడికి

ఏవే! నాగిప్పుడు రెంట్లూ ఒకటి
 తేలావి!! టూనింగు టుజిగాడు అలా
 తున్నాడో? వేరే ఎవరన్నా తోగుతున్నారా?

వాళ్ళ మీదే గిట్టడంలేదు. కని, పెంచిన మేమింత వరాయివాళ్ళమయిపోయాను. ఇప్పుడు వాడికి పెళ్ళాంతప్ప లోకం లేదు . ”

“అమ్మా !” అనహనంగా అరిచేడు విజయ్. తల్లిమాటలు అతని మనసుకి ముల్లు గుచ్చుతున్నట్టున్నాయి.

“ఇష్టంవచ్చినట్టు మాట్లాడకమ్మా ! మా ఇద్దరి మధ్యా ఉన్న అనుబంధం మీ కెవరికీ అర్థంకాదు. నేనే వేరుకాపురం పెట్టెను గాని, ఇందులో అమె తప్పేం లేదు.

“వాళ్ళవిడమీద మనసు కూడా వాలనిచ్చేట్టులేదే. లోకంలో మీ ఇద్దరే అపురూప దంపతులు. కదూ బావా : వీళ్ళవ్వరూ భార్యాభర్తలు కారు. వీళ్ళ వ్వరికీ మీ కున్నలాంటి అనుబంధం లేదు,” ప్రియ అంది. విజయ్ మొహం కోసంకో ఎల్లబారింది.

ఇదంతా విజయ్ వదిలించుకుని నవ్వులేదు. “ఒక్కొక్కళ్ళకి ఒక్కొక్కలాంటి అనుబంధం లుంటాయి. అవి అందరికీ అర్థంకావు. అతడిని పనిగట్టుకుని పిలిచింది ఇందుకా అత్తయ్యా ! జరిగిపోయిన సంగతులన్నీ ఇప్పుడెందుకు త్రవ్వుకోవడం ?” అందామె.

ఈలోపున విజయ్ అన్నయ్య కృష్ణ, తమ్ములు రామం, విశ్వం ముటునుండి వచ్చేరు. అందరూ ప్రియని, విజయ్ని వదిలించేరు. భోజనంయిన

తరువాత ఎవరి గడుల్లోకి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. ప్రియ అడవాళ్ళతో మాట్లాడుతూ వంటింట్లో ఉంది. పుస్తకం చదువుకుంటున్న విజయ్ దగ్గరికి వచ్చింది సుందరమ్మ.

“ప్రియ ఎంత బాధపడుతుందో తెలుసా విజయ్ ?” అంది.

అశ్రురంగా తలెత్తాడు విజయ్. “ఎందుకమ్మా ?”

“ఎందుకేమిటి ? తను నీకు రమ్మని ఎన్ని ఉత్తరాలు రాసినా ఒక్కసారి కూడా వెళ్ళలేదట. ఆ తరువాత నువ్వు జవాబులు కూడా రాయడం మానుకున్నావట. లంఠంత అస్తి, అడకూతురు. అందులో ఉన్న చిక్కులూ, గొడవలూ ఎంతట్టుకోగలదు. దానికి అయినవాళ్ళం మనం తప్పి ఎవరున్నామ ? మనం కాకిపోతే దానిని ఎవరాడుకుంటారు ? వాళ్ళ నాన్న ఉన్నప్పుడు దాన్నేంత గారాబంగా పెంచేడు. కాలు క్రింద పెట్టించేవాడా ? దాన్ని బంగరం ఎత్తుగా చూచేడు. మనకి అదృష్టంలేక అది మనకు దక్కింది కాదు గాని, అలాంటి దానికి ఎన్ని చిక్కులు. అది మానసికంగా ఎంత బాధపడుతుందో తెలుసా ? ఏదో ఆందరిలో నువ్వుకాస్త తెలివైనవాడివని, తన గొడవలన్నీ నువ్వే సరిదిద్దగలవని నీకు రాసి బ్రతిమాలితే మా అవిడ ఒప్పుకోదు అని రాస్తావా ? దాని మనసు ఎంత బాధపడుతుంది ? చిన్నప్పటి నుంచీ కలిసిమెలిసి పెరిగిన తనకంటే, రక్త సంబంధం కంటే నిన్నుగాక మొన్న వచ్చిన భార్య ఒప్పుకోవడం ముఖ్యమా ? అని అది ఎంతేడుస్తుందో తెలుసా ? చిన్నప్పటినుండీ నీ మీద కాస్త ప్రత్యేకమైన అభిమానం కూడా పెంచుకుంది. ఆ చనువుతోనో, అధికారంతోనో నిన్ను అడగ్గలింది గాని, వేరెవరినైనా అడగ్గలిందా ? ఏదో రెండు రోజులు వెళ్ళి దాని వ్యాపారం అదీ చూసి ఆ సమస్యలేవో విడగొడితే నీ పెళ్ళానికి జరిగే వస్తం ఏముంది ? నీకు వెళ్ళిచేస్తే నువ్వో ఇంటివాడి వపుతావనుకున్నాను గాని ఇలా అయినవాళ్ళందరినీ వదులుకుంటా వనుకోలేదు.” మెత్తగా చీవాళ్లేసింది సుందరమ్మ. విజయ్ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

తరువాత “నేను సినిమాకి వెళ్ళాలనుకుంటున్నాను, వస్తానమ్మా.” అంటూ లేచేడు విజయ్.

“నేనూ వస్తాను బావా !” అంది ప్రియ ఇవతల కొస్తూ.

“నేను ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి వెళ్ళాలనుకుంటున్నాను.”

“మీ ఫ్రెండ్స్‌మీ వన్నెత్తుకుపోరులే. నేనూ వస్తాను.”

‘పోనీ తీవ్రతెళ్ళరా! అదంత ముచ్చటపడకుంజేను.’ అంది పెండ
రమ్మ. అమె కళ్ళలో అజ్ఞ ఉంది. విజయ్ మౌనం వహించేడు.

“రెండు షణాలు” అంటూ రోపలితెళ్ళిన ప్రేయసు చూడగానే యువకుల
గుండెలు యల్లుపనిపించేటంత అకర్షణీయంగా అలంకరించుకుని వచ్చింది.
నల్లని బార్బర్ మీద చక్కని డిజైన్ ఉన్న తెల్లని పారెన్ నైలెక్స్ ఓర పాము
పొరలా అతి పల్పగా ఉంది. స్టీవ్ లెస్ జాకెట్టు అమె దేహసౌందర్యాన్ని తేట
తెల్లంచేస్తుంది. చెవులకి ముత్యాల లోలకాలు, మెడలో ముత్యాలహారం, కు
చేతికి అరిదైన వాచీ, నువ్వుమీద ఇరువకక్కలా కత్తిరించుకున్న జాట్లు
రింగులు తిరుగుతూ, నల్లని చుక్కబొట్టుతో దేవకన్యలా మెరిసిపోసాగింది
ప్రేయ. ఆమె రాసుకున్న అరిదైన పెంటు ఫర్లాంగు దూరంవరకు వ్యాపిస్తుంది.

ఆమెను చూడగానే విజయ్ తోపాటు సుందరమ్మ కూడా షణంపేపు
కళ్ళు తిప్పుకోలేకపోయారు. విజయ్ వెంట బయల్దేరిన ప్రేయని నయనానంద
కరంగా చూడసాగింది పెండరమ్మ.

నినిమా చూస్తున్న విజయ్ మనసు నినిమాలో లగ్నంచేయలేకపోయారు
ఆకడీ ప్రక్కన కూర్చున్న ప్రేయ ఇంటినుండి వచ్చే పెంటు ఘుమఘుమలు
ఆకడీ మనసుకి మైకం కలిగించసాగింది మెడలోనున్న వివక్షజాజ్జానాన్ని
క్రమంగా ఆకవినుండి దూరంచేయడానికి ప్రయత్నించసాగింది ఆమె ఒళ్ళు
అప్పుడప్పుడు అకనికి మెత్తగా తాకుతూ శరీరానికి ఒక విధమైన మత్తును,
కలవరాన్ని కలిగించసాగింది. స్థిమితంగా హార్సోలేకపోయారు విజయ్.

నినిమా అయిన తరువాత విజయ్ స్కూటర్ తల్లిగారింటి నైపుకు
పోనివ్వబోయాడు “అబ్బ! అక్కడికొద్దు బా! ఇల్లు చిన్నది. మనుషులు
ఎక్కువ. నాకు ఊపిరి అదనట్టుగా ఉంటుంది. మీ ఇంటికి పోనివ్వు” ఆకవి
మెడచుట్టూ చేతులు వేస్తూ మార్దవంగా ఇంది ప్రేయ.

అతడు మనసులోనే తిరిక్కిపడ్డాడు. తటపటాయించసాగేడు. “అబ్బ!
ఏమిటి బావా ఆలోచన? నాకు ఏదొస్తోంది త్వరగా పోనివ్వు.” అంది.
విజయ్ మరేం ఆలోచించకుండా స్కూటర్ తన ఇంటివేపు తిప్పేడు.

14

“మొత్తానికి మీ ఆవిడని చాలా అభినందించాలి.” అంది ప్రేయ ఇంటినంతా
పరిశీలనగా చూస్తూ.

“ఏందుకి ?” అట్టడ మార్పుకోసా అడిగేడు విజయ్.

“నిన్ను తన గుప్పెటలో చక్కగా ఇరికించుకుంది. తనమాట జనదాటకుండా చేసుకుంది.” చనవుగా అతని చొక్కా గుండీలు విప్పుతూ అంది. ఆమె అంత దగ్గరగా ఉంటే అతనిలోని విగ్రహం కొంచెం కొంచెం జాడకున్నట్టుగా ఉంది.

“నువ్వు కాస్త దూరంగా ఉంటే మంచిది.” అన్నాడు తనే దూరంగా జరుగుతూ. ప్రియ సమ్మోహనంగా నవ్వింది.

“ఏం మీ అవిడకి తెలుస్తుందని భయమా ?”

“నాకేం భయంకాదు. ఆమె నన్ను తన గుప్పెటలో ఇరికించకోవడం, తన మాట జనదాటకుండా చేసుకోవడం కూడా కాదు. అదంతా నే నామికిచ్చే గౌరవం. అదేమీ నా మనసులో ఇచ్చే స్థానం.”

“పెద్ద బిడాయి అలా కాకపోతే ఇంకెలా చెప్పుకుంటావులే. ఆమె అంటే ఏకంత భయం కాబట్టే ఆమెకంటే అహంకారం. తనమాట “దానవనే గర్వం. నిన్ను తన చెప్పుచేతల్లో ఉంచుకోగలవనే అహంభావం.”

“ప్రియా : అసలు నువ్వొచ్చిన కారణమేదో చెప్తే జాగుంటుంది.” అన హసంగా అడిగేడు విజయ్.

“నే నాచి న కారణం ఏమిట ? మీ అవిడ లేదని తెలిసే వచ్చేయి. నిన్ను నా వాడిని చేసుకోవడానికే వచ్చేను. అత్తయ్యకి కూడా మన ఇద్దరం ఒకటవడం ఇష్టమే. పెద్దరికి కూడా సమ్మతమయినప్పుడు ఇంకా ఏమిటి ? అభ్యంతరం ?” అతని విశాలమైన ఛాతీమీద మువివ్రేళ్ళకో రాస్తూ అడిగింది ప్రియా.

చాలారోజులనుండి శ్రీ సాంగత్యానికి దూరమయిన విజయ్ శరీరం ప్రియా సాన్నిహిత్యంలో, ఆమె ఆకర్షణలో వాంఛాపూరిత మయిపోతూంది. మనసు తనకు తెలియకుండానే కోరికకి లొంగిపోతూంది. అయినా అతనిలోని అతి శక్తివంతమైన వివేకం అతనిలోని విగ్రహాన్ని సదలిపోనివ్వడంలేదు.

“అలోచించుకో దావా : నన్ను విరాళపర్చుకు. నా మనసుని చిత్రివధ చెయ్యుకు. చూడు నా శరీరం ఏ కోసం ఎలా తపించిపోతుందో. నా ఈ అందం, ఈ యవ్వనం అంతా కోసమే పదిలంగా రాచుకున్నాను. ఈ రాత్రిని వృథా చెయ్యుకు. నన్ను నీలో కలుపుకో. నా మనసుని, శరీరాన్ని కాంఠించుకొమ్మెయ్యు.”

విపరీతమైన కోరికతో కై పెక్కిన ప్రయత్నము సంగతం అన్నీ వదిలేసి అనేకంగా అతని గుండెలమీద వారిపోయింది.

విజయ్ అమెవి రెండు చేతులుతోనూ పట్టుకుని దూరంగా విరిగిపడ్డడు. "ప్రియా! ఊహించుకోవడానికి చాలా మనస్సులు ఉన్నాయి. నా స్వార్థపరిచితులు చేసుకోవడం ఉచితమైన పాతాళం నన్ను రెచ్చగొట్టకు. పవిత్రతకి మాధవి ప్రాణమిస్తుంది నేను ఎదుటి ద్రోహం చెయ్యలేను. దయచేసి దూరంగా వెళ్ళు," అన్నాడు తనలో చెలరేగుతున్న కంపనవి, సంపనాన్ని బలవంతంగా అణచివేస్తూ.

ప్రియా అభిమానం దెబ్బతింది అమెలో ఆగ్రహం తాటి ప్రమాణాని లేచింది. "ఏమిటి? నువ్వు మాధవికి ద్రోహం చెయ్యలేదా? ప్రేమించి, నీ కోసం అభిమానం వదులుకొని వచ్చి నీ నన్ను తిరస్కరించడం ద్రోహం కాదు. అసలు కారణం అది కాదు. ఇన్నాళ్ళూ మధుకోసం, మధుకోసం అంటూంటే విజయ్ ననుకున్నాను. కానీ నువ్వు సంగతించేదీ ఎదుకోసం కాదు. నాలంటి అరచి కోరికపై నవ్వునొకడయితే వెనుకంజ వెయ్యలేడు. నువ్వు ఇలా చేస్తున్నావంటే, నీలో ఏ మాత్రం వాంఛ కలగడంలేదంటే నువ్వసలు ముగిసే కాదు. నీ కనలు ఏమీ చేతకాదు. నీకు భార్యమీద ఉండనే ప్రేమ, నీ పవిత్రత నీ అదర్శం ఇవన్నీ నీ చేతకానికనం కప్పపుచ్చుకోనడానికి వేసుకున్న ముసుగులు. నీలాంటి చేతకానివాడిని, మగతనమే లేనివాడిని నమ్ముకోవడం, అన్నీ అర్పించాలనుకోవడం నాది బుద్ధి తక్కువ. చీ చీ "

"ఏమన్నావ్? అంతులేని ఆగ్రహాన్ని పక్కబిగువున అపుకుంటూ అమె రెండు భుజాలు గ్రుచ్చి పట్టుకున్నాడు విజయ్. అమె మాటలతో అతని పురుషాహంకారం విపరీతంగా దెబ్బతింది. పూర్తిగా రెచ్చిపోయాడు విజయ్. అతని తోని వివేకం, వివక్షణ అతనికి తెలియకుండానే ఎగిరిపోయాయి. తను మగవాడో కాదో ఆ ఊహలోనే తెలియజేయాలనే పట్టుదల పెట్టింది అతడిలో "నేను మగవాడినే కాదు? నాకు చేతకాదు? నీ కిప్పుడే చూపిస్తాను. నేను మగవాడినో కాదో, నాకు చేతనవునో కాదో." అనేకంగా అమెని తనమీదికి లాక్కుని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తూ తనకి వలిపేయసాగేడు. ప్రియా విజయగర్వంతో మనసులోనే నవ్వుకుంది. అమెకి కావలసివది అదే.

■ బలహీనపు ఊహలో విజయ్ ప్రియాకి అధీనమయిపోయాడో ఆ ఊహలోనే అతని మనసులోని మాధవిదూపు క్రమంగా మరుగునపడడం ప్రారంభించింది.

మనిషి కోరికకి బానిస కాకపోవాలి. ఒకసారి కోరికకి బానిసయిన తరువాత, దిగజారడమంటూ ప్రారంభించిన తరువాత ఇక ఆ మనిషికి లోకమే గుర్తుండదు. ఉచితానుచితాలు క్రమంగా మర్చిపోతారు. ప్రియ అకర్షణలో పూర్తిగా మునిగిపోయాడు విజయ్. ఇప్పుడతడికి ప్రియే లోకం. పది రోజులు అతనికి ప్రియతో పదిక్షణాలలా గడిచిపోయాయి. సినిమాలు, షికార్లు ఎక్కడ చూచినా వాళ్ళే అయి తిరిగేరు. విజయ్‌లో ఈ పరివర్తన సుందరమృతి చాలా సంతోషం కలుగజేసింది.

అతడు మొదటిసారిగా ప్రియకి వశమయిపోయిన తరువాత మాధవిని తలుచుకుని చాలా బాధపడ్డాడు.

కానీ ప్రియ దాన్ని చాలా తెలివిగా మాపివేసింది. “మానసికంగానే కొడు ఇప్పుడు శరీరంగా కూడా నీకే అంకితమయిపోయాను. నా జీవితాన్ని చక్కదిద్దవలసిన బాధ్యత ఇప్పుడు నీమీద ఉంది. నా బతుకుని నవ్వులపాలు చేస్తావో, వెన్నెలబాట చేస్తావో నీ ఇష్టం.” అంటూ కర్తవ్యం గుర్తుచేసింది.

మాధవికి అహంకారమని, అభిజాత్యమనీ అదనీ ఇదనీ పీలున్నప్పుడల్లా అతడికి మాధవి మీద విముఖత కలుగజేయడానికి ప్రయత్నించేది. తల్లి మాటలు కూడా కొంత తోడయ్యాయి.

అతని మనసులో నుండి మాధవి తాత్కాలికంగా అడుగునపడిపోయి ఆ మనసు మీద ప్రియ ప్రభావం బాగా పనిచేయసాగింది. విజయ్ కుటుంబ సభ్యులందరికీ ప్రియ మళ్ళీ శివులో కలుస్తూండడం అనందం కలుగజేసింది, కానీ విజయ్ వడిన లక్ష్మికి మాత్రం ఇదంతా చాలా అన్యాయంగా తోచింది. ప్రియ అంటే కింపరం ఏర్పడింది. అమె ఇక్కడ పరిస్థితులేమీ రాయకండా మాధవిని ఉన్నపళంగా బయట దేరి రమ్మని ఉత్తరం రాసింది. ఏ విధంగానైనా మాధవికి అన్యాయం జరక్కూడదని అమె తపన. మాధవి వస్తే తన బతుకుని చక్కదిద్దుకుని ప్రియకి బుద్ధిచెప్పగలదని నమ్మకం.

మాధవి తల్లి సావిత్రమ్మ హాస్పిటల్ నుండి ఇంటికి వచ్చేసింది. ఇప్పుడామెకి బాగా తగ్గింది జబ్బు. మాధవికి కూడా ఇక బయల్దేరి వచ్చేద్దామనుంది. అంతలో తోడికోడలు లక్ష్మి అర్థంబుగా రమ్మని రాసిన ఉత్తరం అందింది. ఏం జరిగిందో, తన విజయ్ ఎలా ఉన్నాడోనని అందోళనపడింది మాధవి. తను అతని విషయంలో చాలా మూర్ఖంగా ప్రవర్తించి అతన్ని చాలా బాధ

పెట్టందేమో : విజయ్ ఆ బాధతో, తన వియోగంతో వేళకి సరిగా తిండి తిప్పలు తినక ఒంటికేమైనా తెచ్చుకున్నారేమో. మాధవి మనసు ఎడతెరిపిలేని ఊహలతో కల్లదీల్లింది. ఆ క్షణంలోనే ఆమె భర్తమీద అన్ని శంకలూ పడులుకొని, అతనిపట్ల హృదయపూర్వకమైన ప్రేమతో బయలుదేరింది.

16

సోఫాలో ప్రియ ఒక్కో తలపెట్టుకుని పడుకున్నాడు విజయ్. ప్రియ గోముగా కబుర్లు చెబుతోంది. విజయ్ సరవళంగా వింటున్నాడు ఉన్నట్టుండి ప్రియ తలవంది ఆమె పెదాలు గాఢంగా చుంబించేడు విజయ్ "ఓ! పాడు." కొంగుతో తుడుచుకుని బుంగమూతి పెట్టింది.

"నిన్ను చూస్తే ఎవరైనా పెద్ద నిషివని అనుకుంటాయని ఇంత అల్లరి వాడివి, రసికుడివి అనుకోదు" అంది ప్రియ

"ఎవరు అనుకోకపోయినా ఇప్పుడు నువ్వు తెలుసుకున్నావుగా నేను రసికుడినో కాదో." అన్నాడు విజయ్ ఆమె బుగ్గ గిల్లుతూ.

"ఇన్నాళ్ళూ ఈ ప్రేమంతా ఎక్కడ దాచుకున్నావు : నాకోసం రాక్షండా ఎలా ఉన్నావు బావా?" అతని తలలో ప్రేమ దూపుతూ అంది.

"నాకోసం ఇంతగా తెగించే మరదలవు నువ్వని తెలియక...."

అతని మాటలంతా మధ్యలోనే ఉండగా "నన్నా!" అన్న బాదిగాడి కంఠం అతి దగ్గరగా వినిపించేసరికి ఇద్దరూ త్రుళ్ళిపడ్డారు. వాళ్ళ మైకం దిగి పోయింది.

"ఎలా వచ్చేవురా నువ్వు?" తేరుకుంటూ లేచి తూర్పువి అడిగేడు విజయ్.

"అమ్మ కూలా వచ్చింది. అగో అక్కయింది" వ్రేలు పెట్టి గుమ్మం వంక చూపించేడు బాదిగాడు.

ప్రియా, విజయ్ లిద్దరూ ఒక్కసారిగా తలలు తిప్పి గుమ్మంలోనే అగి పోయిన మాధవికేసి చూసి పోక తిన్నాయి.

మాధవి గుడ్లప్పగించి ఇటే చూస్తూంది. ఆమెకు సర్వం అర్థమయి పోయింది. నోట్లో నుండి చిన్న శబ్దంకూడా రానిదానిలా, రెప్పవేయలేనిదానిలా దొమ్మలా బిగుసుకుపోయింది. ఆమె గుండెలు బ్రద్ధలయిపోయాయి. ప్రేమించే హృదయం ముక్కలయిపోయింది తలమీద సమ్మెటపోట్లు ప్రారంభ మయ్యాయి. ఆమెలో సర్వశక్తులూ ఉడిగిపోయాయి. నిజమనే శక్తి

కూడా లేదు. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మసాగేయి. వరాలు కూడా విప్పుతున్నాయిపోయిన మాధవి తూలిపడబోయింది. ఎలాగో విగ్రహించుకొని గుమ్మం అసరగా చేసు కుని కూలబడిపోయింది. అమెలో ఏడవడానికి గాని, అగ్రహం చూపించడానికి గాని అనలు ఓసికే లేదు.

అమె పరిస్థితినింతా చూస్తూ అమె మొహంలోని భావసంఘర్షణనంతా చదువుతున్న విజయ్ కింగారుగా అమె దగ్గరికి వెళ్ళేడు. అమెను పట్టుకొని లేవదీయ్యడానికి ఏదో తెలియని సంకోచంగా, అపరాధం చేసినట్టుగా అప్పించి కదవటానిస్తూ ఆగిపోయాడు.

“మదూ,” అని పిలిపడానికి కూడా అతనికి నోడు పెగలడంలేదు.

అమె ప్రేయ వంక, విజయ్ వంక మార్పిమార్పి చూడసాగింది. క్రమంగా అమె మనసు కుదుబడతూ గట్టిపడసాగింది. అమె చూపునికి స్థిరత్వంవచ్చి మొహం గంభీరంగా తయారయింది. ప్రపంచం తలక్రిందు లయిపోయేటప్పు డుండే భావం, భేరితనం ఇప్పుడామెనుంచి దూరమయ్యాయి. తనవంకే చిక్కు చిక్కుమంటూ చూస్తున్న బాబిగాడిని చెయ్యిపట్టి దగ్గరికి లాక్కుంది. మెల్లగా లేవబోయింది.

“ఏం జరిగింది మదూ! ఎందుకలా పడిపోయావు. లే.” అమెను లేవడానికి చెయ్యి అసరా ఇవ్వబోయారు విజయ్.

“ఇంకా చచ్చిపోలేదు లెండి. మరేం కంగాడివద్దు.” అంటూ లేచి నిలుచుంది మాధవి. అమెకు మెల్లగా నవ్వుతెప్పాలనుకుంటున్నాడు విజయ్ కానీ ఎలా చెప్పాలో తెలియడంలేదు.

“లోపలికి రా మాధవీ!” ప్రేయ పిలిచింది. తన ఇంటికి తననే అహ్య విస్తున్న ప్రేయకు చూసి మనసులోనే నవ్వుకుంది మాధవి.

మాధవి లోపలికి వచ్చింది. తన చేతులతో తను అన్నీ అమర్చిపెట్టు కున్న వస్తువుల కేసి దీక్షగా చూడసాగింది. అవన్నీ తనకు వరాయిసొత్తు అయి నట్టుగా, వాటికిప్పుడు యజమానురాలు ప్రేయ అయినట్టుగా అనిపిస్తోంది. తన పడకగదిలోకి వెళ్ళింది. అక్కడ కూడా అన్నీ పరికించిన మాధవికి అక్కడ శ్మశానకూడా నిలవాలనిపించలేదు. తక్షణం బయటికి రాబోయింది. విజయ్, విజయ్ వెంట ప్రేయ లోపలికొచ్చేరు.

“అలా కూర్చో మాధవి నీకో మాట్లాడాలి.” అన్నాడు విజయ్.

“తరువాత మాట్లాడుకోవచ్చు. ముందు మధుని స్నానంచేసి కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకోనివ్వండి.” ఎక్కడలేని అప్యాయతని ఒలికిస్తున్న ప్రియవంక ఏహ్యంగా చూసింది మాధవి.

“నాకిప్పుడవేమీ అక్కరలేదు. మీరేం మాట్లాడతారో నాకు తెల్పు. అయినా చెప్పండి వింటాను. ఇక్కడ మాత్రం కాదు. హార్లో కూర్చుందాం రండి.” తొణుకు బెణుకులేకుండా నిశ్చలంగా అన్న మాధవి హార్లోకి దారి తీసింది.

అమెకేసి సూటిగా చూడలేకపోతున్నాడు విజయ్.

“ఇందుకు నువ్వు బాధపడతావని తెలుసు మధూ! అయినా నువ్వు

మమ్మల్ని అర్థంచేసుని రాజీపడతావని, మన జీవితాల్ని సాపేగా సాగనిస్తావని ఆశపడ్తున్నాను." కళ్ళెత్తి చూసింది మాధవి అతనికేసి. ఆ కళ్ళలో వ్యంగ్యం కనిపించింది దళివికి. చూపులు త్రిప్పుకున్నారు.

"ఒక బలహీనమైన ఊణంలో ప్రియని కలుషితం చేశాను నేను. అందుకు అనకాళం ప్రియే కల్పించినా, అమెమీద నాకుందే అకర్షణ కూడా అందుకు దోహదంచేసింది. ఏది ఏమైనా నావల్ల కలుషితమైన ప్రియని అదుకోవలసిన బాధ్యత నామీదుంది. అమెను అన్యాయం చెయ్యలేను. ఇందుకు నన్ను నువ్వు ఊమించాలి "

మాధవి కళ్ళలోకి అగ్రహం మెల్లగా రాసాగింది.

విజయ్ మళ్ళీ కొనసాగించేడు. "నేను మీ ఇద్దరికోసూ జీవితాన్ని కొనసాగించాలనుకుంటున్నాను. ఇందుకు నీ సహృదయం, సహకారం, అంగీకారం కావాలి "

"హూ !" పేలవంగా నవ్వింది మాధవి. "మీరు చెప్పింది చెయ్యడానికి నేను మనిషినండీ, జంతువును కాను. జంతువులు చూడండి ఎన్నిటికోనో సాంగత్యం చేస్తాయి. ఆ చేసినవాటిని గుర్తుకూడా పెట్టుకోవు. దేనిమీదా ప్రత్యేకమైన అభిమానం ఉండదు. వాటి ముఖ్యోద్దేశం ఏమిటంటే ఏదో విధంగా, దేనికోనో ఒకదానికో వాటి దాహం తీరిపోవడమే. కామక్రియ జరిగి పోవడమే. అంతవరకే అవి ఆలోచిస్తాయి "

"అవు." క్రోధంగా అరిచింది ప్రియ. "అంటే మేము నీ దృష్టిలో జంతువులమా? నువ్వొక్కదానినే మనిషివా? నీ కెంత అహంకారం! మా ఇద్దరి మధ్యవున్న ప్రేమకి నువ్వొక హీనమైన అర్థం కల్పిస్తావా? అతడు నా స్వంత బావ. అతడిని ప్రేమిస్తాను. అతడికి అన్నీ అర్పిస్తాను. నా వాటిని చేసుకుంటాను. నాకా హక్కు ఉంది. కాదనడానికి నువ్వెవరు మధ్య. నీకే కాదు నాకు కూడా ఇప్పుడు బావమీద అధికారం ఉంది." అవేళంకో ఊగి పోతూ అంది ప్రియ.

స్థిరగంభీరంగా నవ్వింది మాధవి. "నీ హక్కుని, అధికారాన్ని కాదనటం లేదే. నీకు ఈ బావ ఒక్కరిమీదే కాదు, ఇంకా నలుగురు బావలున్నారు. వాళ్ళందరిమీదా హక్కులు, అధికారాలు ఉన్నాయి. ఒకరి కరువాత ఒకరిగా వాళ్ళందరినీ ప్రేమించొచ్చు. వాళ్ళందరికీ అన్నీ అర్పించుకోనూవచ్చు."

“ఏమన్నావ్ ?” అవుకోలేని అగ్రహంలో చెయ్యేత్తింది ప్రియ. వెంటనే విజయ్ ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

“అవకాశం వచ్చింది కదా అని అసభ్యంగా మాట్లాడకు మధూ !” హెచ్చరికగా అన్నాడు విజయ్.

“సభ్యత, అసభ్యత అవి అసలు ఎలా ఉంటాయో తెలుసా మీకు ? సంసార గృహంలో ఇటువంటివి సాగించడం అసభ్యత కాదా ?” కంపరంగా అడిగింది మాధవి

“ఛీ ! ఛీ ! చూడు బావా ! ఎలా మాట్లాడుతున్నో, ఇదంతా ఆమెకు నువ్విచ్చిన అలుసు కాదా ? భర్తపోయి, అదరించేవాళ్ళు పోయి నే నెలా అలసు టిస్తున్నానో ఈమెకేం తెలుసు ? నా ఆనే మగతోడలేక పిసరంత ఆపేక్షకోసం, ప్రేమకోసం, వయసు బరువుతో కోరికలుపెట్టే బాధలో నేనీ ఇంటికి వచ్చి నీతోడు కోరుకున్నానని చూడు ఎంత అసభ్యంగా మాట్లాడుతున్నో. ప్రేమాభి మానాలు కరువై పోయి వాడికోసం తపించే అడదానిని సాటిఅడదానిగా గుర్తించి అర్థంచేసుకోవడానికి ఎంత విశాలహృదయం ఉండాలి. ఈమె అసలు అడ దై తేగా ” ప్రియ అగ్రవేశాలతో అరవసాగింది.

“బాను, నిజమే. నేను అడదాన్ని కాదు. నాకు విశాలత్వం, సహృ దయం లేదు. నువ్వు చాలా విశాలహృదయురాలివి కాబోలు. భర్తలేని అడ వాళ్ళకందరికీ నువ్వు నీ భర్తని దానం ఇచ్చేస్తూ, భార్యలేని మగవాళ్ళందరికీ నీ భర్త నిన్ను దానం ఇచ్చేస్తూ చాలా విశాలంగా బ్రతికినట్లున్నారు.”

“షట్ !” తీవ్రంగా అరిచింది ప్రియ. విషయం కక్కుతున్న కళ్ళతో చూస్తూ “నా గురించి ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడకు నువ్వు. నిన్నింతగా బ్రతిమాలుకోవలసిన పనిలేదు మాకు. మే మేమీ తప్పు చెయ్యలేదు. మా మధ్యనున్న ప్రేమ నీ కర్థంకాదు. ప్రేమ నేరం కాదు.”

“ప్రేమ !” వ్యంగ్యంగా నవ్వింది మాధవి పదేపదే ప్రేమ అనే పదం నీ నోటినుండి వస్తూంటే నాకు వినడానికి చాలా అసహ్యంగా ఉంది. మీ అవినీతి సందిండానికి ప్రేమ అనే పేరుపెట్టి దాన్ని అపవిత్రం చెయ్య కండి. పాపం, నిన్ను కట్టుకున్నవాడిని తలుచుకుంటే జాలేస్తూంది. ఈ బావ కోసం ఇంత ప్రేమ నీలో పొంగిపోతుంటే ఆ కట్టుకున్నవాడు బ్రతికి ఉన్న వాళ్ళు ఎలా ఊడకోగలిగేవు ? అతని జీవితంలో అతనికి ఏమివ్వగలిగేవు ? అతనున్నవాళ్ళు అతనిమీద ప్రేమ, అతని అస్తిమీద ప్రేమ. అతను పోయిన

తరువాత బావమీద ప్రేమ. కట్టుకున్నవాడు దూరమయితే అతని తాలూకు జ్ఞాపకాలతో, ఆ అనుభూతులు మనసులో పదిలంగా దాచుకోవడం, అతడు పోయినా అతడికి ద్రోహం చేయలేకపోవడం, అది అది ప్రేమకి చిహ్నం. అంతేగాని వాడు పోగానే ఎవరిమీదో ప్రేమంటూ సిగ్గు, అభిమానం వదులుకొని అభిసారికలా పరుగుపెట్టడం ఆ ప్రేమ ఆ విధంగా వెల్లడించుకొవడం ప్రేమ కాదు. కట్టుకున్న భర్త పోగానే అతని అస్తిని ఆనుభవిస్తూ, అతని భార్యగానే చలామణి అవుతూ తిరిగి అతనికే ద్రోహం చెయ్యడానికి నీకు సిగ్గులేదా? ఇక ఈయనగారు పెళ్ళాం ఎదురుగా నువ్వు తప్ప నాకు ప్రపంచంలేదు, నా మనసు నిండా ఉన్నది నువ్వే అని ప్రేమసూత్రాలు వల్లించి ఆ పెళ్ళాంకొస్తా కనుమరు గవగానే ఇంకో అడదానికి పళమయిపోయి అమెదగ్గర కూడా ఆవే సూత్రాలు వల్లించే చంచల స్వభావులు, ఈయనాక పెద్ద ప్రేమ స్వరూపం. అసలు ప్రేమ పేరేత్తే అర్హతే మీకు లేదు. మీరు వట్టి కామవిశాచాలు *

క్రోధావేశాలతో ఊగిపోతున్న మాధవి చెంప చెక్కుమంది. అమిత అగ్రహంతో తనవంకే చూస్తున్న విజయ్ చేసినపని అదని గ్రహించింది మాధవి. ప్రియ ఒకవైపు కుతకుత ఉడికిపోతోంది.

ఆ దెబ్బకి కళ్ళల్లో గిట్టున నీళ్ళు తిరిగిన మాధవి వాళ్ళవంక తీక్షణంగా చూడసాగింది. ఆమె కళ్ళు సానపెట్టిన కత్తి అంచులా మెరుస్తున్నాయి. వాళ్ళ ముగ్గుతూ బునకొద్దున్న పాముల్లా ఒక్కొక్క వంక వొకళ్ళు చూసుకుంటున్నారు. వాళ్ళని తూసిన బావిగాడు భయంతో కెప్పుచున్నాడు.

వాడిని తీసి గుండెల కత్తుకుంది మాధవి. విజయ్ మెల్లగా తనను తను కుదురుపుకున్నాడు

“శాలా హద్దుమీరి మాట్లాడుతున్నావు మాధవీ! ప్రియ గురించి ఇష్టం వచ్చినట్టు మాట్లాడే అధికారం నీకు లేదు” అన్నాడు.

“హద్దుమీరి మాట్లాడుతున్నానా? హద్దుంటూ అసలు ఒకటుందా? ఆ హద్దు మీరు చెరిపేయబట్టే నేనూ హద్దుమీరి మాట్లాడవలసి వచ్చింది.”

అలవంతంగా శాంతం వహించేడు విజయ్ కోపావేశాలతో ఊగిపో తున్న ప్రియకి మాధవిని ఎన్నో అనాలని ఉంది. కానీ ఏమీ అనలేకపోతోంది. ఏమన్నా అది తిరిగి తనకే తగులుతుంది మరి.

మాధవి లేచి తన బట్టలు, తన వస్తువులు, అన్నీ తీసి తన వెంట తెచ్చుకున్న సూట్ కేసులో సర్దుకోసాగింది. విజయ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

“ఏమిటి మాధవి? ఎందుకివన్నీ పడ్డవున్నావ్?”

“నే నిక్కడ నుండి వెళ్ళిపోతున్నాను.” తను చేస్తున్న పనేమాత్రమూ అపకుండా, వెనుదిరిగైనా చూడకుండా అంది.

“ఎందుకని?” అతని కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయి.

“ఎందుకనా? తెలియవట్టడగకండి. ఒక పురుషుడూ, ఒక స్త్రీ మాలిమ కలసి బ్రతకాలనే నా ఉద్దేశం మీకు తెలుసు. జంతువుల్లా బ్రతకడం నాకు నచ్చదని నే విండాకే చెప్పేను. ప్రేమబంధంతో ఒకరి కొకరు అంకిత మయిపోయిన మీ మధ్య అద్భుతపుల్లా ఉండడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే నేను తప్పుకుంటున్నాను.” నిక్కంక తన నిర్ణయం తెలియజేసింది మాధవి. తుళ్ళిపడ్డాడు విజయ్. అతని మనసులో కల్లోలం రేగింది. మొహం పారిపోయింది.

“మాధవీ!” అమె రెండు భుజాలమీద చేతులువేసి అపేడు విజయ్. “ఇది నీకు న్యాయంకాదు. ఈ ఇంటిలో స్థానం ముందు నీది. కరువాతే ప్రీయమి. నువ్వు వెళ్ళడం నా కిష్టంలేదు. బాబు గురించైనా ఆలోచించు” ప్రాణేశ్వరపడ్తున్నట్టుగా అడిగేడు విజయ్

మాధవితన భుజాలమీద ఉన్న అతని చేతులవంకా, అతనివంకా కంపరంగా చూసింది. “ముందా చేతులు తియ్యండి” అంది తీవ్రంగా.

చప్పున వదిలేశాడు విజయ్. “నరాయి ప్రీవి ముట్టుకున్న ఆ చేతులకో నన్ను తాకితే నన్ను నేనే దహించుకోవాలనిస్తుంది. నే వింకేమీ వినదల్చుకో లేదు. స్థానమంటూ కోల్పోయిన తరువాత ఆ కోల్పోయిన స్థానం మొదటిదో, రెండవదో ఆలోచించుకోవడం శుద్ధ దండగ. బాబు పేరుచెప్పి నన్నావలేదు. ఎందుకంటే వాడి గురించి ఆలోచించేది, ఆలోచించబోమేదీ నే నొక్కదాన్నే. మీరు మాత్రం కాదు నన్నాపాలని ప్రయత్నించకండి” స్థిర గంభీరంగా అంది మాధవి. అమెలో తిరుగులేని నిర్ణయం దృఢంగా ఉంది అమె కంఠం ఖంగున చెప్పినట్టయింది విజయ్కి.

“మధూ! ఇన్నాళ్ళూ నన్నెంతో ప్రేమించేవు. నేను లేనిది తీతం కూడా ఉండలే ననేదానివి. నేను ఎప్పుడయినా ఇంటికి రాకపోతే అలాంటి భోజనం, విద్ర కూడా మానేసి ఎదురుచూచేదానివి. ఆ ప్రేమంతా ఏకయింది? అది ప్రేమ కాదా? పట్టి నటనా? చెప్పు మధూ! అలాంటి నువ్వు నాకు దూరమయి ఎలా బ్రతకగలవు?” అఖిరి అస్త్రంగా అడిగేడు విజయ్.

“అది ప్రేమో వటనో మీ మనసు వడగండి.” పేలవంగా నవ్వింది మాధవి. “చూడండి : తనెంతగానో ప్రేమించే భార్య తనని కాదని పాయి వ్యక్తి పొందుకోరి వెళ్ళిందనుకోండి. అప్పుడా భార్యని భర్త మునుపటిలా ఇంట్లో ఉంచుకోగలడా ఏం జరగవట్టు ఎప్పటిలా ప్రేమించగలడా ? ఆమెలో తిరిగి జీవితాన్ని పంచుకోగలడా ? చెప్పండి. మగవాడి మనసుకుందే కోపం, ద్వేషం, అగ్రహం, అభిమానం, పౌరుషం, కసి అన్నీ అడదాని మనసుకి కూడా ఉంటాయండీ, తప్పుచేసిన భార్యని భర్త ఎలా షమించి అదరించలేదో తప్పుచేసిన భర్తని ఆ భార్య కూడా అలాగే షమించలేదు. ఆ భర్తతో మన స్ఫూర్తిగా కాపురం చెయ్యలేదు. అడదానికైనా, మగవాడికైనా నీతి నియమం, ఒక్కటేనంది ”

“ఓహో ! మహా గొప్ప నీతిసూత్రాలు బోధించడానికి దిగివచ్చేవు. ఈ నీతి క్రాత్రగా నీ నోటినుండే వింటున్నానుగా మరెక్కడా వినలేదు. భార్య తప్పుచేస్తే ఏ భర్తా షమించడు. అది నిజమే. అది సహజం కూడాను అది పురుషునికున్న అధికృత. కానీ, భర్త తప్పుచేస్తే దండించే అధికారం, ఏమని అడిగే హక్కు భార్యకి లేదు. అతడిని కాదంటే ఆమెకి జీవితమే లేదు. అతడు ఎందరికో తిరిగొచ్చినా భార్యకి అతడి పాదాల దగ్గర తప్ప మోక్షం లేదు, యుగయుగాల నుండి వస్తున్న కథ ఇదే. అది మార్చడానికి ఇన్నాళ్ళకి ఈవిడగారు బయలుదేరింది. ఎక్కడో నీలా అహంకారంతో విట్టిపిగేడి, మొగుడంటే లక్ష్యంలేనిది తప్ప ఇంకెవరూ నీలా మాట్లాడరు” అప్పటికి అవకాశం దొరికిన ప్రియ కనిగా అంది

“నిజమే. అనాదిగా వస్తున్న అడదాని కథ అదే. అందుకే రానురాను పురుషులు మరీ నీతిబాహ్యులుగా తయారయ్యారు. అప్పటి అడదానికి భర్త నుండి దూరమయితే గౌరవం లేదు. రక్షణలేదు. తనను తను పోషించుకోవడం చేతకాదు. తన ఉదరపోషణకోసమైనా తప్పనిసరిగా ఒకరిమీద ఆధారపడవలసి వచ్చేది అలాంటి భర్తతో ఆమె ఎంత మనసుని, అభిమానాన్ని చంపుకుని, పౌరుషాన్ని ఎంతగా అణచుకుని కాపురంకేసేదో, మనసులో షమించుకోలేని భర్తతో, అనుక్షణం సానహ్యించుకునే భర్తతో బలిపశువులా ఎంత బలవంతంగా కాపురం చేసేదో నీలాంటి ఎవ్వరూ అర్థంచేసుకోలేరు అంతేగాని ఆమెకు మనసు లేకా కాదు, ఆ మనసుకి అభిమానం రోషం లేకా కాదు

కానీ ఇప్పటి ప్రీతి అ దుస్థితి పోయింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మనసుని

చంపుకుని బ్రతకనక్కరలేదు. మనసు చంపుకుని బ్రతకడం నాకూ చేతకాదు. నన్ను నేను పోషించుకునే శక్తి, నా బిడ్డ భవిష్యత్తును చక్కగా తీర్చిదిద్దగల రైర్యం నాకున్నాయి. వస్త్రాను గంభీరంగా, నిర్మలంగా చెప్పిన మాధవి ఎవరి సమాధానంకోసం ఎదురుచూడకుండా బాబిగాడిని ఎత్తుకుని, సూట్ కేస్ చేత్తో పట్టుకుని విసవిస నడచి వెళ్ళిపోయింది.

“మాధవీ!” అక్రొళం లాంటి విజయ్ తెలుపు అమెకి వెనుక నుంచి వినిపించినా అమె అగలేదు. దిగ్భ్రమ నుండి తేడకోలేనట్టుగా నిలబడిపోయాడు విజయ్. అతని హృదయం నుండి ఒక భాగాన్ని కర్కశంగా కోసి వేరుచేసి నట్టుగా బాదపడ్డాడు విజయ్.

“వెళ్ళిపోవు బావా! ఆ పొగరు ఎన్నాళ్ళో అదీ తేలుతుంది. మగ అండ లేకుండా ఎన్నాళ్ళుండగలడు? మళ్ళీ నెం తిరిగేసరికి నీ కాళ్ళదగ్గరికి వరిగెట్టుకు రాకపోతే అప్పుడడుగు” కసిగా అంది ప్రియ.

17

రెండునెలలు గడిచినా మాధవి నుంచి ఉత్తరం వూడా రాలేదు. ఈ రెండు నెలలలోనూ అప్పుడప్పుడూ ప్రియ ఇంటికి వెళుతూ అమె వ్యాపారాలు, తావాదేవీలూ అన్నీ చూస్తూనే ఉన్నాడు విజయ్. అతడిని ఒక్క ఊణం వూడా విడవకుండా వెన్నంజే ఉంటుంది ప్రియ.

మాధవి తల్లిగారింటికే వెళుతుందని తెలుసు విజయ్ కి. అమెకి ప్రపంచంలో తల్లితప్ప ఎవ్వరూ లేరు. ఆ తల్లి కూడా పెద్ద అస్తివదురాలేమీ కాదు. సొంత ఇల్లు మాత్రం ఉంది. తనున్న ఇంటినే కొంతభాగం అద్దెకిచ్చి కాలక్షేపం చేస్తుందామె. ఏదో పొరుషంకో వెళ్ళిపోయినా అక్కడ మాధవికి, బాబుకి వోషణ జరగడం చాలా కష్టమని తెలుసు విజయ్ కి. ఎంత ప్రియ అకర్షణకి అతడు కట్టుబడిపోయిఉన్నా అతడి మనసులో మాధవి రోజులో ఎప్పుడో ఒకసారి మెదులుతూనే ఉంది.

విజయ్ ఆ నెలజీతం మొత్తం మాధవికి పంపించేడు కానీ, ఆ డబ్బు వెంటనే తిరిగొచ్చేసింది. “నేను మీ నుండి ఏమీ అశించడంలేదు. నా స్వశక్తి మీద నాకు నమ్మకముంది.” అని ఒక్క ముక్కు మాత్రం రాసిపడేసింది మాధవి.

విజయ్ కి చాలా అవమాన మనిపించింది ఆ తిరస్కారం

“అమె విన్ను ఎంత లెక్కచెయ్యకపోయినా. నువ్వొక మనిషివనే దృష్టితోనే అమె చూడకపోయినా నీకు మాత్రం అమెమీద శ్రద్ధపోలేదు బావా! అమె అంత నిర్లక్ష్యం చూపిస్తుంటే ఇంకా నీకు ప్రాకులాడ్డానికి అభిమానంగా అన్ని వదంలేనూ; అవలు నీకుండే ఈ బాధ, ఈ తపన అమెకుండవలసింది. ఏం చూసుకొనట అమెకింత పొగరు ఇంత గర్వం?” అ త ది అగ్రహానికి అజ్యం వేసింది ప్రయ.

అతడికి ప్రయ మాటలు విజయే వచ్చిందాయి. “తనను తిరస్కరించి, తన దట్ట ఫాతరు లేనట్టు త్రిప్పికొట్టిన మాధవి ఏం సాధించాలనుకున్నదో, వెనుక వైసా ఆధార లేకుండా ఎలా బ్రతకాలనుకుందో, అమె అహంకారమేమిదో చూడొచ్చింది. లజ్జాకారిణి అయిన ప్రయకి తన వట్ల ఉండే లక్ష్యంలో, గౌరవంలో మాధవికి నూరోవంతు కూడా లేదనిపించింది. అమె తనకు తానుగా తన పట్టుదలని, మూర్ఖత్వాన్ని వదులుకుని తన దగ్గరికి వస్తే తప్ప తను అమెను కనీసం తలవను కూడా తలవకూడదని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు.

ఇప్పుడతనికి ప్రయవాక్కే పేదవాక్కు అయింది. ఉద్యోగానికి తాజీనామా ఇచ్చేసి ప్రయవెంట శ్రీకాకుళం వెళ్ళిపోయాడు. ఆరు నెలలపాటు ప్రయా, విజయ్ లిద్దరూ కలిసి దేశంమీద తిరిగివచ్చేరు. ప్రయ తన పరిచయస్తులతో, స్నేహితులతో విజయను తను పునర్వివాహం చేసుకున్నట్టుగా పరిచయంచేసింది. విజానికి అమె అంటే విజయని తనను పెళ్ళిచేసుకొమ్మని కోరనేలేదు. విజయ కూడా దానికంతగా ప్రాముఖ్యం ఇవ్వలేదు.

ప్రయతోపాటు అన్నీ తిరిగొచ్చేరు విజయ్. ఆరు నెలలూ ఆరు షాట్లా గడిపేకొద్దరూ. ప్రయ యొక్క విజినెస్లో తలదూర్చేరు విజయ్. తమకొక యజమానంటూ ఏర్పడడంతో, అతడు ఎప్పటికప్పుడు లెక్కలపీ చూసుకుంటూ అన్నీ విషయాల్లోనూ చాలా స్పీడ్ గా ఉండడంతో గుమాస్తాలలో కూడా చాలా ఖయభక్తులు ఏర్పడ్డాయి.

వ్యాపారాన్నంతా తన చేతుల్లోకి తీసుకున్న విజయ్ ఎంతో సమర్థవంతంగా అన్నీ పనులూ నిర్వహించసాగేడు. అవిరామంగా కృషిచేసి వ్యాపారాన్ని బాగా వృద్ధిచేశాడు.

మొత్తం అస్తమీద అప్పు తీసుకువచ్చి ఆయిల్ మిల్లలో షేర్ పెట్టిన పార్థసారథికి అతని వాటాసొమ్ము చెల్లించేసి మొత్తం ఆయిల్ మిల్లంతా ప్రయ అస్తమీదనే ఉండేలా చేశాడు. ఎన్నాళ్ళనుంచో వ్యాపారం చేస్తున్న అనుభవం

ఈ డియర్స్ గం ప్రారంభించారు
మారేసార్ ఘస్టు!! ఎలా
వుంది మన పని??

అన్నట్టుగా ఎంతో చాకచక్యంగా, అతి సమర్థవంతంగా రేయంబవకు కృషిచేసి అప్పటిలోనూ ఎంతో అనుభవం గడించేడు. అతి తక్కువ వ్యవధిలోనే అప్పు తూడా తీర్చేకాడు. అన్ని రెట్టింపుచెయ్యాలనే పట్టుదలతో ఉన్నాడు. ఇదంతా ప్రయోగి చాలా సంతోషం కలిగించింది.

విజయ్ విజినెస్ లో మునిగిపోవడంతో ఏమీ తొయ్యని ప్రయోగి తాత్కాలికంగా వదిలిపెట్టిన మహిళామండలిలో మళ్ళీ చేరింది. ధనవంతురాలూ, ఉత్సాహవంతురాలు అయిన ప్రయోగి మళ్ళీ మహిళామండలిలో చేరడంతో మహిళామండలి సభ్యులందరూ చాలా సంతోషించేరు. త్వరలోనే ఆ మెకా క ప్రముఖ స్థానం కల్పించేరు. ఇక ప్రయోగి కొవలసినంత కాలక్షేపం. కోరుకున్నంత సందడి. ఉదయం లేచింది మొదలు స్నేహితురాళ్ళు, పార్టీలు, క్లబ్బులు, మీటింగులు, సినిమాలు, షికార్లతో రాత్రి వన్నెండు గంటలుదాకా తూడా హాయిగా బయటే గడపొచ్చు. టోర్కొట్టే ఇంట్లో ఆనలు ఉండే ఇబ్బందేలేదు.

ఇప్పుడు ప్రయోగి, విజయ్ కలసి గడిపే సమయం చాలా తక్కువయి పోయింది. ఏ రాత్రి ఒంటిగంటకో ఇద్దరూ చేరితే గదిలో కలుస్తారు. లేకపోతే ఓక్కోరోజు అవీ ఉండదు. విజయ్ వచ్చేటైమేకి ప్రయోగి రాదు. ప్రయోగి వచ్చేటైమేకి విజయ్ ఉండదు.

అలాగే అలాగే ఏ రాత్రి ఇంటికీ వచ్చే విజయ్ కి అప్యాయంగా పలకరింపు

గాని, మనసు చల్లబరచె చిరువప్పు గాని లభించదండెడు. కేచిరమీద అన్నీ మూత పెట్టిఉంటాయి. ఒక్కడే అంతఇంటిలో ప్రక్కన కోడులేకుండా దయ్యంలా కూర్చుని తినబుద్ధి కాదు. ఎవరైనా కబుర్లు చెబుతూ ఆత్మీయంగా మాట్లాడుతూ, వచ్చిస్తూ తనకి వడ్డించి, తనకో భోజనంచేస్తే బాగుండునని ఎన్నోసార్లు అనిపించింది విజయ్ కి. అతను కోరుకున్నట్లు ప్రియ ఒక్కనాడుకూడా అతనికోసం వేచి ఉండదు. తను ముందువచ్చేస్తే భోజనం చేసేసి తన గదిలోకి పోయి హాయిగా వదుకుంటుంది. లేకపోతే బయటే ఎక్కడో భోంచేసేసి వస్తుంది.

అన్నంముందు కూర్చునే విజయ్ కి అది ఎంతమాత్రం రుచించదు. అన్నీ తిసి గిరవాపేయాలిచ్చిస్తుంది. ఆ సమయంలో ఎంత వద్దనుకున్నా మధవి రూపు మెదుల్తుంది మనసులో మాధవి తనకోసం ఎంత రాత్రయినా భోంచేయకుండా వేచిఉండడం, తన అలస్యానికి ఎంతో కోపమున్నా తనను చూడగానే అన్నీ మర్చిపోయి నవ్వేయడం, అప్యాయంగా కబుర్లుచెబుతూ తను వద్దంటున్నకొద్దీ కోప్పడి కొసరి కొసరి తినిపించడం, తను లేచిపోతుంటే చెయ్యివట్టిఆపి తనే చొరవగా పదార్థాలుతీసి తన నోటిలో ఖారడం ఇవన్నీ ఒకదాని తరువాత ఒకటిగా పినిమారీళ్ళ మెదలుతాయి అతిని హృదిలో. బలవంతంగా మనసునుండి వాటిని చెరిపేసి తినకుండానే లేచిపోయేవాడు వెళ్ళి ప్రియప్రక్కన పడుకుంటాడు. ఏ రాత్రి మీదనైనా తెలివాస్తే “హయో వచ్చేకావా” అని మత్తుగా పలకరిస్తూ అతన్ని పెనవేసుకుపోతుంది ప్రియ

ఆ ఇంటిలో ప్రియవాకురు కన్పించినప్పుడల్లా విజయ్ కి బాబిగాడి గుర్తు కొచ్చేస్తాడు. వాడిని తను వీపుమీద ఎక్కించుకుని గుర్రమాట అడం, వాడు తనకి వచ్చిన కథలు ముద్దుముద్దుగాచెప్ప బోవడం, తను చూసిన సినిమాల్లో ఫైటింగ్స్ ఎవరూ దొరకనట్టు అవన్నీ తనకోనే చేసేయడం, సినిమాలో చూసిన పిస్తోలు తొల్పులన్నీ తనమీదే డన్! డన్! మని చేసేయడం, తను చచ్చిపోయినట్టు యాక్షన్ చేస్తే తప్పట్లుకొడుతూ నవ్వడం, ఇవన్నీ కళ్ళముందు తెరలుతెరలుగా కదిలిపోతుంటాయి.

పాప తనను ‘దాడీ’ అని పిల్చిన వుడల్లా తనగుండె ఎందుకో కంపిస్తుంది. పాపను చూడగానే తనకి చివపిల్లలని చూసినప్పుడు కలిగే ఆప్యాయత తప్ప ప్రత్యేకంగా ఏమి కలగదు. కానీ శండ్రిలేని పాప మాత్రం విజయ్ ని ఎంతగానో ప్రేమిస్తుంది

పాప బర్తదే వచ్చింది. ప్రియ ఎంతో ఆట్రహాసంగా ఎర్రబుట్టచేసింది.

ప్రియకోపాటు అందరినీ పిలిచే హడావుడిలో తనూ పడ్డాడు విజయ్. రెండ్రోజుల ముందునుంచే ఇంటికి అలంకారాలు మొదలయ్యాయి. ప్రియ, విజయ్ బజారుకి వెళ్ళి పాపకి ఖరీదైన రెడీమేడ్ మాక్సి, చిన్న రవ్వల నెక్లెస్, గాజులు కొనితెచ్చారు. అవన్నీ ప్రియ్యతన ప్నేహితురాళ్ళకి ఎంతో దాటుగా చూపించింది. అందరూ వాటిని మెచ్చుకుంటూంటే అది విజయ్ పెరిక్షనేనని, అతనికి తన పాపంపే ఎంత ప్రేమిందో ఎంతో గొప్పగా ఏకరువుపెట్టింది. అవన్నీ వింటూ నిర్లిప్తంగా ఉండిపోయాడు విజయ్.

పాప బర్తదే పార్టీ చాలా ఆదంబరంగా జరిగింది. అహ్వనితులందరూ చాలా ఖరీదైన వాళ్ళు. ఖరీదైన బహుమతులే తీసుకొచ్చారు. వచ్చిన వాళ్ళందరూ ఎవరి ఆధిక్యతని వాళ్ళు నిరూపించుకోవడానికి చాలా తాపత్రయ పడుతున్నారు. ఏనాడూ పాపని దగ్గరికి తియ్యని ప్రియ ఆ రోజు ఎంతో ఆస్వాదంగా, ప్రేమనంతా ఒలికిస్తూ పాపని పొదివి పట్టుకుని నడిపిస్తూ అందరికీ విష్ చేయించింది. వచ్చిన వాళ్ళందరూ పాపని ఎత్తుకుని ముద్దులు పెట్టేరు. తాము తెచ్చిన కానుకలు ఇచ్చేరు.

ప్రియ పాపచేత కేక కట్టేయించింది. ఒక ముక్క విజయ్ నోట్లో పెట్టింది. తనొక ముక్క తీసి పాపనోట్లో పెట్టింది. పాపకూడా ఒక ముక్క-ప్రియ నోట్లో పెట్టింది. అందరూ చప్పట్లు చరిచేరు. “హాపీ బర్తదే టు యూ!” అంటూ రాగయుక్తంగా పాడేరు. పోదోలు తీశారు. ప్రియని ఎంతో ప్రేమిస్తూ ప్రియబిడ్డని తనబిడ్డగా చూసుకునే దేవుడలాంటి భర్త దొరికినందుకు ప్రియని అభినందించేరు. కొంతమంది బోబోపల అనూయకూడా పడ్డారు. ఈ పార్టీలో అన్ని యధావిధిగా చేస్తూ యాంత్రికంగానే పాల్గొన్నాడు విజయ్. అతని మనసేమాత్రం ఉత్సాహంగా లేదు. ఎందుకో వ్యాకులంగా ఉంది.

అతనికి ప్రతి డబ్బం బాబిగాడు, వాడి బర్తదేనాడు జరిగే పద్దతులూ అన్నీ గుర్తు వచ్చేస్తున్నాయి. ఇంత ఘనంగా జరిగిన ఈ పార్టీలో అంతా క్రతి మత్వం, భేషజం, దాబు తప్ప నిజమైన ఆనందం, అనుభూతి ఎక్కడుంది :

బాబిగాడికి పుట్టినరోజునాడు వాడికి తలంటి నీళ్ళు పోసేది మాధవి క్రొత్త బట్టలు వేసేది మాధవి. ఏవో స్వీట్స్ చేసేది. ఆ రోజు ఎన్ని పనులున్నా చూసుకుని తప్పనిసరిగా ఉదయమే బాబుని తీసుకుని భార్యభర్త రిద్దరూ వేణు గోపాలస్వామి కోవెంకి వెళ్ళేవారు. బిడ్డని చల్లగా చూడమని, వాడి జీవితాన్ని సుఖమయం చేయమని ఇద్దరూ దైవాన్ని ప్రార్థించేవారు. ఆ రాత్రి ఏ నీనిమాకో

వెళ్ళేవారు. అంతే. అతి నిద్రాదంబరంగా, ప్రళాంతంగా జరిగిపోయేది ఆ పుట్టిన రోజు. ఏ అట్టహాసాలులేని అనాడు తాను పొందే అనందం, ఆ మధురానుభూతి ఈ పార్టీలో ఏకోశానా కన్పించలేదు విజయ్ కి.

పాప పరాయిబిడ్డ అని అంతరాత్మ ఎంత వద్దనుకున్నా హెచ్చిస్తుంది. పరాయిబిడ్డని నీ బిడ్డగా చెప్పుకుని ఇంత ఘనంగా పార్టీ చేస్తున్నావు. నీ రక్తం సంచుకుప్పట్టిన బిడ్డ ఏ వేడుకలు లేకుండా దిక్కుమాలినవాడిలా ఎక్కడో ఎవరి సంచనో ఉన్నాడు. అంతరాత్మ వదేపదే గుర్తుచేయసాగింది. అతడికి మొదటి సారిగా అక్కడికి వెళ్ళాలని, మాధవిని చూడాలని, బాబిగాడిని ఎత్తుకోవాలని అనిపించింది. అప్పటికి ఆ వాంఛని అణచుకున్నాడు. కానీ అతను ఆ వాంఛను ఎన్నాళ్ళో అణచుకోలేకపోయాడు.

19

విజయ్ మాధవి కన్నవారి ఊరు రాజమండ్రి వెళ్ళేడు. ఆ ఇంటిని తేలిగ్గానే గుర్తుపట్టేడు. తన నుండి వాళ్ళు దూరమయి రెండేళ్ళు అయింది. ఇప్పుడు బాబిగాడు ఎలా ఉన్నాడో, తనను గుర్తుపడతాడో లేదో. అతని సత్పూర్వదయం అత్రుతపడసాగింది బిడ్డకోసం. మాధవి ఎదురుగా తనలా మొహం ఎత్తాలి; ఆమె తనను ఇంట్లోకి రావిస్తుందో లేదో. బిడ్డని చూడ నిస్తుందో లేదో. తన ఊపిరిలో ఊపిరిలా ఉండే మాధవి తనకెంత దూరమయింది? భారంగా విట్టారేపేడు విజయ్.

వాళ్ళో కారాగగగానే కారుచుట్టూ పదిపదిహేను మంది పిల్లలు గుమిగూడేరు. వాళ్ళందరినీ అరాటంగా చూడసాగేడు విజయ్. వాళ్ళతో తన బిడ్డ ఉన్నాడేమో! ఉంటే వాళ్ళందరిలో ఎవరు? అతని హృదయం స్పందించ సాగింది. కారు దోరు తీసుకుని క్రిందకి దిగేడు.

కారాగిన శబ్దానికి ఇరుగుపొరుగు ఆడవాళ్ళు చురుకుకి వచ్చేరు. విజయ్ సంక అశ్చర్యంగా చూడసాగేడు. వాళ్ళలో ఒక మామ్మగారు విజయ్ ని గుర్తుపట్టింది. ఆమె మాధవీ విజయ్ ని పెళ్ళికి తనే దగ్గిరుండి అన్నీ జరిపించింది పెద్ద ముత్తయిదువుగా.

“నువ్వు మధు భర్తవి కదు బాబూ?” అంది సంభ్రమంగా.

“బానంది. మా అత్తగారు బావున్నారా? మధు ఇక్కడే ఉంటుందా? మా బాబేడి” అనడిగేడు అత్రుతగా విజయ్.

అమె ఓట్టార్చింది. ఇంకెక్కడి అత్తగారు నాయనా : నవ్వు చేసిన కంత్ ఇంటికొచ్చిన మధుని చూడగానే అమె మంచంవేసింది. మంచంవేసిన సావిత్రమ్మ మరిక లేచేసవి లేకుండా దేవుడి దగ్గరికి వెళ్ళిపోయింది రా లోసరికి అంటూ సావిత్రమ్మగారి ఇంటి తలుపుతీసి లోపలికి దారితీసింది అమె. మంచంవార్చి దుప్పటి పరిచింది.

విజయ్ కూర్చున్నాడు. వాళ్ళతోపాటు బడేళ్ళ పిల్లవాడు కూడా లోసరికి వచ్చేడు. పోలికల్నిబట్టి వాడే తన బిడ్డగా పోల్చుకున్నాడు విజయ్. అతని హృదయ స్పందన అధికమయింది.

“వీడేనా నా బాబు :” అత్తకగా అడిగేడు.

“ఔను నాయనా : వీడిని, ఇంటిని నా కప్పగించి ప్రయివేట్లు చెప్పుకోవ దానికి వెళ్ళింది మధు. ఒక గంటలో వచ్చేస్తుంది ఏమిటో ఆ పిల్లకి పిసరంత విక్రాంతి లేదు. ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ రాత్రి, పగలు అనకుండా అదిగో ఆ మిషను కుడుతుంది. బయట ప్రయివేట్లు కుదుర్చుకుని తల్లిపోయిన దగ్గరనుండి ఇలాగే కాలక్షేపంచేసి బిడ్డని పెంచుకొస్తుంది. నువ్వు మధును తీసుకువెళ్ళడానికి వచ్చావా నాయనా : త్వరగా ఆ పిల్ల కష్టాలకి విముక్తి కలిగించు” చెప్పిందామె

విజయ్ అన్నీ మోసంగా వింటున్నాడు. ఆభిమానవంతురాలయిన మాధవి మీద అతని మనసులోని గౌరవం పడిరెట్లయింది. అమె ముందు తనెంతో దిగజారిపోయినట్టుగా, హీనుడయినట్టుగా ఫీలయ్యాడు. బాబుని చెయ్యి వట్టుకుని దగ్గరికి లాక్కున్నాడు. వాడు రాలేదు. బిడీయంగా విలబడిపోయాడు.

“నెళ్ళరా : నెళ్ళు. ఎవరనుకున్నావు : మీ నాన్న” చెప్పిందామె. తరువాత కాఫీ ఆయినా తీసుకొస్తాను అని అక్కడనుండి వెళ్ళిపోయింది.

విజయ్ ఇంటినంతా పరిశీలించేడు. పేదరికపు చిహ్నాలు జాగా కనపడు తున్నాయి. ఒక మూల పాత మిషను ఉంది. బాబిగాడు కొంతసేపటికి బిడీయం తగ్గి దగ్గరికి వచ్చేడు. ఎన్నో కబుర్లు చెప్పేడు. “నువ్వు మా నాన్న వయితే ఇక్కడే ఎందుకుండిపోవు అందరి నాన్నల్లా :” అని అడిగేడు విజయ్కి ఏం సమాధానం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు తప్పుచేసినట్టుగా ఉండిపోయాడు తరువాత కార్లోనుండి బిస్కెట్ పేకెట్స్, రకరకాల స్వీట్స్, బాబిగాడికి రెడీమేడ్ దుస్తులూ తీసుకొచ్చి ఇచ్చేడు. వాటిని చూడగానే ప్రశ్నలడగడం మానేసి అనందంలో మునిగిపోయాడు వాడు. ఆ చిన్న హృదయంలో సంతోషం,

వాడి కేరింకలు చూసి విజయ్ కొంత తృప్తిపడ్డాడు. అతని మనసుకి కొంత శాంతి లభించింది మాధవిని చూడాలని అతని మనసు ఎంత పీకుతున్నా అతడి మనసుని ఏదో పిరికితనం, తప్పుచేసిన భావం, సంకోచం ఆవరించేయి. ఆమె వచ్చేదాకా ఉండలేకపోయాడు. మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి, వచ్చినప్పుడు తప్పకుండా తీసుకెళ్తానని చెప్పి మాధవి రాకముందే అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు విజయ్.

20

విజయ్ తిరిగి శ్రీకాకుళం వెళ్ళేసరికి పాప పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా ఉంది. అతడింకా బట్టలు కూడా మార్చుకోకముందే ఆయా పరిగెట్టుకుంటూ అతని గదిలోకొచ్చింది.

“విజయ్ బాబూ! పాపకి చాలా జ్వరంగా ఉంది. మమ్మీ! దాడీ! అంటూ ఒకటే కలవరింతలు. అమ్మగారు ఇంటిదగ్గర లేరు. మీరూ లేరు. నాకు చాలా భయంగా ఉంది. ఒకసారి వచ్చి చూడండి.” కంకారుగా చెప్పింది. ఆమెవెంట గబగబా బయలుదేరారు విజయ్.

“స్పృహలేకుండా పడిఉన్న పాప ఒంటిమీద చెయ్యివేసి చూశాడు. పెనంమీద చెయ్యివేసినట్టుగా ఉంది ఆమె పెదాలు “దాడీ! మమ్మీ!” అంటూ అస్పష్టంగా కదులుతున్నాయి.

విజయ్ దాక్టర్ కి ఫోన్ చేశాడు. దాక్టర్ వచ్చి పాప పరిస్థితి చూశాడు. హడావిడిగా రెండు ఇంజక్షన్స్ ఇచ్చేడు. ఇంతవరకు ఎందుకాలస్యం చేశారని అడిగేడు. డేబ్ రెల్వ్ ఇచ్చి అర్థంటయితే మళ్ళీ ఫోన్ చెయ్యమని నాలుగు గంటలకొక డేబ్ రెల్వ్ చొప్పున వెయ్యమని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రంతా ఆయా ఉంటానన్నాసరే వద్దని తనే ఉన్నాడు పాపదగ్గర మేల్కొని. రాత్రి పన్నెండయినా ప్రియ రాలేదు. ప్రియ ముఖ్య ప్లేహి కురాలెవరో తెలుసు విజయ్ కి. ఆమె ఇంటికి ఫోన్ చేశాడు ప్రియకోసం. ప్రియే ఫోన్ ఎత్తింది పాప పరిస్థితంతా చెప్పేడు విజయ్. “నువ్వు అర్థం టుగా రావాలి.” అన్నాడు.

“సారీ బావా! ఇప్పుడు నేను రాలేను. మేమంతా మహాబలిపురం వెళు తున్నాం. తెల్లవార్జామున మూడు గంటలకి ప్రయాణం. ఇంకా సర్దుకోవడం అదీ కాలేదు. ఇటునుంచిటే బయలుదేరుతాం,” అంది.

విజయ్ కి ఆమె సమాధానం కోసం తెప్పించింది. “ప్రియా అసలు

విన్నించిందా : పాపకి ఏమీ బాగాలేదు విన్నే కలవరిస్తుంది. నువ్వు అర్జునుడుగా వచ్చితిరాలి * తీవ్రంగా అన్నాడు.

“నేను వచ్చిమాత్రం ఏం చేస్తాను బావా : నేనేం దాక్కూనా : అన్నిటికీ నువ్వున్నావు. అ పైన దాక్కరుగురు ఉన్నారు. ఇక నేను కూడా ఉండి చేపే దేమిటి : ప్లీజ్ నన్ను ఏరుత్సాహపరకు బావా : ఎంకో సరదాగా వెళ్ళాలనుకున్నాం. నామంచి బావవి కదూ ?” గారాబంగా అంది ప్రియ

“ప్రియా ఆమె నీ పాప. అది మర్చిపోకు.” నొక్కిచెప్పాడు విజయ్.

పక్కన నవ్వింది పోనలో ప్రియ. “అది నేనేకాదు. పాప కూడా మర్చిపోయింది. దానికిప్పుడు నాకంటే నువ్వే ఎక్కువ. ఉవ్వంటేనే దానికి ప్రేమ.” ఇంక మాట్లాడవలసిందేమీ లేనట్లు టక్కున పోన్ పెట్టసింది ప్రియ.

విజయ్కి ప్రియమీద చాలా అగ్రహం కలిగింది. కన్న కూతురివట్ల బాధ్యత అమెకు ఏ కొంచెం లేకపోవడాన్ని అతడు హర్షించలేకపోతున్నాడు. ప్రియ మనస్తత్వం అతడికి అశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

అతడు తిరిగి ఆలోచనలో పడిపోయాడు. తనకిగాని, బాబుకిగాని ఒంటో ఏమాత్రం బాగుండకపోయినా మాధవి ఎంత దిగాలుపడిపోయేదో, తిండి తిప్పలు మానేసి రాత్రిక్కు ఎలా మతిపోయినదానిలా తమదగ్గర కూర్చుండి పోయిందో, తాము మళ్ళీ లేచి తిరిగేదాకా అమె ఎంత కళవళపడిపోయేదో, ఎంత మంది దేవుళ్ళకి మొక్కుకునేదో, ఎన్ని సేవలు చేసేదో అన్ని గుర్తుకు రాసాగేయి

ప్రియది మాతృహృదయం కాదా : ఆ హృదయంలో విద్దనట్ల కాస్త కూడా అందోళన ఉండదా : ఆరోగ్యం బాగాలేని విద్దకి ఎలా ఉంటుందోనన్న అరాటం, బెంగ అసలు ఉండవా : విశ్చింతగా, సరదాగా ఆ విహారయాత్రలో ఎలా పార్గ్గొగ్గుతుంది : విజయ్ కంతా చిత్రంగా అన్వించింది.

ఆ ఉదయానికి పాపకి కాస్త తగ్గి ప్రమాదస్థితి దాటిపోయినా జ్వరం మాత్రం పదిరోజులదాకా పోలేదు. ఈ పదిరోజులూ తన విజనెస్ వ్యవహారాలు మానేసి పాపదగ్గరే గడిపేడు విజయ్. పాప విజయ్కి ఇంకా చేరువయి పోయింది.

పదిరోజుల తరువాత వచ్చింది ప్రియ. ఏం జరగనట్టే అందరినీ నవ్వుతూ పలకరించింది. పాపకో కబుర్లు చెప్పింది. పాపకి తను తీసుకొచ్చిన కానుకలు చూపించింది.

“పాపకి కావలసింది ఈ కానుకలు కాదు ప్రియా! అసలు పాపే లేకపోతే ఈ కానుకలు ఎవరికిచ్చేదావివి? పాపకి తల్లిగా నువ్వివ్వవలసింది కాస్త ప్రేమ, ఆదరణ, అనురాగం.” అన్నాడు విజయ్.

“అయితే పాపమీద నాకు ప్రేమ లేదంటావా?” అంది ప్రియ.

“తల్లి అయిన తరువాత ఉండకుండా ఎలా ఉంటుంది? పాప కోరుకునేది ఎక్కడో నీలో గుప్తంగా దాక్కున్న ప్రేమ కాదు, నువ్వు తనను ప్రేమిస్తున్నట్టు అమెకు స్పష్టంగా తెలియాలి. నువ్వు స్వయంగా అమెను లాలించాలి. అమె పనులన్నీ చేతులమీదుగా నువ్వు చెయ్యాలి. అమెను బుజ్జగించాలి. ఎప్పుడూ అమెకోనే ఉంటూ నువ్వే స్వయంగా అమె పెంపకం బాధ్యత వహించాలి. అప్పుడే నువ్వు తనను ప్రేమించావనుకుంటుంది.”

“బాబోయ్! ఇదంతా నా వల్లకాదు. ఇవన్నీ చెయ్యలేకేగా ఆయాసు కుదిరింది. అయినా ఇవన్నీ చెయ్యడానికి నాకు తీరికెక్కడిది? అవతల ఎన్ని పనులు నాకు?” విజయ్ చెబుతుండగానే ఫోన్ మ్రోగింది. ఫోన్ ఎత్తి ఎవరికోనో మాట్లాడింది ప్రియ.

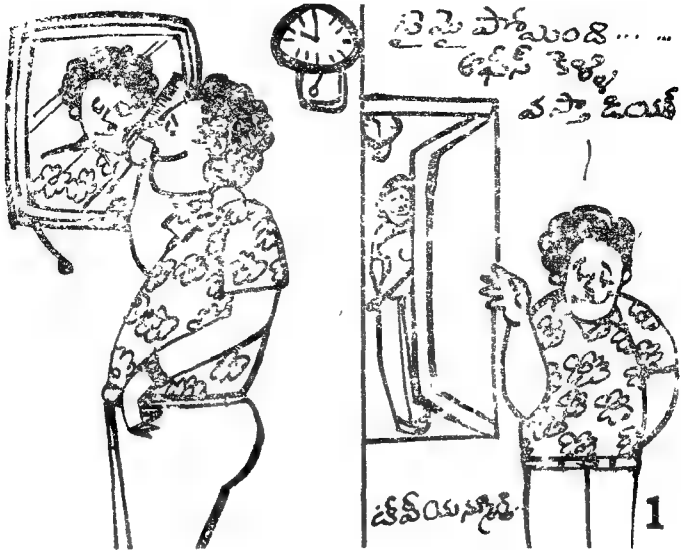
“అదిగో చూశావా? అప్పుడే మిసెస్ రామవరావు ఫోన్ చేసింది. అవతల చచ్చేపనులు నాకు.” అంటూ వినవిసా వెళ్ళిపోయింది ప్రియ.

నిట్టూర్చేడు విజయ్. పాప ఎక్కడి కానుకలు అక్కడే వదిలేసి వెళ్ళి పోతున్న తల్లివంక నిర్జీవంగా చూస్తూందిపోయింది.

ఎంత వద్దనుకున్నా మాధవికి, ప్రియకి వ్యత్యాసం గుర్తుచేస్తూనే ఉంది అంతరాత్మ. మాధవివీ, ప్రియవీ ఎంత భిన్నాభిప్రాయాలు!

అర్థిక పరిస్థితి బాగులేనప్పుడు తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో ఆడది అవతలకెళ్ళి ఉద్యోగం చెయ్యొచ్చు. అది తప్పలేదు. అంతమాత్రంచేత భర్తని, బిడ్డలని నిర్లక్ష్యం చెయ్యడం ఉచితం కాదు.

ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరంలేని ప్రీ ఇంటివద్దనే ఉండి భర్తకి, బిడ్డలకి కావలసినవన్నీ తనే అమర్చుకోవడంలో తప్పేలేదు. తన లాలనలో మంచి పెంపకంలో బిడ్డలని సన్నార్లుగా మంచి పౌరులుగా తీర్చిదిద్దటం, తన ఓర్పుతో, సహనంతో ఇంటిని ఏ ఓడిదుకకులూ లేకుండా వడవగలగడం, తన అనురాగంలో, ఆదరణలో భర్త మనసుకి శాంతి సౌఖ్యాలు కలిగించడం ఇవే ఆడదాని ముఖ్య కర్తవ్యాలు. అటువంటి ప్రీ వాళ్ళకి ఎనలేని సుఖ శాంతులు ఇవ్వడమేగాక వాళ్ళ సాన్నిహిత్యంలో అంతులేని ఆనందాన్ని, తృప్తిని,

మధురమైన ఆనుభూతిని పొందుతుంది. అప్పుడే ఆమె తన భర్త, విద్వలకి న్యాయం చేసిందవుతుంది. తన జీవితాన్ని సార్థకత చేసుకున్న దవుతుంది. ఇది మాధవి అభిప్రాయం

ఇక ప్రియకి ఇల్లంత విసుగెత్తేది మరొకటి లేదీ ప్రపంచంలో. ఆమెకి జీవితమంటే ఏ బెంగలు, ఏ దిగుళ్ళూ లేకుండా హాయిగా జల్పాలతో, షికార్ల లతో, నవ్వులపంటగా, పువ్వులబాటగా సాగిపోవాలి. జీవితం అలోచించడానికి కాదు, అనుభవించడానికి. ఆమెకు మనసును అహదవరించి అనందవరిచే చలాకీ ప్నేహితులు కావాలి. ప్నేహితులతోటి షికార్లు కావాలి. ఒక వ్యక్తి గురించే ఆలో చించడం, ఆ వ్యక్తికోసం హృదయాన్ని శూన్యంగా ఉంచుకోవడం నచ్చదు. ఆమె ప్నేహితు లందరికీ ఆమె హృదయంలో చోటుంటుంది. ఒంటరితనాన్ని ఆమె అసలు భరించలేదు. మనిషిగా పుట్టింది అందరికోసం ఐకమత్యంగా ఉండడానికి, ప్రపంచమంతా చూసి తరించడానికి. అంతేగాని నూతిలో కప్పలా ఇంటిలోనే ముగ్గిపోవడానికి కాదు. ఇది ప్రియ అభిప్రాయం.

క్రమంగా ప్రియమీద ఆకర్షణ తగ్గుతున్న విషయమే ఆమె మనస్తత్వం, ఆమె అభిప్రాయాలు ఒకటొకటిగా అర్థమవుతూ అతివి కళ్ళకున్న పొర పడిపో నారంభించింది. అదది గడవడాటి తీరగడం, విశృంఖలంగా బ్రతకడం తను

సుకారామూ అంగీకరించలేడు. తనదైన స్త్రీ అలా పరాయి మగవాళ్ళతో అంతగా రామకుతిరగడం, వాళ్ళతో పార్టీల్లో అతి సన్నిహితంగా ప్రవర్తించడం అతను ఎంత మాత్రమూ సహించలేడు.

తన అభిప్రాయం ఒకసారి బయటపెట్టేడు విజయ్.

దానికి ప్రియ పెచ్చివాడివి చూసి నవ్వి నట్టు నవ్వింది. “మై దీయర్ బావా! ఇద్దరు మనుషులు కలిసి బ్రతుకుకున్నంతలో ఇద్దరి ఇష్టాలు ఒకటే కావాలని ఎక్కడా లేదు. మనుషులయిన తిరువాత ఎవరి ఇష్టాలు వాళ్ళకుంటాయి. ఒకరికోసం ఒకరి ఇష్టాలు చంపుకోవడం చాలా అన్యాయం. నువ్వు చెప్పినట్టే నేను చేసివుంటే నేను నీ దగ్గరికి వచ్చేవాన్నే కాదు మరొకరం ఒకటయ్యే వాళ్ళమే కాదు. ఇంత అస్తికి నువ్వు అధికారివి అయ్యేవాడివి కాదు. ఇదంతా అనుభవించవలసినవాడివి కూడా అయ్యేవాడివి కాదు.” అని ముక్కుసూటిగా చెప్పేసింది ప్రియ నిర్దాంకపోయాడు విజయ్

21

విజయ్ కి కాస్త ఆరోగ్యం పాడయింది అందికు కారణాలు అనేకం. ప్రియ బిజినెస్ మీదజేసుకుని విశ్రాంతి అనేది ఎరక్కుండా దాన్ని పెంచి పెద్దచేశాడు. గతం ఒకటి అతని మనసుని తూట్లుపోతూ ఉంది విపరీతమైన మానసిక సుఖుర్వణ అతడిని చిత్రవద చేస్తోంది. కఠినపశ్చాత్తాపం కృంగిపోతోంది. పీచిన్నిటిని మర్చిపోడానికి అతడి మధ్యన త్రాగుబు కూడా ఆలవాటు చేసుకున్నాడు. ఇవన్నీ కలిసి అతడి ఆరోగ్యాన్ని దగజార్చాయి.

పాపని స్కూల్లో జేశాను. అక్షరాభ్యాసం జేడకగా, ఎంతో ఘనంగా చేయించింది ప్రియ. అప్పుడే విజయ్ కి కూడా తనబాబు కూడా చదువుకోవాలన్న సంగతి గుర్తుకొచ్చింది. మాధవి తన బాబును గొప్పగా చదివించగలదా? చదివించలేదు. తనుంటే, తనంత సంపాదించి కూడా తన బాబుకి వరైన చదువుండదు. బాబుపై తీసుకొన్నే, కనీసం బాబు చదువుకైనా సహాయం చెయ్య గలిగితే మాధవి ఊరుకుంటుందా :

అంతలోనే అతనిలో మొండితనం ప్రవేశించింది. తన బిడ్డని చదివించుకునే హక్కు తనకు లేదా? వాడు మాధవికేనా బిడ్డ? తనకూ బిడ్డే. మాధవికో వాదించయినా సరే తన బిడ్డని చదివించుకోవాలి.

గట్టిగా నిర్ణయించుకున్న విజయ్ ఆరోజే బయలుదేరాడు.

అతను వెళ్ళేవరికి మాధవి ఇంటివద్దే ఉంది. అమెను తనివితీరా చూస్తున్నట్టుగా చూడసాగేడు విజయ్. అల్లకల్లోలంగా ఉన్న అతని మనస్సుకి ఏదో శాంతి కలిగినట్టుగా అయింది. మాధవి ఏదో చవకరకం వాయిల్ చీర కట్టుకుని మరో పడేళ్ళ మీదపడినట్టుగా, నిరుపేదలా ఉంది. కానీ అమె కళ్ళుమాత్రం దృఢత్వంగా, ప్రశాంతంగా ఉన్నాయి. అతడిని చూసిన అమె హృదయంలో కూడా స్పందన మొదలయింది. కానీ అది ఎంతోవేపు నిలవకుండానే గతం తాలూకు స్మృతి అమె హృదయాన్ని పొరలా క్రమేసింది. నిర్లిప్తంగా నవ్వుతూ “రండి లోవ్లిక్” అంది.

అతడు వచ్చి కూర్చున్నాడు. చాలావేపు ఇద్దరూ ఉలుకూవలుకూ లేకుండా ఒకరికేసి ఒకరు చూస్తూ కూర్చుండిపోయారు. బాబిగాడు తల్లి దగ్గరికి వచ్చి నిలుచున్నాడు. అతడు తండ్రిని గుర్తుపట్టినా దగ్గరికి వెళ్ళలేదు.

“రా బాబూ! ఇదిగో ఇవి చూడు నీ కోసమే.” అటూ తను తెచ్చిన చాక్ లెట్స్, స్వీట్స్ అందించేడు విజయ్. వాటిని చూడగానే బాబిగాడి కళ్ళు ఆనందంతో వెలుగుతాయనుకున్నాడు. వాటిని అత్రంగా అందుకుంటాడనుకున్నాడు. కానీ బాబిగాడు వాటిని అందుకోలేదు. “నా కొద్దు” అన్నాడు. క్రితంసారి అతడిచ్చినవి తీసుకున్నందుకు తల్లి తనను గుండెలకత్తుకుని ఏడవడం గుర్తుకొచ్చింది.

హతాశుడయ్యాడు విజయ్. “మీ రొచ్చిన ఏనేమిటో చెప్పండి. అవతల నాకు ట్యూషన్ కి పైచువుతుంది.” అంది మాధవి.

మాధవి అంత ఎక్స్ క్లెజ్ గా చెప్పడంతో అతని మనస్సు కలకల్లుమంది.

“బాబుని నేను తీసుకెళ్ళాలనుకుంటున్నాను అందుకే వచ్చేను.” తనుకూడా ఉబోడ్లాతం లేకుండానే చెప్పేశాడు.

తలమీద ఏడుగు పద్దట్లుగా అదిరిపడింది మాధవి. రెండు షణ్ణాలు మాట్లాడలేదు. అతడివంకే సూటిగా చూడసాగింది.

చూపులు త్రిప్పుకున్నాడు విజయ్. “మాట్లాడవేమిటి? నేను వాడిని బాగా చదివించుకోవా లనుకుంటున్నాను.”

“హా! వాడిని చదివించుకోవా లనుకుంటున్నారా? నా నుండి ఏదదీసి కక్ష తీర్చుకోవాలనుకుంటున్నారా? మొన్న నేను లేనపుడు వచ్చి వాడి కవీఇవీ ఇచ్చి మచ్చికచేసుకున్నప్పుడే అనుకున్నాను మీ ప్లాన్ ఇదవి....”

“మధూ!” అనేదనగా, కంగారుగా విలిచేడు విజయ్. “దయచేసి నన్ను

అపార్థం చేసుకోవద్దు. నా ఉద్దేశం వాడిని చదివించుకోవాలనే. నీ నుండి దూరం చేద్దామనే దురుద్దేశం నా కెంతమాత్రం లేదు.”

“ఏం ఇంత అకస్మాత్తుగా వాడిమీద ఇంత ప్రేమ పుట్టకొచ్చింది?”

“మధూ?!” కాస్త కోపంగా విలిచేడు విజయ్. వాడు నీ ఒక్కనావికే బిడ్డ కాదు. నాకూ బిడ్డే. వాడిమీద ప్రేమ, ఆశలు అన్నీ నీ ఒక్కనావికే కాదు నాకూ ఉంటాయి. పోనీ వాడిని నాతో పంచడానికి ఇష్టంలేకపోతే ఇడిగో ఈ డబ్బు తీసుకొని వాడిని మంచి కాన్వెంటులో చేర్పించు. నెలనెలా నేను వాడి చదువుకోసం పంపే డబ్బు స్వీకరించు.”

“వరాయి డబ్బుతో చదువుకోవల్సిన అగత్యం నా బిడ్డకి లేదు.”

“వరాయి డబ్బు? తండ్రి డబ్బు బిడ్డకి వరాయిదవుతుందా? నేనంత వరాయి వాడినని నువ్వు అనుకున్నా, అ బిడ్డకి తండ్రికి కాదని అనలేవుగా.”

“అ డబ్బు మీ డబ్బు అనుకోడానికి మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే లేకపోవచ్చు. కానీ ఎక్కడిదో, ఎవరిదో తెల్సిన నేను ఆ డబ్బుతో నేను నా బిడ్డని చదివించుకోలేను. ఆ పాపిష్టిడబ్బుతో నా బిడ్డ గొప్పవాడయ్యేకంటే నా రెక్కల కష్టంతో వాడు సామాన్యంగా ఉన్నా నా కిష్టమే.” అవేళంగా, తీవ్రంగా అంది మూధని.

“మధూ! అది ప్రయ డబ్బు అని కదూ నీ ఉద్దేశం? పెట్టుబడి ప్రయదే. కానీ పెట్టుబడిమీద కష్టించి దాన్ని వృద్ధిచేశాను. నా కష్టానికి తగిన ప్రతిఫలం నేను తీసుకోవడంలో తప్పులేదు. ఇది నా కష్టానితం, ప్రయది కాదు. దయచేసి కాదనకు. నీ మూర్ఖత్వానికి మన బ్రతుకుల్ని బలిచేశావు. చాలు. ఇక ఆ పట్టుదలకి, ఆ మూర్ఖత్వానికి, ఆ అహంకారానికి బిడ్డ నూరేళ్ళ బ్రతుకుని, భవిష్యత్తుని బలిచేయకు.” అతడు కూడా తీవ్రంగానే అన్నాడు.

“నాది మూర్ఖత్వం, అహంకారం, గర్వం. విజయ్ అందుకే మన బ్రతుకు బలితయిపోయాయి. ఇందులో మీ పాత్ర ఏమీ లేదు కదూ? పోతే పోనివ్వండి. పుట్టుకతో వచ్చిన మూర్ఖత్వం ఎక్కడికి పోతుంది. ఇప్పుడూ అదే మూర్ఖత్వంతో చెబుతున్నాను. బిడ్డకి మీ నీడకూడా సోకడానికి వీలేదు. వాడు పూర్తిగా నా బాటగానే పెరగాలి. అంతేగాని వాడు మీ బిడ్డని చెప్పుకోడానికి వీలేదు. ఆ అర్హత ఎప్పుడో పోగొట్టుకున్నారు. నా మూర్ఖత్వానికి వాడి జీవితం అహంతయిపోయినా నా కిష్టమే. అంతేగాని వాడు మీ బిడ్డగా మిగలడానికి వీలేదు. బాబు పూర్తిగా నా స్వంతం. ఇక వెళ్ళండి.” బాబుని

గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకుని అనేకాగ్రహంకో, రోషంగా అరిచింది మాధవి.

విజయ్ నిర్భంకపోయాడు. అకడి హృదయం చిన్నాబిన్నమయి పోయింది. మాధవి ఇంత కక్షగా మాట్లాడుతుండని, తన పొడ అంకే మండి పడుతుందని ఆతను అనుకోలేదు. పరిగెట్టే కాలంకోపాటు తన మనసులో వచ్చినట్టే మాధవి మనసులో కూడా ఏదైనా మాడ్చు వచ్చిఉంటుందని తను అమెకోసం బాధపడుతున్నట్టే అంతరాంతాల్లో అమె కూడా తనకోసం బాధపడుతుందని ఊహించేడు. బాబుని చదివించే నెపంకో అమెకో కొంత సాన్నిహిత్యం ఏర్పరచుకోవచ్చని, బాబు తామిద్దరినీ కలిపే వారధి అవుతాడని ఎన్నెన్నో ఊహించేడు. కానీ తన ఆశలు, ఊహలూ అన్నీ నేటి మాధవి అగ్రహంకో, మాటంకో సమూలంగా నాశనమయిపోయాయి. విజయ్ కృంగిపోయాడు. అంతులేని విరాళకో, విర్వేదంకో, అవమానభారంకో, అశాభ్యంకో సర్వం ఓడిపోయినవాడిలా విరాగిలా ఆ ఇంటినుండి బయటపడ్డాడు.

22

విజయ్‌లో మునుపటి ఉత్సాహం, విజినెవపట్ల శ్రద్ధ, సమర్థత అన్నీ క్రమంగా తగ్గిపోసాగేయి. ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తూ, భూస్థంలోకి చూస్తూ, సాధ్యమైనంత మౌనంగా గడపుతున్నాడు. అతడు తిన్నా, తినకపోయినా దిగులుగా ఉన్నా, సంకోషంగా ఉన్నా ఏమి అడిగేవాళ్ళు లేరు. పాపతప్ప వలకరించేవాళ్ళు లేరు బయట అతడికి బోల్డుమంది ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారు. విలాస మైన జీవితం అతడికి బయట కావలసినంత ఉంది. కానీ ఆదిప్పు డతనికి వెగటు పుట్టిస్తోంది. కుత్రిమంగా కోస్తుంది. అకడివి అప్యాయంగా వలకరించే వాళ్ళు, అత్యయంగా అదరించేవారు, అతనికోసం మనస్సుర్తిగా బాధపడేవాళ్ళు కావాలిప్పుడు. కానీ అటువంటివాళ్ళు కావాలనుకునే కోరికప్పుడు గగనకుమమం అతనికి. ప్రయమిద అకర్షణ పూర్తిగా జారిపోయినా అతనికి ఇప్పుడామె చర్యలన్నీ అతి వికృతంగా కన్పించసాగేయి. అమె మనస్తత్వం భయంకరంగా కన్పించసాగింది. అమె నీడే ఇప్పుడు ఓరించలేకపోతున్నాడు.

అకడి మనసు పడేపడే మాధవి కాలాని కోరుకుంటూంది. అది తీరని కోరిక అని తెలుస్తున్నకొద్దీ అకడి మనసులో అమెకోసం తనన అధికమయి

పోయింది. తను చేజేతులా తొరచుకున్న ఆ దేవతను జపించని ఉదంతం, తన స్వయంకృతాపరాధం ఉమించలేనిది. అందుకు అవకాశం కల్పించిన ప్రయోగి కలచుకున్నకొద్దీ అతని హృదయం భగ్గున మండిపోసాగింది.

మాధవి తననెప్పటికీ ఉమించదు అన్న విషయం రూఢి అయిపోయింది తనకు మాధవి, బాబు ఇక లేరు. తనకోసం బాధపడే ఏ ప్రాణి లేదు. తనెప్పుడూ ఏమీ కాదు. తనకోసం మనహృత్తిగా కన్నీరు కార్చే చిన్న నలుసు కూడా లేదు. ఈ ప్రపంచంలో తనకంటూ ఎవ్వరూ లేని ఏకాకి తను. జీవితం ఎదారిలా కన్పించసాగింది విజయకి. ఈ ఎదారి జీవితంలో తను ఏకాకిగా ప్రయాణించడం ఎంత దుర్లభం, ఎంత దౌర్భాగ్యం. ఇటువంటి భావాలు విజయిని విపరీతంగా కృంగదీస్తున్నాయి. భరించ శక్యంగాని మానసిక వ్యధకి లోనుచేస్తున్నాయి.

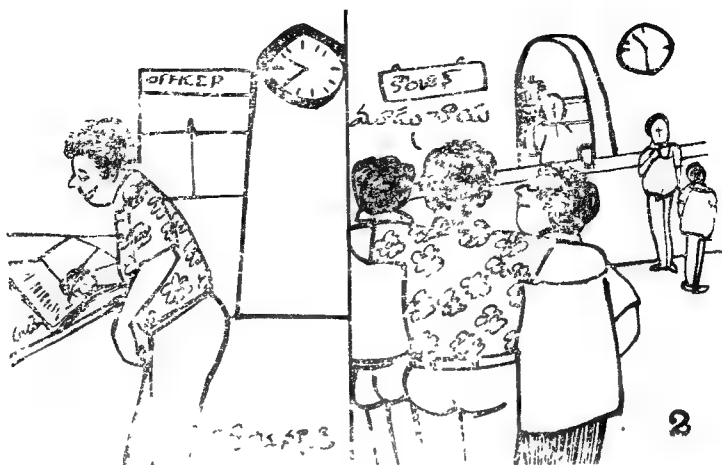
ఎవరో ఒక క్రొత్తవ్యక్తిని తీసుకుని ప్రయోగం చేసింది.

“బావా : ఈయన పేరు సురేష్. నీక్కొస్తే అర్హత ఉన్నది చక్కబడదాకా మన బిజినెస్ వ్యవహారాలు చూసుకోవడానికి మేనేజర్ గా ఈయన్ని అపాయింట్ చేశాను.” చెప్పింది ప్రయోగి.

“నీ ఇష్టం ప్రయోగి.” అన్నాడు అమెజ్ ఎక్కువగా సూట్లాడానికి ఇష్టంలేని విజయ్ అతన్ని తీసుకుని ప్రయోగి వెళ్ళిపోయింది. విజయ్ నవ్వు కున్నాడు. తను పనికిరానిది తెలుసుకుంటే ప్రయోగి. అందుకే మేనేజర్ ని పేసుకుంది, కనీసం తనకోసం ప్రపంచమంతా. ఆ మేనేజర్ ఇటుపైనే ప్రయోగి జీవిత భాగస్వామి కాదా అవుతాడేమో. తనంత పొరపడ్డాడు. ఈ ప్రయోగి మాటలన్నీ నమ్మేడు. అమాయకురాలనుకున్నాడు. అమెను తనమీద ఉన్నది నిజంగా ప్రేమేననుకున్నాడు. ఈ తుచ్ఛాలుకోసం అన్యతభాంధం లాంటి జీవితాన్ని కాలవన్నుకున్నాడు. దేవతలాంటి మధుః ద్రోహం చేశాడు. తమ ప్రేమఫలం బాబుకి తండ్రి ప్రేమ కరుణచేశాడు. తనంతమాత్రం ఉన్నాడుకాదు.

ఆ రాత్రి అతడికి విపరీతమైన నలుకుతో చలివ్యర్థం ముంచుకొచ్చేసింది. ఏవో ఏచ్చి ఏచ్చి కలలు. కలవరింకలు కలలనిండా మాధవే. అమె నరుగులు పెడుతుంది. అమెను తను అందుకోలేకపోతున్నాడు. అతడికి మూడు రోజుల వరకూ ఒంటిమీద తెలివే లేదు.

మూడు రోజుల తరువాత అతడికి కాస్త తెలివొచ్చింది. విపరీతమైన దాహంగా ఉంది. నోరెండిపోతుంది. నాలికతో పెదాలు తడుపుకుంటున్నాడు. ప్రక్క గదిలోనుండి ప్రయోగి మాటలు వినబడుతున్నాయి.

“మేనేజర్ గారూ : విజయ్ కి బైపాస్ అని చెప్పేరు దాక్టరుగారు. అతడికి అన్నీ చూద్దానికి ఇంట్లో ఎవరున్నారు ? ఆయాకి పాపకోనే నరిపోతుంది. ఇంట్లో ఒక రోగి ఉన్నాడంటే నాకు చెప్పలేనంత కంపరం, భయం. ఆ ఇంట్లో ఇక అడుగు పెట్టబుద్ధి కాదు. అతడిని హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ చేపేద్దాం. ఏ గొడవా ఉండదు. మీరా ఏర్పాట్లపీ చూడండి.” అంటోంది ప్రിയ.

“అలాగే మేడమ్ : అతడింట్లో ఉంటే నాక్కూడా ఏం బాగుండదంటేదు. మిమ్మల్ని ముట్టుకోవాలంటేనే నుకోచంగా అనిపిస్తుంది.” అంటున్నాడు అతను సన్నగా నవ్వుతూ. ప్రിയ కూడా అతని నవ్వుతో శృతికలుపుతూ కిల కిలలాడింది. తరువాత ముద్దు పెట్టుకున్న చప్పక్కు, గునగునలు, శబ్దాలు అసహ్యంగా, విపరీతమైన ఏవగింపుతో తల తిప్పుకుని కళ్ళు గట్టిగా మూసు కున్నాడు విజయ్. అతడికి మళ్ళీ సృహ కప్పింది.

23

మాధవికి లక్ష్మీనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. తోటికోడలు రాసిన ఉత్తరానికి ఆశ్చర్యపడుతూ గదిగబా కవరు చింపి చదివింది మాధవి.

“చి! మాధవికి,

మీ అక్క లక్ష్మీ అశీర్వాదించి వ్రాయునది. మధూ : నీ స్వంత విషయాల్లోకి తలదూర్చి నిన్ను శాసించే అధికారం నాకు లేకపోయినా నువ్వు

నా మాట కాదనవనే ధైర్యంకో రొస్తున్నాను. నీకు జరుగుతున్న అన్యాయం చూడలేక అప్పట్లో నీ కొక ఉత్తరం రాసేను. కానీ అప్పుడు నీకు అన్యాయమే జరిగింది. విజయ ప్రాణం విలబెట్టి నీ నష్టపుకుంకుమలు కాపాడాలనే సదుద్దేశంకో ఇప్పుడు రొస్తున్నాను. దీనికి నీ సహకారం, సహృదయం ఉండితీరాలి.

విజయ పరిస్థితేమీ బాగుండలేదు. అతడు బైఫాయిడ్ జ్వరంకో స్పృహ లేకుండా ఉండేస్థితిలో ప్రియ అతడిని నిర్ణయగా హాస్పిటల్ లో చేర్పించింది. మాకు తెలిగమ ఇచ్చి తన బాధ్యత వదులుకుంది. అత్తయ్యా, నేనూ వెళ్ళాం. విజయ అనలు మన తెలివిలోనే లేడు. అతడి పరిస్థితికి డాక్టర్లే అందోళనపడుతున్నారు. అంకకుమందు చూసినవాళ్ళవన్నీ గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోయాడు. అతడి పెదవులు ఆ అస్పతారక స్థితిలో కూడా మధూ, మధూ అంటూ నీ పేరే కలవరిస్తున్నాయి. మందులు పనిచేయనందుకు డాక్టర్లు ఎంకో అళ ర్యపడుతున్నారు.

అతడి మానసికస్థితిని నేను అర్థం చేసుకున్నాను మధూ : అతడికి మందులు పనిచేయకపోవడానికి కారణం అతడికున్నది ఆ బైఫాయిడ్ జ్వరం ఒక్కటే కాదు, అంతకు వెయ్యిరెట్లయిన మానసిక వ్యధ, సంఘర్షణ అతని మనసుని చెదపుర గులా తీసేస్తూంది. ప్రియవల్ల అతడి హృదయం కాగా గాయపడి ఉంటుంది. అప్పుడు తెల్పింది అతడికి నీ విలువేమిటో. అందుకే నీ కోసం తపించిపోతున్నాడు. నల్లారానంకో రగిలిపోతున్నాడు. అతడి కిప్పుడు కావల్సింది మందులు కాదు, వైద్యం కాదు, నీ ఆదరణ. నీ ఆత్మీయమైన చల్లని చేతిస్పర్శ. అతడికి తను కోల్పోయిన గళజీవికం తిరిగి తనకు లభిస్తేనేగాని కోలుకోలేడు. మనుషుల్లో పడలేదు. అతను తిరిగి మనిషి కావాలంటే, అతడు బ్రతకాలంటే అతడు తన పూర్వజీవితం పొందినా, పొందకున్నా కనీసం ఆ బ్రాంత్లినైనా కలుగజేయాలి. ఇది తప్ప పేరే గత్యంకరం లేదు. అలాగని డాక్టర్లే స్పష్టంగా చెప్పేరు. అందుకని మేము అతడిని ఇక్కడికి తీసుకొచ్చేలాం. అంతకుమందు మీ ఇద్దరూ కాపురమున్న ఇల్లే సుఖీ అద్దకి తీసుకున్నాం. అక్కడే విజయని ఉంచేం. ఇక కావల్సింది నీ సహాయం.

మధూ : నీ కతకమీద కోపం ఉండొచ్చు. ద్వేషం ఉండొచ్చు. ప్రతి కారం ఉండొచ్చు. ఇవన్నీ ఉన్నా నీ రికరడిమీక పుష్కలమైన ప్రేమ కూడా ఉంది. నాకు నీ ననుసు తెచ్చు మధూ. నీది ప్రేమ హృదయం. అది చచ్చి పోదు. నువ్వతడిని జీమించి తీరాలి. నువ్వతడికో జీవితం తిరిగి పంచుకోక

పోయినా నువ్విప్పుడు అతడిమీద చూపించవల్సింది తల్లికి విద్వేషమీద ఉండే వాత్సల్యం, ఆభిమానం, జడరణ. అంతమాత్రం కూడా నీ హృదయంలో అతడికి దొరకనంతగా నీ చనువు కరడుగట్టుకు పోలేదని నా విశ్వాసం ఇది నువ్వు అజ్ఞ అనుకో, ఇంకేమైనా అనుకో. నువ్వు మాత్రం వచ్చి తీరా. నువ్వే పది కొలాంపాటు పశువుకుంకులతో ఉండాలనే స్వార్థంతోనే నా నువ్వు వస్తావు. నాకు తెలుసు. నీకోసం ఎదురుచూస్తున్నాను.

లక్ష్మి "

ఉత్తరం పూర్తిచేసిన లక్ష్మి స్థాణువులా ఉండిపోయింది. అమె హృదయంలో నమూద్ర తరంగాలు ఎగనెగసి పడుతున్నాయి. కళ్ళవెంట బుట్టవ మని రెండు నీటిచుక్కలు జాలువారేయి. ఇంకేమి ఆలోచించలేకపోయింది మారవి. ఆ రోజే దొరికిన బిడ్డు పట్టుకుని బావిగాడిని తీసుకుని బయలు దేరింది.

24

వారంలోజరి తరువాత మొదటిసారి తెలివవచ్చింది విజయకి కళ్ళు విప్పి చూశాడు. అతడి కళ్ళు శతావధేయ మోసంకేస్తున్నాయేమో వినిపించింది. మనకబానిసత్వవిపించింది. కళ్ళు గట్టగా మూసుకుని మళ్ళీ తెరిచేడు. ఎంతో నీరసంగా, నిస్పృహవగా ఉండతగి. అప్పుడు టైమ్ గాత్ర పన్నెండయింది. మళ్ళీ కళ్ళు విప్పి తన ఎదురుగా స్టూల్ మీద కూర్చుని గోడకి చారబడి ఏద్ర పోతున్న అమెవంక విదానంగా చూశాడు. తన కళ్ళు మోసం చెయ్యడంలేదు. అమె మారవే. రేగిపోయి మొహంమీద పడుతున్న జాట్లతో ఏద్రలేమిపల్ల ఎంతో ఆలసటగా ఉందామె మోహం. తన చుట్టూ పరికించి చూశాడు. అది తన కల్ల. తన ఎదురుగా తన మారవే. అతడి కళ్ళలోకి క్రమంగా ఆనందం పొంగి వచ్చింది. తన మారవి, తను కోరుకున్నట్టుగా తనకోసం, తన ఎదురుగా ఎంతో ఆత్మకగా కాచుకుని కూర్చుంది. ఓహో! ఎంత ఆహార్యం! ఎంత ఆనందభవం! ఇన్నాళ్ళూ జరిగిందంతా విజయకాదేమో. కలేమో. తన మదు తన ఇల్లు ఎప్పటిలానే ఉన్నాయేమో. అది కలే ఆయితే అంత భయంకరమైన కల ఇంకొకటి ఉండదు. కానీ కలకాదు అని ఆతని చేతికి ప్రియ తొడిగిన ఉంగరం గుర్తుచేసింది. కల కాదు. అదంతా నిజమే.

ఆయితే .. ఆయితే తన మారవి తనను శమించింది. తనకోసం

వచ్చేసింది. మాధవిది ఎంత ఉన్నతమైన మనసు! ఏ దేవుడు తిరిగి తనకు తన జీవితాన్ని ప్రసాదించేడు. ఓహో! భగవాన్! నీకు జీవితాంతం ఋణపడి ఉంటాను. అతనినను ఈ అనందాన్ని, ఈ అనుకోని అదృష్టాన్ని భరించ లేకపోతుంది.

“మధూ” తనలోని అనందాన్ని, ప్రేమని అంతా రెండక్షాల్లో ఇమిర్చి మెల్లగా పిలిచేడు విజయ్. ఆ పిలుపుకోసమే వేచివున్నదానిలా కలలో నైశం ఆ పిలుపు వినిపిస్తే మెల్కొనేవానిలా చప్పన కళ్ళు తెరిసింది మాధవి. తనవంటే ఆరాధనగా చూస్తున్న అతడిని చూసిన అమె కళ్ళు తక్కువన మెరిచాయి. అంతవరకూ గూడుకట్టుకున్న దిగులు, అందోళన పిరికిపోయాయి. స్థూలు దిగి గబుక్కున తనని దగ్గరకి వచ్చి మోకాళ్ళమీద కూర్చుని బ్రతకమీద చెయ్యి వేసి నిమిరింది. “మీకు .. మీకు తెలివాల్సిందా? అబ్బ! భగవంతుడు ఎంత కరుణామయుడు.” ఉద్యోగంకో ఉగిరిపోతున్న అమెకు మాటలే రావడం లేదు. అతన్ని తడేస్తూ, కళ్ళనిండుగా చూసుకుంటున్న అమెకి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగేయి.

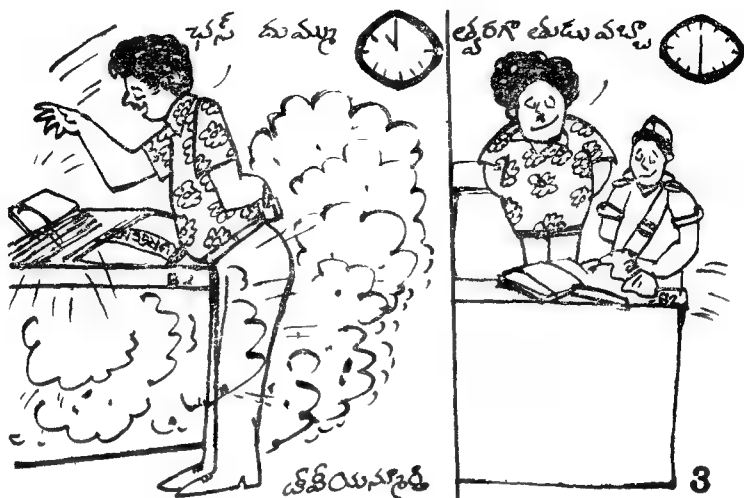
“మధూ! నా మధూ! నన్ను తీసుంచేవా? నా కోసం వచ్చేవా?” నీరసంతో అయినం ముందుకొచ్చింది అతనికి. ఎంతో మాట్లాడాలని ఉంది. ఏమేమో చెప్పాలని ఉంది. అమెను తర్రిగా గుండెల కత్తుకోవాలని ఉంది. అమె కన్నీళ్ళు తుడవాలని ఉంది. కానీ ఏమీ చెయ్యలేకపోతున్నాడు.

“మీరు ఎక్కపుగా మాట్లాడకండి. బాగా కోలుకున్నాక అన్నీ చెబుదరు గాని విశ్రాంతిగా కళ్ళు మూసుకుని వదుకోండి.” మృదువుగా అంది మాధవి.

“అలాగే మధూ! జీవితాంతం నీ ఆజ్ఞలకి బద్ధుడనయి ఉంటాను. అందులో ఎంత మధురిస ఉందో నేను పూర్తిగా తెలుసుకున్నాను ..”

“అడుగో. మళ్ళీ మాట్లాడకున్నారు.” మందలించగా అంది.

విజయ్ మనసెంతో పరవళంగా ఉంది. అమె అలా మునుపటిలా అజ్ఞాపిస్తూ, మందలిస్తూ, కోప్పడతూ, కనుదుతూ ఉంటే తన మనసు పులకరించి పోతుంది. ఎంతో అప్లదంగా ఉంది. తన గుండెలమీదనున్న అమె చేతిని అప్యాయంగా, అనురాగంగా గుండెల కత్తుకున్నాడు. కళ్ళమీద పెట్టుకున్నాడు. తన్మయత్వంగా ఆ చేతిని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. మృదువుగా తన చేతిని విడిపించుకుని దుప్పటి కప్పింది మాధవి.

అకనిమీద మాధవికున్న అనుమానాలన్నీ సత్యవచలమైపోయాయి, అతడి ప్రేమమీద ఇప్పటికీ నమ్మకం కుదిరింది మాధవికి. తమ ప్రేమకి, దాంపత్యానికి మధ్యలో గ్రహణం వట్టింది. అంతేగాని విజయ్ ఎప్పుడూ తన వాడే. అతడి మనసులో ఉండేదెప్పుడూ తనే. ఈ ఊహ, ఈ భావం అమె కెంతో శక్తిని, ఉత్సాహాన్ని ఇచ్చింది విజయ్మీద ప్రేమను ఇనుమడింప జేసింది.

చిగిరిన ఆశలతో, తొంగిన వ్యధతో, మాధవి సమక్షంలో, అమెను చూస్తూ, అమె పేవలతో కోలుకోవడం మొదలుపెట్టాడు విజయ్. జ్వరం క్రమంగా తగ్గుమొహం పట్టింది. రాత్రింబగళ్ళు అమె తన గురించి పడుతున్న తపన, అమె చేస్తున్న పేవలు, బాబిగాడి కబుర్లు ఇవన్నీ అతడిలో నూతన శక్తిని కలిగించేయి. అతడి మనసు పట్టలేని అనందంతో, తీరాన్ని గెల్చు కున్న విజయగర్వంతో ఉప్పొంగిపోయేది.

“వీడి పాలసాగరం లాంటి మనసు మధూ : నిన్ను ఎంత కిష్టపెట్టాను. వీడి ఎంత ఊహాహృదయం మధూ : విజయంగా నేనింత అదృష్టానికి అర్హుడి నపుకాననుకోలేదు. కర్మవంశేవి ఆ పాలసాగరం లాంటి ప్రేమ హృదయానికి నేనే అధిపతి ననుకుంటే ఎంత గర్వంగా ఉందో చెప్పలేను మధూ :” అనేవాడు

విజయ, అమె నేవలందుకుంటున్న ప్రతి క్షణం అమెను అపురూపంగా చూసుకుంటూ.

మధురంగా నవ్వేది మాధవి “అయ్యగారికి కవిత్వం బాగా ఒంటబట్టి నట్టుందే. విజయ మన ఇంట్లోనే పాలసాగరం ఉందనుకుని పాలు కొనడం మానేయకండి మీకు పుణ్యం ఉంటుంది” అనేది పరిహాసంగా.

విజయ అమె గొప్పతనం గురించి, క్షమించటం గురించి మాట్లాడడం మానకపోవడంతో అమెకి వియగైతేది.

“ఇలా మాటమాటకీ క్షమ క్షమ అంటూంటే నే నిప్పుదే వెళ్ళిపోతాను. మన ఇద్దరి మధ్య క్షమ ఏమిటి? ఆ మాటకొస్తే నేను కిష్టపెట్టలేదా మీ మనసు? మీరు ఇంటికొచ్చిన ప్రతిసారీ తిరస్కరించి పంపేదాన్ని. నే నడగ కుండానే క్షమించేసిని మీరు కాదా గొప్పవాడు” అనేది. విజయ అమెను అలాధనగా చూడేవాడు.

25

విజయకి చాలా తగ్గిపోయింది జ్వరం. :త్వం తీసుకున్నాడు. అపు రూపంగా చూసుకునే మాధవి నవర్యలతో చింతంవ్విటికి దూరమయిన మనసుతో చాలా క్వలోనే పుంజుకున్నాడు విజయ. ఒక నెలరోజులు మాత్రం ఇంటిపద్ద ఉన్నాడు. తరువాత ఒక ప్రయివేట్ కంపెనీలో ఉద్యోగం చూసు కున్నాడు. అతడి కిప్పుడు జీవితం ఎంతో అనందంగా, మధురంగా ఉంది. పగలెల్లా ఆఫీసులో ఉన్నా అతడికి మాధవి తలపులే. సాయంత్రం ఇంటికొచ్చే సరికి ఎప్పుడో వచ్చుతూ ప్రత్యక్షం అయ్యే మాధవి, బాదిగాడి అల్లరి, ఇంటి గడవ లొక్కితేవాలు అతడికి స్వర్గంలో ప్రవేశించినట్టుం కిప్పుడు. భగవంతుడు ఇంత త్వరగా తనను క్షమించి తనకి తిరిగి తన జీవితాన్ని ప్రసాదిస్తానని అతడెప్పుడూ ఊహించలేదు. ఆ టైపాయిడ్ జ్వరం తనకి దేవుడు జబ్బు రూపంలో ఇచ్చిన వరం. ఆ జ్వరానికి అతడు కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంటూంటే మురిపెంగా నవ్వేది మాధవి.

రెండు మూడు నెలలు గడిచేయి. బాదిగాడిని స్కూల్లో చేర్చుచేడు విజయ రాక్టర్ గారు ఎన్నో జాగ్రత్తలు చెప్పడంవల్ల అతడి మనసు ఎంత వేగిరపడుతున్నా అతడు దాంపక్యజీవితానికి మాత్రం దూరంగా ఉన్నాడు.

ఆ రోజు బాదిగాడి పుట్టినరోజు. అనవాయితీగా భ్యాభర్త లిద్దరూ

వాడికి క్రొత్తబట్టలు వేసి కోవెలకి తీసుకువెళ్ళేరు. 'వాడి పేరుమీద అర్చన చేయించేరు. భార్యభర్త లద్దదూ అలా పక్కపక్కన కళ్ళు మూసుకుని చేతులు జోడించి నిలచుంటే అది విజయ మనసులో మధురమైన, పవిత్రమైన అనుభూతిని కలిగించింది. పూజారిచ్చిన ప్రసాదం తీసుకుని బావి దివి ఇద్దరూ చేతులు పట్టుకుని నడిపించుకుంటూ కోవెల నుండి వచ్చేరు. ఆ రోజెందుకో అతనికి మాధవిని మరిమరి చూడాలనిపిస్తూంది. తెల్లని జీర్ చీర కట్టుకుని, తొనిండా మల్లెలు పెట్టుకుని, కళ్ళకి కాటుకతో నుడుటన జ్వాలలా మెరిసే ఎఱ్ఱని కుంకుమకో ఎంకో అందంగా, పవిత్రతకి చిహ్నంగా కన్పించసాగింది మాధవి.

ఆ రాత్రి బాదిగాడికో కలసి పినిమాకి వెళ్ళివచ్చేరు. ఆ రోజంతా అతని మనసు మాధవిమీద వాంఛతోనే నిండిఉంది. పినిమా కూడా సరిగ్గా చూడలేక పోయాడు. ఆ ఊణంలో అతనికి మాధవంత అందంగా ఈ ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ ఉండరనిపించింది. ఆ త అంబాలరాశిని సుగుణవతిని తనింతకాలం దూరంచేసుకుని ఎలా ఉండగలిగేనా అని అనిపించింది.

ఇంటికొచ్చిన తరువాత బాదిగాడు అన్నం తిని నిద్రపోయాడు. చలిగలి రివ్వరి ప్పున వీయసాగింది. కిటికీ మూయడానికి వెళ్ళింది మాధవి. మనసులో కోరిక. పైన చలిగలి. ఎదురుగా తన ప్రేమదేవత మాధవి. ఆమెమీద ఉన్న అనురాగమంతా అతనిలో ఒక్కసారిగా ఉబ్బింది. ఆ అనురాగం కోరికగా రూపుదాల్చింది. కిటికీలో నుండి రివ్వున వచ్చిన చలిగలి మాధవి పైటను తొలగించింది. ఆమె సర్దుకుంది.

విజయ మనసు ఉత్సేగంతో ఊగిపోసాగింది. కరవళంతో మైకిం కమ్మసాగింది. కరీరం అవేశపూరికమయిపోయింది.

అతడు నెమ్మదిగా మాధవి దగ్గిరకి వెళ్ళేడు. అమె రెండు భుజాలమీద చేతులువేసి తనవైపు త్రిప్పుకున్నాడు. అమె కళ్ళలోకి తమకంటా చూడ సాగేడు. అర్థంచేసుకుంది మాధవి. అమె ఒళ్ళు యల్లుమంది. అతడు చప్పున అమెను మీదకి లాక్కున్నాడు. అర్తిగా, అనురాగంగా, బలంగా తనకేసి అనుముకున్నాడు. అమె కళ్ళమీద, నుడుటిమీద, బుగ్గలమీద, మెడమీద, పెదవులమీద విపరీతమైన కాంక్షతో తమకంతో ముద్దులు పెట్టుకోసాగేడు. అతడు ఉద్రేకంతో ఊగిపోతున్నాడు.

"మధూ ! నా మధూ !" అంటూ మత్తుగా కంపరించసాగేడు.

మాధవి అతని ఇనుపకొగిలిలో నలిగిపోతూంది. అమె హృదయం కూడా క్షణకాలం స్పందించింది. కానీ అది క్షణకాలం మాత్రమే. అమె మైకం వదిలిపోయింది అమెకు తక్షణం ఏదో మృరించింది. ప్రియకో అతడి అనుబంధం గుర్తొచ్చింది. ప్రియకో అతడు గడివిన క్షణాలు గుర్తొచ్చాయి. ఇప్పుడు అతడి శరీరం, అతని ముద్దులు, ఆ కొగిలింత జుగుప్సను కలిగిస్తున్నాయి. మనస్సు కంపరంతో, అయిష్టతతో మెలిదిరిగిపోతూంది. తను ఆ శరీరాన్ని భరించలేదు. అతడితో శరీర సుఖాన్ని మనస్సుపైగా అనుభవించలేదు. ఆ సుఖాన్ని అనస్యించుకుని తిరస్కరించే మనస్సుని చంపుకోలేదు. అలాగని.... అలాగని.... తనమీద ఎంతో అనుగంతో, కోరికతో తనను కాంక్షించే అతన్ని కాదనలేదు.

“భగవాన్!” అమె కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంది. అమె కళ్ళవెంట రెండు నీటిచుక్కలు అతని పీపుమీద పడ్డాయి. అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతని ఉద్రేకం చల్లారిపోయింది. మైకం దిగిపోయింది. అతను మెల్లగా అమెను వదిలేశాడు.

“మధూ ఏమిటిది, కంగారుగా”, ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు.

“నన్నేమీ అడక్కండి. నేనేమీ చెప్పలేను” రెండు చేతుల్లో మొహం దాచుకుని అక్కడనుండి పారిపోయింది మాధవి. వేరే గదిలోకి వెళ్ళి రెండు తలుపులూ దదార్చి వేసేసుకుంది. స్థానావయిపోయాడు విజయ్

నాలుగు గంటలు గడిచినా మాధవి తలుపు తియ్యకపోవడంతో తనే వెళ్ళి తలుపుగుద్ది పిలిచేడు. ఎంత పిలిచినా సమాధానం లేదు. ఏదో భయంతో వెన్ను జలదరించింది. కిటికీలో నుండి కర్రపెట్టి దాని సహాయంతో తలుపు తెరిచాడు. మాధవి మంచంమీద పగతగా పడుకుని ఉంది.

అమె మంచంమీద కూర్చుని “మధూ!” అంటూ పిలిచేడు అప్యాయంగా. అమె పలకలేదు. అతడికి టిపాయ్మీద ఏదో ఒక కాగితం కనిపించింది. అతడి కప్పుడు ఏదో అనుమానం తోచింది. చప్పున ఆ కాగితం జేబులో కుక్కుకుంటూ మాధవిని కంగారుగా అటు ఇటు త్రిప్పేడు. అమె చేతిలోని నిద్రమాత్రం సీసా క్రిందపడింది.

“మధూ!” గుండెలు బ్రద్దలయ్యేలా అరిచేడు విజయ్. అతని తలమీద పిడుగులు పడసాగేయి. మాధవిలో ఇంకా ప్రాణం పోలేదు. అమెను రెండు చేతులమీద ఎత్తుకుని హాస్పిటల్కి తీసుకువెళ్ళేడు.

డాక్టర్లు హడావుడిగా ఆమెను పరీక్షిస్తున్నారు. ఆమెను బ్రతికించడానికి మానవ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.

బైట బై చీమీద కూర్చున్న విజయ్ మనసు అల్లకల్లోలంగా ఉంది. ఏమిటిది? ఏం జరిగింది? మాధవి ఎందుకిలా చేసింది? తనకి అదృష్టాన్ని ఇచ్చి నట్టే ఇచ్చి ఎందుకు తిరిగిలాక్కొంది?

ఆమె రాసిన కాగితం అప్పుడు గుర్తొచ్చిన విజయ్ జేబులో నుండి దమ్మి తీసి చదువుకున్నాడు.

“ఏమంటి :

ఇలా చేస్తున్నందుకు మీరు చాలా బాధపడారని తెలుసు. మీ కిది తీరని ఆకాశంగం, గొడ్డలిపెట్టు జని నాకు తెలుసు. కానీ నే నేం చేయగలను? నా మనసువిందా మీకు ప్రేమింది. బ్రతికి ఉన్నా, చచ్చిపోయినా మిమ్మల్నెప్పుడూ ప్రేమిస్తూనే ఉంటాను. కానీ మీతో శరీర సంబంధానికి నా శరీరం ఎదురుతిరుగు

తుంది మీరు వరాయి ప్రివి పొందేరన్న చెడ్డజ్ఞాపకం ఆ క్షణంలో నా మనసు మీద ఎంతో బలంగా పనిచేస్తూంది ఆ బలహీనతని నేను జయించలేను. నేను మిమ్మల్నెంత ప్రేమిస్తూన్నా, మీతో దాంపత్య జీవితానికి పనికిరాను. నామీదెంతో అనురాగం నింపుకున్న మీరు ఆ కోరికను నిగ్రహించుకోలేరు. ఒక ఇంట్లో ఉంటూ అలా నిగ్రహించుకోవడం సాధ్యమూ కాదు. మారంగా బ్రతకడం కూడా అసాధ్యం. ఒకే ఇంటిలో కలిసి బ్రతుకుతూ మిమ్మల్ని అనుక్షణం ఈ క్షోభకి గురిచేయలేను. నేనూ ఈబాధని భరించిలేను. ఈ సత్యం విజంగా ఈ క్షణం వరకు నాకూ తెలిదు. తెలిసిఉంటే అప్పుడేం చేసేదాన్నో చెప్పలేను.

అందుకే నేను వెళ్ళు తీసుకుంటున్నాను. బాబుకి మీరన్నారు. ఆ సమ్మతం, ఆ తప్పి నాకున్నాయి. వన్ను మీరు మనస్ఫూర్తిగా షమిస్తారనే ఆశతో

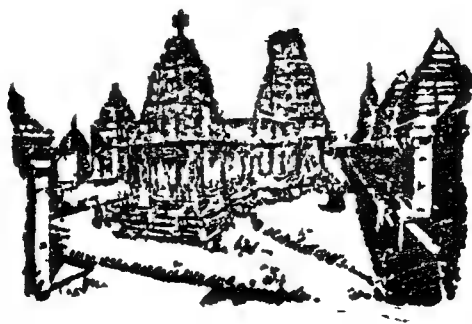
మీ మాధవి."

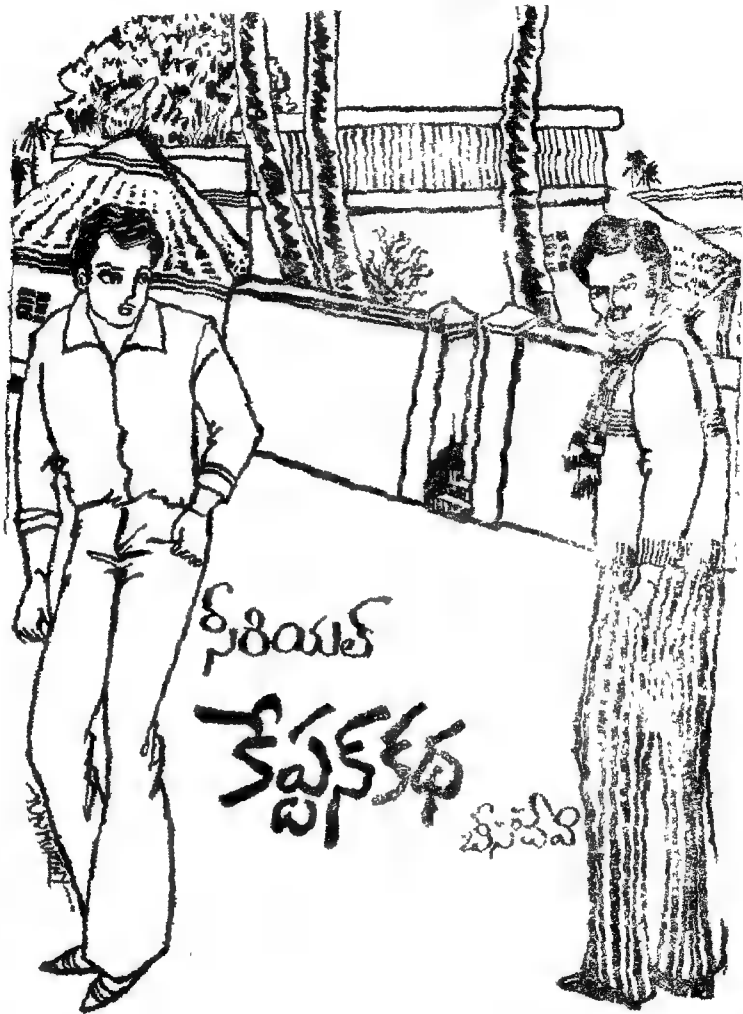
విజయ్ కళ్ళవెంట కిన్నీరు దారగా వర్షించసాగేయి. ఎంత పని చేశావు మాధవీ : ఇందుకవి నా కేమాత్రం తెలిసినా నేనాపని చేసి ఉండేవాడిని కాదు. నేను నీ నుండి ఏమి కోరను షధూ! షువ్వు నాకళ్ళ ఎదురుగుండా ఉంటే చాలు. అతడి హృదయం మూగగా రోదించింది.

అంతలో తలుపులు తెరుచుకని డాక్టర్ బయటకొచ్చేర.

"ఁయామ్ సారీ మిస్టర్ విజయ్, ఆమెను బ్రిటింఁచరీకపోయాం " డాక్టర్ తన పని అయిపోయినట్లు అతని భుజంపట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

"షధూ : షధూ : షధూ !" అతని హృదయం ఆక్రోశించసాగింది రోపలి తెళ్ళి దుప్పటి కప్పివేసిఉన్న మాధవి శవంమీద పిచ్చినాడిలా, పసి వాడిలా పడిపోయి రోదించసాగేదు విజయ్.

(గత సంచిక తరువాయి)

30

అన్నతిరెట్టివ యిల్లు కై బా నం
బాబుదవి పెప్పినాను గదండి. అది
పెంకుటి కొంపైనా పుతదండీ.

మనీలి గేరె యీపునాగ దాది కమ్మ
వాంగిబోనాదండి.

అక్కడ కొచ్చిపోళ్ళు- తానామండి
దీదోక్కేనండి.

ఎక్కడ కూకుంటే. అక్కడే తుప
కున్న ఉమ్మేపే రకవంది. అయినా
అమృత్తిరికి కొత్తపందిరినాగ నల్లగుండి
దండి.

సిట్టిబాబు ఎప్పుడీ "యింత యియ్యి"
అని దిగివోడు కాదండి. "సీ జెంత"
అని ఎన్నడైనా అడిగితేనే పెప్పేవోడండి.
ఇచ్చుకోలేనోళ్ళు అడిగేవోరు కారండి.

అలాబోళ్ళ కోసరం మూలగదిలో
"సీలు డబ్బా" ఎట్టినాడండి. అళ్ళు
అందులో పావలా పరకా యేసినారా
సంకోషం లేకపోతే యికా సంకోషం
అనివోచండి-గారడీవోడు నాగ.

యేసంకాలం ఏరనాగ మొదట
వల్చవల్చగా ఉండేదండి అనువృత్తి. కాని
మూత్సెల్ల య్యా సరికి ఒక్కసారి వార
దొచ్చినట్టు పొంగిపోనాడండి

అ సుట్టునక్కల పమాళ్ళకి డాట్రు
నేడండి.

అళ్ళు డాట్రుకాడి తెళ్ళాలంటే పది
మైళ్ళెళ్లండి మరంచేత సిట్టిబాబుకి
సవ్వరానిహదా బయం ఉండేదికాదండి.

సూద్యుడు లెగకుండా లెగిసీవోడండి

ఎనిమిది గంటలకి అన్నత్తిరి తీపే
వరకూ ఏయో పుస్తకాలు నడుపుకొనే
వోడండి.

అనక పనండి- పని రేత్తిరి వదిలి
అయిపోతే అదురుష్టవేనండి. పన్నేసినో
డెవ్వడికి రంబి వొచ్చి రమ్మన్నా
వోపికుందడండి.

మద్దేన్న పేళ వొణ్ణాకో అరగంట
బయం దొరుకుతే గొప్ప అదురుష్టవే
వనుకోవాలండి.

మూత్సెల్లలో సిటీనించి ఓ మంచి
కంపౌండర్ని తెచ్చినాడండి.

"బుల్లిబాబు, బుచ్చిబాబు మొదట్లో
పేవలు జేసినారుగారా? సిట్టిబాబు ఇంద్ర
జిత్తుగళ్ళాటివోడై యుండాలి. వాచ్చి
పాలిప్రెసిడెంటు అవడానికే పేవంతాను"
అన్నారండి ప్రెజె.

"నాను నిలబడ్చు అని కాయితం
రాసిస్తాను." అన్నాడటండి సిట్టిబాబు.

"అయితే ఎమ్మెల్యే బొదారవి ఇంకా
కెద్ద స్టానేషంటాడు" అనీసీరండి.

"నాను ఎంకృష్ట ఊసుకి ఎల్లను గాక
ఎల్లను" అన్నాడంటా బాబు.

"మరైతే నకనరైతై యుంటాడు."
అనసేరండి జెనం.

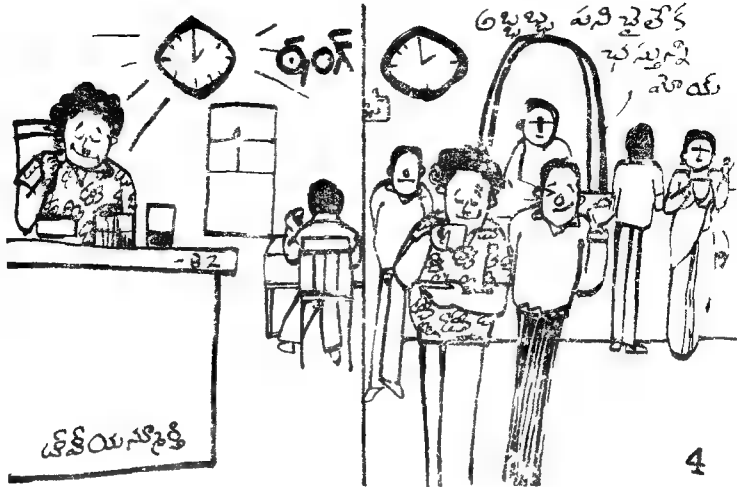
యింక అ బాబు వొయిళ్ళంతంటారా
ఎవరూ ఏరైత్తి సూపడాని కీల్లేదండి.

తెవాన్ని పాతీసినా పరవానేడు-
తగలెటికంటా ఉంటే సాలు పేసం
పోపేగొడండి.

అ బాబు మందిప్తే మూగోడు మాట
లాడిసీవోడండి.

సెవిబోడు పల్లగాలి నప్పదుకి నిద్దర
లెగిసిపోయావోడిండి.

అబాబు అపరేసన్ సెయ్యాలిసకాడ
ఇండీషను యిచ్చివోడండి. ఇండీషను
ఇవ్వాలిసకాడ మాత్రం యిచ్చివోడండి.

యింక దెయ్యంపట్టిన కేసులకి ఆ బాబు పెట్టింది పేరంది.

మా ఊళ్ళోనే ఓగుంట-పేరు మరిసి పోనాను-పెళ్ళకుకొచ్చిందే - ఇలాగ ఎర్రకోక కట్టుకున్న అమ్మోర్లా గుండీ దండి అకొసారి పెరువునుంచి నీళ్ళు తెస్తుంటే గాలి వోలినదండి

నట్టుకున్నది కూడా మామూలు దెయ్యం కాదండి. తురక దెయ్యవంట.

ఆ ముందచేడు ఎవదో సాయిబు పెళ్ళాన్ని సంపేసి పెర్లో పారేసినా దళింది - అప్పట్నుంచి ఆ నచ్చింది దెయ్యవై. పెట్టు మీద కూకుంటా దళింది.

అదోళ్ళకైతే పట్టవగలే కనిపిస్తా దళింది.

రేత్తిరిపూట మొగాడు పెరువుకాది

తెళ్ళినా తెగ అల్లరిపెట్టేసేదళింది.

యింకా యీ దెయ్యంపట్టిన గుంట-వోరపేసి రోజులు వొజ్జం ముట్టిది కాదండి

కాన్నం ఆడేది కాదండి.

తం దుప్పీది కాదండి.

నిద్దరబోయాది కాదండి

అలాగున్నా బావుందిపోనండి.

ఊరు తగలెట్టిస్తానని కూకుండి దళింది.

మరింక రేత్తిరీ, పగలూ దానికి కావలాలండి.

పోనీ మంచానికేసి కచ్చేద్దావనుకుంటే ఓసారి అలా కట్టబోతే ముగ్గురు మొగోళ్ళని ఎదంపేతో యిసిరిసిందిళింది. మిగతావాళ్ళమీద రుబ్బురోలు-యిలా అల్చిప్పనేదూ, అల్చిప్పలా - యిసిరి

సిందటండి. అది తగిలి ఒకటి కాలిరిగి పోనాదటండి.

వోరానికో, పదిరోజులకో వాజ్జాని క్కు-కుంటే, వంటంతా తిసిసి, యింకా తెమ్మనీడిటండి.

దాన్ని సవంచలం కొండకి తీసికెళ్ళి నారండి.

మస్తాను దరగాకి తీసికెళ్ళినారండి.

పోగులు కట్టించినారండి.

పొగలు యేయించినారండి.

నిమ్మకాయలూ; కోడిపిల్లలూ కరుసు తప్ప నయంకారేదండా గుంటికి.

దాన్ని తీసుకొచ్చినారండి సిట్టిబాబు కాడికి.

అ బాబు ముందులిచ్చినాడండి.

అంతేనండి.

పగలూ-రేత్తిరీ ఒకటే నిద్దరండి. దెయ్యం నిద్దర.

పదేను రోజుల్లో మామూలు మనిషై పోనాడండి

ఎన్నెల రేత్తిరి సెండ్రుళ్ళా పెరిగి పోనాడండి అ బాబు పేరు.

కూలీల కుర్రోళ్ళు -సాయంత్రపేళ కాలచ్చిసానికి-ఎళ్ళివోరండి అన్నత్తిరి కాడికి.

అ బాబు అళ్ళు తెన్నో యిసయాల సెప్పేవోడండి.

ఇలా గుండగా ఓపారి పోలీసులు లారీల్లో దిగిపోనారండి మా ఊరు.

అమ్మోరి పండగ యింకా నెలుండి

కదా! ఎందుకొచ్చినారు సెప్పా అను కున్నానండి నాను. అళ్ళెవరి ఇంటిమీద పడతారోనని అళ్ళెనక పడ్డానండి.

అట్లు ఇంటిమీద పళ్ళెదు.

గుడిమీద పళ్ళెదండి.

అన్నత్తిరి సుచ్చేసినారండి.

అళ్ళలో అపీసర్లు అన్నత్తిర్లో చొర బడి అన్నత్తిరంతా తల్లకిందల జేయిస్తూ నారండి. కోడి గెలికేసినట్లు-అన్న త్రంతా గెలికేసినారండి.

అపరేసను కేసులు కుట్టుదడిసి జూళ్ళేదండి- అదొక్కటేనండి అళ్ళు పెయ్యని పని.

నాలుగంటలనేపు సిట్టిబాబుని ఏచేటో అడిగినారండి.

ఎల్లా. ఎల్లా "యీ ఎల్లడం మళ్ళీ రాదానికే" అన్నారటండి.

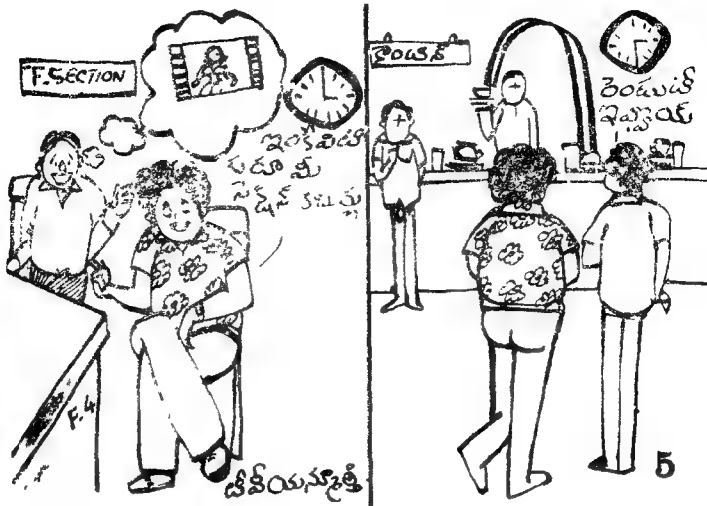
31

ఇదైన వోరానికి నామా, మా బాబూ సిటీ ఎళ్ళినానండి.

సిటీ ఎర్రే సానింటి తెళ్ళవాంసిందే నని కానామందిరనుకుంటే - సిటీ ఎర్రే యినన్నెక్కరుకాడికి ఎళ్ళువాలిసిందేనని మా బాబు "తియరీ" అంది.

మరంచేత సర్కిలుబాబుకి సలాం కొట్టినావండి. నాను బైటండిపోనానండి! అంచేత అ బాబులు ఏటీ మాట్టాడు కన్నారో నకు తెలదండి.

కాని ఇంటికొచ్చినాక మా బాబు

నన్ను పిల్చి "ఓరే కెపెనూ : నా నో
మాట చెప్తాను. అది వీ ముందక్కాడు
సరికదా-గాంధీగారు వచ్చి అడిగినా
సెప్పకూడదు" అన్నాడంది.

"మళ్ళీ మీకే చెప్పను" అన్నానంది
నాను.

"మరేం నేడు. సిట్టిబాబు నకవరైటని
ఫోలిపోళ్ళ నమ్మకం. అంచేత నువ్వు
బాబుతో నేస్తంకట్టి-అ బాబేటి పేస్తాడు :

బాంబులు పేస్తాడా :

బరిసెలు పేస్తాడా :

అ బాబుకాడికి ఏటి నుంచి ఎవ
రొస్తారు :

అక్కో ఏటి మాటాడతాడు :

యియన్నీ కనిపెట్టి నాకో పెప్పారి"
అన్నాడంది.

యవ

"ఓన : అదెంత పని : ఆ బాబు
సేసే బాకులూ, బాంబులూ తెచ్చిమన్నా
తెచ్చేస్తాను" అన్నానంది నాను.

అప్పట్నుంచి ఆ బాబుకాడికి ఎల్లడం
మొదలెట్టినానంది నాను. కొలిసుట్టు ఆ
బాబుకాడి కెళ్ళి నప్పడు సాయింత్రం
అయిపోనాడంది.

ఆ బాబు గదిలో ఉన్నాడంది. ఆ
బాబు కెడుగుగ్గా- ఓ మొగుడు, పెల్లం
కూకున్నారంది.

అట్లు కూలోళ్ళని అట్లు సెప్పకక్కర్లే
దంది.

తల్లి పేతికో వున్న పిల్లని నూస్తే
సారింది.

అక్కడి ఆకట జబ్బయితే పిల్లకి

మరో రోగం కూడా ఉదంవి సూదగానే తెలిసిపోతాడంది.

“బాబుకి దణ్ణవెట్టు” అందండి తల్లి. పిల్ల పేతులు జోడించి “దణ్ణం” అన్నాడంది.

దెయ్యం మాట్లాడినట్లయిపోనాడంది నాకు.

అంతవారకూ ఆ పిల్లకి అర్థైలే అనుకున్నానేమో తుళ్ళివడిపోనానంది.

“ఎక్కొస్తావండి” అన్నారు మొగుడు, పెళ్ళాం రెగిసి.

“మంచిది” అన్నాడంది పిట్టిబాబు.

కాని అక్కెళ్ళనేడంది.

ఆ మొగుడుగోడు బిసిన జోబీలన్నీ ఎతకడం మొదలెట్టినాడంది.

మేజిక్ వోడి కోటుకి ఎన్ని జోబీలుంటాయో అది బిసినకి అన్ని జోబీలున్నాయంది.

ఎతికి ఎతికి - యీ జోబీలోంచి కుసిన్నీ-ఆ జోబీలోంచి కుసిన్నీ పాత నోట్లు- అన్నీ రూపాయివీ - రెండువీ- తీసి బిల్లమీద పోగెట్టినాడంది.

పోగు ముప్పైకి తక్కువుండదంది. నలభైకి యెక్కువా వుండదంది.

“ఏటిది?” అన్నాడంది పిట్టిబాబు.

పెల్లెలు పీజా యిచ్చినట్టు మొకం ఎట్టినాడు.

“బాబూ! ముప్పై రోజులూ మీ అప్పత్తిలో ఉన్నాం - వో యి జైం జేయించుకున్నాం- బాబ్బాబూ-కాదనకు-

యంతకన్న యిచ్చుకోలేం” ఆ తల్లి మాటాడుతున్నాడే గానండి గుడ్లమ్మ బిసీరు కక్కేస్తున్నాడంది.

పిట్టిబాబు రెగిసినాడంది.

ఓబిలు మీదున్న పోగు ఒక పేక్తో తీసేడంది. రెండో నెయ్యి ఆ తల్లి బుజంమీద ఏసి ఆ నోట్లు పేతిలో ఎట్టి “పిల్లడు నీరసంగా ఉన్నాడు, పాలు కొని వట్టు” అన్నాడంది.

అంతేవంది.

మూర్చొచ్చినదానా ఆ బాబు కాళ్ళ కాడ కుప్పలా పడిపోనాడంది ఆ తల్లి. ఏడుస్తూ కాళ్ళని వట్టసినాడంది.

ఆ బాబు ఆ యమ్మని రెగదీసి మెట్టు వారకూ దిగబెట్టినాడంది. అక్క నడినెళ్ళి పోతూవుంటే ఆలాగ సూస్తూ నిలబడి పోనాడంది.

ఆ తరువాత మూర్చలోంచి తేరుకు న్నట్లు తేరుకొని లోపలికొచ్చినాడంది.

నన్ను సూసి “రాయితైనా జబ్బు నెయ్యొచ్చు గాని నీకు జబ్బేవి(బోయ్)!” అనడిగినాడంది

నాను అబద్ధాలు అదే బతికేనంది.

దేవుడి నెత్తిమీద నెయ్యేసి చరీ అడగలనంది

కాని అప్పుడు ఆ బాబుతో “కడుపు నొప్పి” అని అబద్ధవాడినప్పుడు మాత్రం- ఇంతకంటే అర్థైల్లు పెంట్రింగు జెయిల్లో ఉండడం నుకు వలసివంది నాడంది.

“తిండి తగ్గించు. యీ మాత్ర రేసుకో. బీదోడివని బిల్లు మాపుజేసేనుంటావా? మీ బాబునేత కట్టించేస్తావా?” అన్నాడంది నవ్వుతూ.

అనలు ఆ బాబుకాదెళ్ళగానే నానేదో “షాక్” తిసినానంది.

ఆ తల్లి పిల్లా మీద ఆ బాబు సూపించిన అభిమానం— నాను వుట్టినాక జెనమంతటికీ ఒక్కపాలి— ఒక్కపాలి— ఎవురన్నా ఒకడు నామీద సూపించుంటే నా బతు కిలాగుండీది కాదనిపించినాదంది.

నాను తిరుపతిద్దేవుడి కళ్ళల్లోకి తేరి పార జూసినాను.

ఇనప్పైట్లర్లనీ, మేస్త్రీట్లనీ కూడా జూసినానంది.

కావి యిదిగో— యీ బాబు కళ్ళల్లోకి మాళ్ళేకపోనానంది. కారణం పెప్పలేం గానంది— బయం మాత్రం గాదంది.

నేస్తే యీ బాబుకాదే వస్తేయ్యాలి. నస్తే యీ బాబు పేతుల్లోనే సావాలి. అనిపించినాదంది.

యింక నా మిత్ర వస్తేయ్యడం చూపిసి నాదంది

ఆ బాబు కాళ్ళకాద హికుండిపోనానంది కాళ్ళు పడుతూ. “యిదే పీజు” అన్నానంది

పోలీసోళ్ళ చెబ్బలమ్మకా ఏదీసే రకం కానంది నాను.

కావి నాకు తెలకుండానే నా కళ్ళంటి నీళ్ళు కారిపోయినాయంది.

ఆ బాబు కాళ్ళు లాగీసున్నాడంది. “ఎర్రోదా? ఏడుపేటి? ఎల్లి రా. ఎప్పుడేనా వొస్తూ ఉండు” అని నెన్నులెగిడినాడంది.

మా యమ్మని నా నెప్పడూ సూడ్చేదంది.

మా అయ్యోవదో నాకు తెల్లు.

కావి యీ బాబే నా యప్పు, ఆయ్య అనిపించినాదంది— ఆ బాబు నాకంటే బాా సిన్నొడైనా.

ఆ బాబుమీద నాను “యిప్పైట్లర్లనీ” ఈ యి బోగట్టా పోలీసోళ్ళకి అంది—లా !!

యింతకంటే అల్లి పీక కోసేదం నుకుచు అనిపించడంది

“రేపొస్తాను బాబూ” అని ఎరిపానానంది.

(నశేషం)

కొడుగుబుద్ధి కథ

ముప్పయి యేళ్ల క్రిందట 'భారతి'లో
అచ్చయిన 'అన్నదమ్ములు' కథను
వాకు నచ్చిన కథగా ఎంపిక చెయ్యటం
అంత సుకువయిన పనిగా కనిపించలేదు.
ఆ రోజుల్లో వరసగా ప్రచురించబడిన కథ
లన్నీకూడా బాగావున్నాయనే నా నస్తుకం
- తర్వాత తర్వాత వివిధ పత్రికల్లో
ప్రచురితమయిన చాలాకథల్లోకూడా బాగా
వచ్చినవి యెన్నోవున్నాయి. ఏమయినా
వ్యక్తియొక్క అభిరుచులనుబట్టి నచ్చటం
నచ్చక పోవటం నిర్ణయించు కోవటం
నహజం.

ఇనుకపల్లి అక్కినరసింహశాస్త్రి

సర్వసాధారణంగా కుటుంబాల్లో డబ్బుకు అవసరాన్ని మించిన ప్రాధాన్యం
యివ్వటం, అత్యయంలను దూరంచేసుకోవటం, సమయం దాటిపోయిన తర్వాత
సత్కృత్యాసవడటం. మనమంతా గమనిస్తూనే వుంటాం. ఇలాంటి అనర్థకమయిన
'సాంప్రదాయాన్ని' ప్రతిబింబిస్తూ వ్రాయబడిన రచన ఆకర్షణీయంగా వుంటుం
దనే వుద్దేశంతో యీ కథను నిర్ణయించాను.

అన్నదమ్ములు

'అబ్బబ్బ! ఒక్క- ఏమువంకూడా నే నిక్కడ ఉండలేను '

'ఏమిటటా రుసరుసలాడిపోతావు. ఆరే సూస్తుంటే '

‘అంతేలే నేనంటమే కనిపిస్తుందిగాని, ఇంట్లో యేమిటి జరుగుతుందో నువ్వు పట్టించుకుంటేగా’

‘ఏమిటయ్యింది చెప్పమంటుంటే, ఏమిటా పోదీ వూరికే’ కన్నుమన్నాడు రాఘవులు.

‘మంగి తేరగా వుందిగా! ప్రతి పనికి మంగి మంగి అని నా వెంటపడటం. అమె మాత్రం హుచ్చన్న చోటునుంచి కదలకూడదు ఓ మూల బుద్ధాడేమో చంక దిగడాయె! అన్నింటికీ నేనే రావాలేంటి పోనీ బావ చెప్పరాదు’

‘మా అన్నయ్యను యేమీ అనక చాలా మంచివాడు’

‘అవునేవయ్యా, మీ అన్నయ్య మంచివాడు. మీ అక్కయ్యా మంచిదే. నదాన నువ్వు నేనూ చెడ్డాళ్ళం అంతేగా’

‘అసలు నీ కేంవచ్చిందో చెప్పరాదూ’

‘నాకేం రాలా ఓ మాటదగనా సంక్రాంతి పండగ గదాని నా కొక్క చీర కొనిపెట్టావు! బుద్ధాడికి ఒక్క చొక్కా అన్నా తెచ్చావు! ఎందు కొచ్చిన కాకిరీ అంట ఈ రొచ్చులోవుండి. నేను దాసిదానిలాగ పనిచెయ్యట మూనూ, నువ్వేమో రెక్కలు విరుచుకోవటమూ యెందుకంట! మన యిల్లు మనం చూసుకోలేమా! ఈ నెల బావ యేమాత్రం తెచ్చాడు. అమె యేం పని చేసింది కూటికిలేనప్పడూ చచ్చేటట్టు పనిచేశాము. ఇయ్యాల కొంచెం సంపాదిస్తున్నాంగదా అనుకుంటే అనుభవం లేకపోయె! పైగా మనిద్దరికి బండచాకిరీ తప్పకపోయె! నువ్వు ఆలోచించు నేను అన్నానని కాదు’ మంగి రాఘవులు మొహంలోకి ఆలోచనగా చూసింది.

రాఘవులు ఏమీ సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు. రాఘవులకు తెలుసు మంగి అన్నమాటల్లో గల సత్యం. తాము కొనుక్కున్న కొత్త రిజల్తో తన సత్తువ ఎంతందో తనకు బాగా తెలుసు తాము కట్టుకున్న పూరింటికి తాను ఎంత శ్రమపడ్డాడో మరిచిపోలేదు. ఎవరికోసం యీ శ్రమ, ఎందుకోసం యీ బాధ అవి యెన్నడూ రాఘవులు ఆలోచించలేదు. తన కష్టార్థితం యింకోళ్ళ పాలవు రోందనికూడా యెప్పుడూ వూహించలేదు, తన జీవితం ‘వడ్డించిన విస్తరి’కాదు తాను కష్టంచేసి ద్రుతకాలి. ఈ సత్యాన్ని రాఘవులు పూర్తిగా గుర్తించాడు తాను శ్రమపడుతున్నప్పుడు కూడా యి.కోళ్ళు తన శ్రమఫలికం అనుభవిస్తున్నారనే భావనే కలగలేదు. అందువలనే తాను అన్నకోపాటు యీవూరు వచ్చినప్పుడు మనం యెట్లా ద్రుతకటం యెట్లా సంపాదించటం, యెట్లా జీవించటం యివే

సమస్యలు యిద్దరినీ బాధపెట్టినాయి. బండరాళ్ళను ముక్కలు ముక్కలుగా
 చేశారు. దుంగకొయ్యల్ని బద్దలుబద్దలుగా చీల్చారు. ధర్మిత్రిని శ్వేదబిందువులతో
 తడిసి, నారుపోసి పెంచారు. నిలుపుబెండలో కడుపులు మాడ్చుకుని కట్టిన
 వునాదులమీదనుంచి భవనాలు లేవటం చూశారు. రెక్కలు ముక్కలుచేసుకుని
 వాగలిపట్టిన పొలం నవ్వింది. అదంతా యితరుల సొమ్ము. సోము. రాఘవులు
 తీవ్రంగా ఆలోచించుకున్నారు. దీనికి అంతం యేమిటి! మన క్రమ మనకు
 అక్కరకు రావటంలేదు. ఇతరులకోసం మన రక్తం ధారపోయటం యెందుకు.
 ఎంతసేపు ఆలోచించినా యీ నమాజ వ్యవస్థయొక్క అంతు చిక్కలేదు. వాళ్ళు
 బ్రతకాలి. దీనికోసం యేంచెయ్యాలి. ఇదే ఆలోచన. ఎంత కష్టపడ్డా తిండికే
 సరిపోవడంలేదు. బ్రహ్మప్రళయంగా వరదలు వచ్చి పంటలన్నీ నాశవమయితే
 యేం. నీటిచుక్క లేక పోసిన నారు మలమల మాడిపోతే యేం, యెట్లాగయితే
 నేం కామున్నచోట తమకు తిండి దొరకదనే, పొట్టల్ని చేతపట్టుకుని దేశంమీద
 పడ్డారు. రకరకాల పనుల్లో తరతమభేదంలేకుండా తమ రక్తాన్ని ధారపోయటమే.
 దీంట్లోసుఖంలేదు. శాంతిలేదు. దీనికి ఒకతుదంటూలేదు. యౌవనాన్ని వెనక్కు
 నెట్టేసి కాలం ముందుకు పరుగుత్తుకుపోతుందనీ యిద్దరికీ తెలుసు. యౌవనంలో
 అనుభవించవలసిన సుఖాన్ని బలిచేసుకున్న తర్వాత యింతా మనుగడే అనవసరం
 అని కూడా వాళ్ళిద్దరూ గ్రహించారు. ఇలాంటి ఆలోచనలు వాళ్ళిద్దరినీ తీవ్రంగా
 కలవరపరచినాయి. ఎట్లానైనా తమ సొత్తంటూ ఒకటి యేర్పడని, అంతవరకు
 అవినశకంగా కృషిచెయ్యాలి. దాని తర్వాత అన్ని సమస్యలు వాటంతటపే చక్క
 పడతాయని అనుకున్నారు. పగలనక రాతనక తమ రక్తం అంతా ధారపోసి
 కాము లాగుతున్న రిజను యజమానికిప్పేసి, కొత్త రిజను కొనేశారు. ఇప్పుడు
 యజమానికి తమ రక్తంలో భాగం ఇవ్వకక్కర్లేదు. ఒకవారం పగలల్లా సోము
 రిజను తీసుకుపోతే రాత్రిపూట రాఘవులు తీసుకుపోతాడు. సంతుల ప్రకారం
 యిద్దరూ రిజుచక్రాన్ని తిప్పేస్తున్నారు. ఎక్కడో వూరిబయట చౌకగా
 కొంచెంగ స్థలం కొనుక్కుని, ఓ వూరిగుడిపై వేసుకున్నారు.
 ఇల్లాచిన్నది. ఇల్లాలు రావాలి. సోము పెళ్ళిచేసుకున్న కొద్ది నెలల్లోనే
 రాఘవులూ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. తమల్ని పీల్చి పిప్పిచేసిన రిజు యజమానికి
 పోటీగా నిలబడ్డారు యిద్దరు అన్నదమ్మలాను. ఒక వస్తువును తమ సొత్తు
 చేసుకోవడంలో వుండే సాధకబాధకాలు యిద్దరికీ పూర్తిగా అర్థమైనాయి.
 సోము, రాఘవులు అప్పుడప్పుడు తమ గత చరిత్రతా జ్ఞానం తెచ్చుకుంటూ

విచారిస్తూ వుంటారు కోడికోడళ్ళిద్దరూ కళకళలాడుతూ యింట్లో తిరుగుతూ వుంటే అన్నదమ్ములిద్దరు ఆకలు చిగురించి పుష్పించి కాయలు కాసినట్లు సంకోషపడుతున్నారు సోముకు మగపిల్లాడే రాఘవులకు మగపిల్లాడే :

ఇప్పుడీప్పుడే రిజను అద్దెకివ్వడం కూడా మొదలుపెట్టారు. అయితే రాబడి పూర్తిగా తగ్గిపోతోందని తెలిసిన తర్వాత శరీరం కష్టపడితేగాని డబ్బురాదని తెలుసుకున్నారు. ఇద్దరు అన్నదమ్ములల్లా అరుగురయ్యేటప్పటికి మనస్తత్వాలు విభిన్నంగా కనిపించటం మొదలుపెట్టినాయి దృక్పథాలు మారటం మొదలుపెట్టినాయి లెక్కలకు విలువ వచ్చింది తన మన అనే భావం ఒకరికి తెలియకుండా ఒకరికి పెరిగిపోయింది. అన్నదమ్ములు ముఖావంగా పూరుకుంటున్నారు కోడికోడళ్ళు రచ్చకెక్కుతున్నారు. శాంతి, సంకోషం యెవరి మనస్సుల్లో వారికి వుంటుందనే మాట అనత్యమని యిద్దరి అన్నదమ్ములకు తోచింది తామున్న యింట్లో వుంటుంది శాంతి సంకోషము

విజానికి రాఘవులు కష్టపడ్డంత సోము కష్టపడటం లేదు ఇది యివ్వక రాఘవులు తెలుసుకున్న సత్యం కాదు తాము మొదట యీ పూరు వచ్చినప్పటి నుంచి సోముకు, రాఘవులకు తెలిసిన విషయమే : శరీర దౌర్బల్యం వున్నా మనోబలంచేత యిన్నాళ్ళు సోము నెట్టుకొస్తున్నాడు సోము అండ చూసుకుని రాఘవులు కండలు పెంచుకున్నాడు అన్న సంగతి తనకు మొదటి నుంచి తెలిసినా మంగి యీనాడు అలోచిస్తున్నట్లు రాఘవులు యెన్నడూ కూడా అలోచించలేదు రాఘవులు తీవ్రంగా అలోచించుకుంటున్న కొద్దీ మంగి అంటున్న మాటల్లో సత్యం గోచరమవుతోంది. జీవితం శాశ్వతం కాదు ఓ మూల వృద్ధాప్యం ముందుకొస్తుంది ఇట్లా యెన్నాళ్ళు సాగిపోవటం, పిల్లాడు పెరిగి పెద్దవాడయితే వాడు కూడా లెక్కలు విరుచుకోవాల్సిందేనా : నేను కష్టపడింది చాలదా : అయినా నేను కష్టపడింది నా కోసమేనా : నా సంకోషం కోసం కాదు నేను కష్టపడి సంపాదించిందంతా ఖర్చయిపోతే నా కొడుక్కు మిగిలేదేముంటుంది : యేవేమిటో అలోచనలు పరంపరలుగావచ్చి రాఘవుల మనస్సుపై దాడిచేస్తున్నాయి. ఇంట్లో పోరు. బైట శ్రమ తనకు సుఖం లేదు ఈ రెండూ రాఘవులు నువ్వును తీవ్రంగా పీడిస్తున్నాయి వెనక తాము యీ పూరు మొదట వచ్చినప్పుడు తన అన్న, తాను యే విధంగా వున్నారో ఆ దృశ్యాన్ని కళ్ళలో వచ్చి నాట్యమేడివి. వెంటనే దులసరించుకుని రిజ తీసుకు, శిల్పిపోయినాడు.

అనాడు రాఘవులు యింటికి వచ్చేటప్పటికి యింట్లో ఘర్షణపడుతున్నట్లు మాటలు వినిపించినాయి చప్పున వచ్చినవాడు వచ్చినట్లుగానే అగిపోయాడు.

‘ఏమిటి యీ చాడింపు చీటికిమాటికి మంగి యేమిజేమిటో అంటూనే ఉంటుంది. ప్రతిదానికీ నేను సమాధానం చెప్పతూ కూర్చోవాలి అంత యిదా మరి నాలుగు డబ్బులు యెక్కువ తెస్తున్నాడు గదా తన మొగుడని యిష్టంవచ్చినట్లు అంటూంటే వూరకొనడమేనా : పోనీ రాఘవులు యేమన్నా అంటాడేమో అంటే యేమీ మాట్లాడడ రామి కోపాన్నంతా వెళ్ళగక్కుకోంది

‘రాఘవులను యేమీ అనక వాడు చాలా మంచివాడు

‘అవుననే నీ తమ్ముడూ మంచివాడే, మీ చెల్లెలు మంచిదే మధ్యన మనిద్దరమే చెడ్డాళ్ళం అంత కూటికిలేక వస్తున్నామా మన యిల్లు మనం చూసుకోలేమా? యెందుకొచ్చిన తంటా అంటి యిది ’ రామి దీర్ఘంగా సోము కళ్ళలోకి చూస్తూ నిలబడింది.

సోము యేమీ సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు

ఇంతలోనే మంగి తన పని పూర్తిచేసుకుని యింటికి వచ్చేసింది తన భర్త మొహం చూసేమాడటంతోనే మంగి చప్పున అగిపోయింది ఏమిటి అట్లా వున్నావని అడిగింది రాఘవులు మారు మాటాడకుండా యింట్లోకి వెళ్లాడు. సోము రిజై తీసుకుని బైటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఒకరి మాటలు ఒకరు వినాలనే ఇంత బిగ్గరగా సంభాషణలు రోజు రోజుకు సాగిపోతున్నాయి. నలుగురు పెద్దవాళ్ళు నాలుగు రికాలుగా ఆలోచించుకుంటున్నారు రాఘవులు అన్నను విలిచి అడుగుదామనుకున్నాడు. సోము తమ్ముణ్ణి విలిచి అడగనే అడిగాడు మంగి వల్ల తప్పేమీ లేదు మంగి అంటున్న మాటల్ని విజమే : వదినకు నువ్వు సరిగ్గా చెప్పకపోతే మాత్రం చాలా కష్టమని కూడా రాఘవులు హెచ్చరిక చేశాడ. సోము కూడా వెంటనే అనేశాడ. మంగి వల్లనే యీ భేదాభిప్రాయాలు వచ్చినాయి. ముందర మంగిని సంభాషించుకుంటే అన్నీ సమసిపోతాయని రాఘవులుకు చెల్లెలన కోపం వచ్చింది సోము బాగా చిరాకుపడ్డాడు ఇద్దరూ ఎన్నడూ అనుకోని మాటలు అనుకున్నారు లోపం మంగి మండిపడిపోతోంది, బావ తన పెళ్లాన్ని వెనకేసుకు వస్తున్నాడని రామి బుస్సుమంటోంది, రాఘవులు తన పెళ్లాన్ని వెనకేసుకు వస్తున్నాడని

ఈ మాటలు, మర్నా రోజురోజుకు తీవ్రరూపం దాలుస్తోంది. చివరకు పంపకాలదాక వచ్చింది. ఇంట్లో చెంబూ, తప్పాలా నుంచి పంచుకోవటం అయిపోయింది. ఇక యిల్లుంది. రిజై వుంది. ఇంటి సంపదం ఎంతవేపటికి తెగలేదు. మంగి యేమి మారిపోసిందో యేమో రాఘవులు గట్టిపట్టే పట్టాడు, ఆ యింట్లో సగంకంటే యెక్కువ భాగం తనకు రావాలని. సోము, రామి యెన్ని చెప్పినా, ఆ మాటకు వప్పుకున్నారు. హద్దులు గీసుకున్నారు. ఎవరి స్థలంలో వారు తలొక పాక వేసుకున్నారు. ఇక రిజై సంగతి వచ్చేటప్పటికి పంపకాలు కుదరలేదు. ఇద్దరికీ తెలుసు. ఈనాడు రిజైను అమ్మితే చెరొక రిజై కొనుక్కోలేమని. కిరాయి రిజై తీసుకుంటే యెంతో కష్టమని. మునుపటి మాదిరిగానే పగలల్లా ఒకడు, రాత్రిళ్ళు ఒకడు వంతులు చొప్పున రిజైను లాగి సంపాదించుకుని తింటున్నారు. ఆ యిద్దరికీ అదివరకు మాదిరిగానే ఆ రిజైయే జీవనాధారం.

మంగి వూహించినట్లుగానే రాఘవులు సంపాదనతో తన కొక చీరె అని కొడుక్కు చొక్కా అని భర్తకు దోవతి అని సంపాదించుకో గలిగింది. విడిగావున్న తర్వాత రాఘవులకు మంగి అన్న మాటన్నీ ఒక్కొక్కటి అనుభవంలో కనిపిస్తున్నాయి.

కాలచక్రంతోపాటు రిజైచక్రం రాలేక యెంతో వెనక్కు వదిలిపోయింది. ఆ ఊళ్లో సీటిలసులు వచ్చేసినాయి. మైలు వెళ్లాలంటే అణా యిస్తే యిల్లే వెళ్ళిపోతారు. పావలా యిచ్చి రిజైయెక్కే నాధుడు యెవరూ కనిపించటం లేదు. రిజైల గిరాకి చూస్తూ చూస్తుండగానే యిల్లే వదిలిపోయింది. తాము అదివరకు సంపాదించేదాంట్లో సగంరూడా రావటంలేదు. ఇంత సంపాదించిన వాళ్లం ఓ చిల్లరకొట్టు పెట్టుకున్నా యీపాటికి మన జీవనానికి దిగులులేకుండా పోయేది. అనవసరంగా రిజై కొనుక్కుని యెందుకూ కొరగాకుండా పోయామే అని బాధపడుతున్నారు రిజై యజమానులు. ఈ వచ్చిన కొత్త మార్పుతో అన్నదమ్ము లిద్దరిమధ్య వైరుధ్యం పెరిగింది. ఎవరికి వారు ఆ రిజై తన సొత్తే కావాలని పట్టుదలతో వున్నారు. ఎంతవేపటికి యిద్దరి మధ్య సమన్వయం కుదరలేదు. వీరిద్దరూ యింట్లో మనస్పర్థలు పెంచుకుంటూనే వున్నారు. ఈ మధ్యలోనే యింకో వుపద్రవం వచ్చిపడింది. మునిసిపాలిటీవారు రిజైలను తీసేస్తున్నారనే వదంతి వుట్టింది. రిజై యజమానులు, రిజై లాగేవాళ్ళు సభలు, సమావేశాలు జరిపి ఏకగ్రీవంగా తీర్మానాలు ఆమోదించారు. రిజైలను

పుంజాలంటూ కార్మిక నాయకులు పోయిన పలుకుబడిని పునయోగించుకోవటానికి యీ అవకాశాన్ని శాయశక్తులా వినియోగించుకుంటున్నారు. ఎంత ఆందోళన జరిపినా ఏమీ ప్రయోజనం లేకపోయింది. మునుసిఫాలిటీవారు తమ సమావేశంలో రిజలను తీసెయ్యాలని నిశ్చయించారు. ఈ విర్తయం అమలు జరపింగనే నీటిమంచి బైటపడవేసిన కప్పలులాగా రిజల యజమానులు, రిజల గేవెళ్ళు తన్నుకుపోయారు గిరిగిరి. అదివరకు సంపాదించిన సొమ్ము పెట్టుకుని కొంతమంది యజమానులు యింకోరకం వ్యాపారంలోకి దిగారు. రిజల గేవెళ్ళు కూలినారీ చేసుకుని బ్రతుకుతున్నారు. అతి కష్టమీద విడివిడి బాగాలు తీసి అమ్ముతే రాఫువులుకు, సోముకు తాను ఖచ్చపెట్టిన సొమ్ములో మూడోవంతు వచ్చింది. రిజల అమ్ముకుంటే ఆ కబ్బును చెరిసగం పంచుకోవడంలోనూ కూడా తగాదాలుపడి చివరకు యెట్లాగోట్లా సర్దుబాటు చేసుకున్నారు రిజల పోవటంతో భుక్తి గడవటం యెంతో కష్టమయిపోయింది. రెక్కలు విడచుకున్నా మగ్గులు పిల్లల్ని పోషించాలంటే నుంగికి, రాఫువులకు పెద్ద సమస్య అయిపోయింది. సోమూ అదే స్థితిలో వున్నాడు. తన కుటుంబాన్ని పోషించే గత్యం రులేక రాఫువులు తన స్థలాన్ని, యింటిని అమ్ముకుని యెక్కడో పూరిగుడిసెలో నెలకు మూడు రూపాయల అద్దెలో కొలవేపం చేస్తున్నాడు. సోము కూడా తప్పనిసరిగా తన యింటిని కూడా అమ్మేయ్యాలని వచ్చింది.

తనకొచ్చిన కబ్బుతో విశ్వప్రయత్నం చేశాడు యింకా కబ్బు సంపాదించాలని. చిన్న దుకాణం పెడితే దాంట్లో నష్టం వచ్చింది. ఏ పని చేస్తే ఆ పని తనకు యెదురయి కూర్చుంది. రాఫువులకు తలకు మించిన పనియిపోయింది. ఎటూ కోవటంలేదు. మంగి రెండు పూట్లా రెండిళ్ళకు వెళ్ళి బండచారీ చేసేవస్తుంది. తాను అక్కడా యిక్కడా తిరిగి ఆ పని యీ పని చేసుకుని యింటికి వస్తాడు రాఫువులు.

ఏ పూట కూలి ఆ పూటకు గడవటానికే సరిపోవటంలేదు. సోముకు యెక్కడలేని వోపిక వచ్చింది. ఒక్క ఊణం కూర్చోకుండా ఏదో పనిమీద వెళుతూనే వుంటాడు. రామి ప్రొద్దస్తమానం చాకిరీ చేస్తూనే వుంటుంది. అప్పుడప్పుడు వెనకటివన్నీ జ్ఞాపకంవచ్చి ఏడుస్తుంది. సోము, తాను తమ్ముణ్ణి ఆపార్థం చేసుకున్నానేమో అని బాధపడుతూ వుంటాడు. రాఫువులు చాలా మంచివాడు. మంగి కూడా చాలా మంచిదే. నేను తెలుసుకోలేకపోయాను.

మొట్టమొదట తాను, తన తమ్ముడు ఈ వూళ్ళోకి వచ్చినప్పుడు ఎట్లా వున్నారో జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటూ విచారపడతాడు. తన తమ్ముడి జాడ తనకు తెలియదు. ఈ వూళ్ళో వున్నాడో లేదో కూడా తెలీదు. రాఘవున్ని చూసి చాలా రోజులయింది. సోము దీర్ఘంగా ఆలోచించుకుంటున్నాడు.

రాఘవులు దిగాలుపడి అరుగుమీద కూర్చుని కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నాడు. తాను ఎన్నో అన్నతోపాటు యీ వూరు వచ్చినప్పటి నుంచి జరిగిన మార్పులన్నీ గుర్తుకొస్తున్నాయి. ఒక్కొక్క విషయమే తొలిచి తొలిచి రాఘవున్ని బాధ పెడుతున్నాయి. మంగి చెప్పిన మాటలు వివి అనవసరంగా అన్నతో విరోధము తెచ్చుకున్నాను. అన్న చాలా మంచివాడు. వదిన చాలా మంచిది. అన్నను చూసి ఎన్నో క్షయిందో సరి! ఎక్కడున్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో! రాఘవులు తీవ్రపడిపోతున్నాడు. మంగి లోనలోనల కుమిలిపోతోంది. సుఖపడదామనుకున్న రోజుల్లో ఎళ్ళీ కష్టాలు మొదలయినాయి. ఏ విధంగా జీవితం చుట్టి మారిపోతోందో చూచి బాధపడుతోంది. వెనకటివి తలుచుకుని విచారపడుతోంది. రాఘవులకు గాని, తనకు గాని వూపిరి సరిసరింత పని, అయితే శ్రమకు తగినంత ఫలితం మాత్రం దొరకటంలేదు. తాను క్రుంగిపోతోంది. రాఘవులు చిక్కెనోతున్నాడు. ఏమి చెయ్యటానికి తోచటంలేదు.

ఎవరో బొంబాయి నుంచి పెద్ద వ్యాపారస్థులు వచ్చి యిక్కడకు మూడుమైళ్ళ దూరంలో ఒక పెద్ద ఫ్యాక్టరీ కట్టబోతున్నారని ఆనోటా ఆనోటా చినవచ్చింది. ప్రతి నోటా యీ మాటే వినిపిస్తోంది. రాఘవులు నిశ్చయించుకున్నాడు, ఆ ఫ్యాక్టరీ పూర్తి అయ్యేటంతవరకు అసలు మకాం యెత్తి అక్కడే వుండిపోతే సరిపోతుందని.

తమ పొట్టల్ని చేతపట్టుకుని ఎక్కడెక్కడివాళ్ళు అక్కడకు తయారయ్యారు. బ్రహ్మాండంగా పనులు సాగిపోతున్నాయి. చుట్టూ రకరకాల యిళ్ళు, ఆ ఫ్యాక్టరీ కట్టడం, చేతి నిండా పని దేనికి వెతుక్కొన్నక్కర్లేదు. మంగి తలకు ఓ చుట్టచుట్టి బయలుదేరుతుంది. రాఘవులు పలుగూ పార పట్టుకుని బయలుదేరుతారు. అణగారిన హృదయాల పునాదులమీద పైకిలేచిన భవనాల మాట సుర్దుకొచ్చి తన గత చరిత్రను, గత ఆలోచనలను స్ఫురణకు తెచ్చుకుంటున్నాడు వెకిలిగా తనలో తాను నవ్వుకుని మనం యీ జన్మలో భాగ్యవంతులం కాలేము. భాగ్యవంతులు యింకా భాగ్యవంతులవుతారు. బీదవాళ్ళు యింకా బీదవాళ్ళవుతారు. వాళ్ళకు డబ్బుంది. మనకు

రెక్కలున్నాయి. మనం కష్టపడాల్సిన వాళ్ళం. అం తప్పదు, రాఘవులు యేమేమిటో ఆలోచించుకుంటూ పనిచేసుకునిపోతున్నాడు.

ఎండ చురుమంటోంది. సూర్యుడు నదినెత్తిమీదికి వచ్చేవాడు. రాఘవులు స్వేదస్నానం చేస్తున్నాడు. ఎంతో నిర్భయంగా గుండె బరువుతో పారతో లాగిన మట్టిని తట్టలోకి వేస్తున్నాడు. మంగి ఆయాసపడుతూ అక్కడే చతికిలబడిపోయింది. రొప్పుతోంది. ఒక్కసారి పైకి చూసింది. సూర్య కిరణాలు వాడిగా కళ్ళల్లోకి పొడుచుకుని పోయినాయి. చప్పున కళ్ళు మూసుకుంది. రాఘవులు తట్టనిండా మట్టిని నింపేసి పలుగును గట్టిగా భూమిలోకి దింపేసి దాని అనరాతో అట్లాగే నిలబడిపోయాడు రొప్పుతూ. మేస్త్రీ యెక్కడ పనికట్టాడో యేమో చప్పున రాఘవులువైపు గదిగది పస్తున్నాడు. మంగి చప్పున లేచి నిలబడి తట్ట నెత్తిన పెట్టుకుని చకచక నడిచింది. రాఘవులు భూమిలోకి గుచ్చిన పలుగును పైకి లాగాడు రౌద్రంగా. మేస్త్రీ చూచిచూడకుండా యింకోవైపు వెళ్ళిపోయాడు, కూలీలు గుంపులు గుంపులుగా వచ్చేస్తున్నారు. పని చురుకుగా సాగిపోతోంది. మేస్త్రీ పంపించాడు గామాలు ఓ పదిమంది కూలీలు పలుగులు, పారలు పట్టుకుని రాఘవులున్న చోటుకు వచ్చేసి భూమిని త్రవ్వేస్తున్నారు. వంగిన నడుమును ఎత్తలేక అతి తవ్వంమీద మట్టితట్ట యింకోడి అనరాతో పైకెత్తి తలమీద పెట్టబోయే సరికి "రాఘవులూ" అంటూ గట్టిగా కొగిరించుకున్నాడు సోము. రాఘవులుకు కొద్దిక్షణాలదాకా నోటినుంచి మాట పెగిలిరాలేదు

అదుర్దాగా మంగెక్కడ, పిల్లలెక్కడ అంటూ సోము కుశలప్రశ్నలు వేళాడు. రాఘవులు కూడా యెంతో అప్యాయంగా క్షేమనమాచారాలు అడిగి అన్నా నేను పెద్ద తప్పు చేశాను అంటూ కంటకడి పెట్టుకున్నాడు

సోము తమ్ముణ్ణి దగ్గరకు తీసుకుంటూ 'రాఘవులూ నువ్విట్లా అనక. నేనూ చేశాను.... దబ్బువున్నప్పుడు ఒకరి సుఖాన్ని చూసి ఒకరి ఓర్వలేకపోయినాము. దబ్బు పోయిన తర్వాత ఒకరి కష్టాన్ని చూసి ఒకరు జాలిపడాల్సి వచ్చింది... మనకు మిగిలింది మన రెక్కలే.... మధ్యలో వచ్చిన దబ్బు కాదు.. మనం అన్నీ పంచుకున్నాం. కాని మన ప్రేమన్నీ పంచుకోలేకపోయినాము....' ఇద్దరు అన్నదమ్ములు పెనవేసుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చారు.

దూరాన్నుంచి చూసిన మంగి పరుగు పరుగున వచ్చి 'బావా అక్కెక్కడ :....' అంటూ బావురుమంది.

సంచి చేత్తో పట్టుకుని తండ్రివెనుక నడస్తున్నాడు గణపతి. మోకాళ్ళ వరకూ జూసిన పడులైన నీకొర్రు; బొత్తా ములు లేని చొక్కా; చెరిగిపోయినా ముఖానికందానిచ్చే కొప్రింగూ, స్పృహంగా తేరిన ముక్కూ; పరికిలనగా తీక్షణంగా చూసే చదువైన కళ్ళూ-

గణపతి కాళ్ళు నడకవారిమీదే వున్నా ఆలోచనలు మాత్రం ఎక్కడో వున్నాయి. దృష్టి మరెక్కడో పరిగెత్తుతున్నాంది. అప్పటికింకా ఎండ ముదల్లేదు. కోనేటి ఒడ్డున బిందెల చప్పుళ్ళూ; కడియాల గలగలలూ యింకా పల్చబడలేదు.

"ఎవరిటి బాబూరావ్, నీ కొడుకుని అప్పుడే పనిలో పెట్టే పేషేమిట? తెలివైన వాడే. చదివించలేకపోయావా?"

పంతులుగారి పలకరింపుకు ఆగి, చేతులు నలుపుకంబూ తలొంచుకున్నాడు బాబూరావు. తండ్రివంకా; పంతులుగారి వంకా అళగా చూశాడు గణపతి.

"ఏం చదువులు బాబయ్యా. మీకు తెలిందేముంది మనూరి బిళ్ళ వున్నంత వరకూ చదివేడు. అనక చదవాలంటే వూరిడిచి వెళ్ళాలి. అయినా యీ చదివేం జెయ్యాలయ్యా. మున్నబుగారిబ్బా యివి చూస్తున్నాంగా. కాలేజీ చదువు

1981 చక్రపాణి తృతీయ అవార్డు పొందిన థక

చదివీ చేతులు ముడుచుకుని యింట కూచున్నాడు. మాకీ వృత్తివిద్య చాలు లేయ్యా."

తండ్రిమాటలకు దిగులుపడి తలొంచు కున్నాడు గణపం. చదువుకుంటే బాగుండునని వుంది. కానీ తండ్రిమాట తెదురుచెప్పలేడు.

"నువ్వన్నదీ నిజమేనే- వృత్తివిద్య నొదిలి చదువుకున్నా నమలు దొరుకుతాయన్న ఆశలేం కనుచూపు మేరలో లేవు. పోన్లే- రాణించాలంటే ఎందులో రాణించలేదూ" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు పెంతులుగారు.

ఆయన కూడ తండ్రి అభిప్రాయాన్ని సమర్థించడం గణపతికి ఆశ్చర్యమనిపించింది.

గణపతి తండ్రి బాబారావుకి టింబర్ ట్రీపోలో నని. పెద్దపెద్ద దుంగల్ని కొలకల ప్రకారం కొయ్యడం; పెద్ద కమ్మల్ని వేరుచేసి, రద్దుముక్కలతో మేజాలూ, బల్లలూ, మంచాలూ మొదలైనవి వస్తువులు చెయ్యడం. ఈ పనికి అనికి ముట్టేది నెంకి ఎనూటయాభయ్యో; దానికొసం రోజూ మూడుమైళ్ళు దూరం వచ్చిపోతూంటాడు.

బాబారావుకి ఆ పని మొదట్లో లాభసాటిగా కన్పించలేదు- అయినా క్రమేణా అలవాటు అదే బాగుండనుకున్నాడు- రోజూ విడిగా పనిచేస్తే ఏ పదిరూపాయ రో దొరక్కపోవు. కానీ రోజూ విధిగా

పనిదొరకుతుందన్న నమ్మక మేమిటి? అందేత నెంసరి ఆదాయాన్ని విడిచిపెట్టలేక అక్కడే స్థిరపడిపోయాడు- తన లాగే మళ్ళీ తన కొడుకు కాకూడదని బాబారావు చాలసార్లే అనుకున్నాడు. కానీ లోకం చూసి, బ్రతుకుతెరువు కోసం వృత్తివిద్య తప్పదన్న నిశ్చయానికి రాక తప్పలేదతడు.

తండ్రిమాటలు టింబర్ ట్రీపో జేరే సరికి ఎండ ముడిరింది- తండ్రి పనిలో నిమగ్నమయ్యాక; అక్కడే ముందు రోజు సగంవెక్కి దాచుకున్న కర్రబొమ్మను బయటకు తీశాడు గణపతి.

తండ్రిపెనుక పనిలోకొచ్చిన కొత్తలో అనికి తండ్రిచేసేపనిలో నేర్చుకునేదాని కంటే కాయకష్టమే ఎక్కువ కన్పించింది. తండ్రికి పనిముట్లు అండినూ ఏ పనిముట్లు ఎప్పుడు ఎలా ఉపయోగించేదీ జ్ఞానంగా తెచ్చుకున్నాడు- ఎంత నేర్చుకున్నా రోజుమొత్తంమీద అతని కెంకో సమయం మిగిలేది- ఎంతేయాలీ అని ఆలోచనలో పడ్డసమయంలో అతనికో రోజు ద్రాయింగు మాష్టాడు గుర్తుకొచ్చాడు. తెల్లని గడ్డం, పొడవైన కాళ్ళూ; తెల్లని సంఘ, లాల్సీ- బళ్ళో ఆయన చెప్పిన మొదటి బొమ్మ పోస్టుకార్డు- కార్డు ఎలావుంటుంది ఎవరికి వారు యింటదగ్గరే వేసుకుని రమ్మన్నాడు- రెండోది పాపిట్ట మూడోది ఏనుగు- అలా ఎన్నెన్నో... బొమ్మలు గీయడం

నేర్పించారు మాష్టారు... మాష్టారికి తనంపే అభిమానం... తను బొమ్మలు బాగా గీయ గలడు... అదీ ఆయన అభిమానానికి కారణం

—ఆ ఆలోచనకనే ఓ మెరుపు మెరిసింది... అంతే! వెంటనే అది కాళ్ళకొరకల్లో పెట్టాలనుకున్నాడు గణపతి.

పనికిరాని చిన్న చిన్న కర్రదమ్మల్ని ఒకచోట చేరపేశాడు... ఆ తర్వాత తీరిక సమయంలో వాటిమీద తన దగ్గరున్న పనిముట్లతో బొమ్మలు చెక్కడం మొదలు పెట్టాడు... మొదట్లో చెక్కిన బొమ్మలు బాగా రాక సంతృప్తి వివ్వలేదు. అయినా గణపతి అందుకు నిరుత్సాహ పడలేదు. ఏమైనా సరే తన విద్యలో ప్రావీణ్యత సంపాదించాలనుకున్నాడు.

తను చేపట్టిన ఎదుగుబొమ్మ యీ రోజుకో పూర్తివుతుంది... బలమైన నాలుగు కాళ్ళూ; చేతులూబి చేవులూ, తొండమూ, దంతాలూ, తో... పొండిగ్గా ఒక మాడిరిగా బాగానే వచ్చింది. ఫర్వాలేదు... యింకాస్త శ్రమపడితే అంక కంటి మంచి ఫలితమే రావచ్చు అనిపించింది. ఎలాగైనా దాన్ని పూర్తిచేసి మాష్టారికి చూపించాలి. ఆ నిశ్చయం తోనే సాయంకాలానికి ఆ బొమ్మ పూర్తి చేసి సంచిలో వేసుకున్నాడు... ఆ సాయం త్రమే మాష్టారింటికి పరుగెత్తుతేళ్ళి చూపించాడు... ఆయన బొమ్మను అటు

ఇటు తిప్పి, ఓ చిర్నవ్వు నవ్వి; 'బావుంది కానీ యింకాస్త శ్రద్ధ, మరిశీలనాదృష్టి అవసరం' అంటూ ఏవేవో సూచనలిచ్చారు. వాటిని శిరసావహించేడు గణపతి.

"ఫ్యాలేయ్ బాబూరావ్. మీ వాడు గొప్ప శిల్పి అవుతాడు" అన్నాడు వెంకట రత్నం. అతని మాటకు సిగ్గుపడి పోయి చెక్కుతున్న బొమ్మను అక్కడే వదిలి లేచి వెళ్ళున్నాడు గణపతి. వెంకటరత్నం కిటింబరడిపోయి చూసి... అతనికి దిపో కాక; కళ్ళనున్న పట్నంలో ఓ చిన్న యిల్లు, ఫర్నిచర్ పాపు వున్నాయి. కొత్తగా కట్టే ఇళ్ళకు కావల్సిన దూలాలూ, తలుపులూ వగైరా కలప దగ్గర్నొంది, యింటికి కావల్సిన ఫర్నిచర్ పరకూ అన్నీ అతను సప్లయి చేయగలడు... అతని కింద నలుగురు పనితెలిసిన వడంగులూ, ఆరుగురు కూలీలూ జీతాలకి వున్నారు.

చేస్తున్న పని ఒక్క షేజీ అపి; 'ఏదో కుద్రసన్నాసి బాబూ. తమ మాట చలన వల్ల గొప్పొదైతే అంతే 'చాలు' 'అని మళ్ళీ సనిరా మునిగిపోయాడు బాబూరావు.

"ఏదీ చూపించా బొమ్మని" అంటూ గణపతి చెక్కుతున్న ఆ బొమ్మని చేతిలోకి తీసుకుని తేరిపార చూసి, "బాగానే వుందే" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

రెండు కొంగలు.... పెద్ద కొంగ చిన్నకొంగ నోటికి చేప వండిస్తోంది—

“ఈహ బాగుంది..పనితనమూ పర్వా లేదు..” అన్నాడు. ఆ మెప్పు గణపతికేం అనడాన్ని కలిగించలేదు - మాష్టారు బాగుందనాలి. అప్పుడే తనకి అనందం; సంతృప్తి!

ఆరోజే వెంకటరత్నం మెదతలో ఓ మెరుపులాంటి ఆలోచనొచ్చింది. ఆ విషయమై ఒక విర్రయనికొచ్చి ఆ సాయం కాలమే బాబూరావుని పిల్చి తన ఆలిప్రాయం చెప్పేడు. మొదట బాబూరావు నమ్మలేకపోయాడు. తర్వాత అనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యేడు. తన కొడుకు ప్రయోజకుర్యాయాడని అచ్చరపడ్డాడు.

ఆ మర్నాటినుంచే గణపతి తన ప్రయోజకత్వానికి ఫలితం పొంద సాగేడు. దుంగలు కోయగా వచ్చే పెద్ద పెద్ద రద్దుముక్కలు మునుపటిలా హోటళ్ళకు వెళ్ళక గణపతి దగ్గర పోగొతున్నాయి. వాటిని మలిచి గణపతి బొమ్మలు చేయాలి. దానికిగాను రోజు కూలి ఒప్పందం.

మొదట గణపతికి అనంద మనిపించింది. తనకి సంపాదన ఉంది. ఇక తమకుటుంబమెప్పుడూ పస్తులుండాలి అనవరం లేదు అనుకున్నాడు. ఒప్పందం ఒదిరాక తను చేసిన మొదటి బొమ్మ.... అది గెత్తు పినుగు... తొండమెత్తి పీకరిస్తూ తన చేతులమీదుగా ప్రాణాల్ని పోసుకున్నప్పుడు తన శక్తిమిదో తనకు తెలిసొచ్చింది గణపతికి. కానీ-

అప్పుడే తను చేసిన వస్తువు మీద ‘నాది, అనే మమకారం ఏర్పడింది. దాన్ని యజమాని వరించేసి, కూలిగా వచ్చే మూడో నాలుగో రూపాయలు పట్టుకెళ్ళాలనిపించలేదు. ఏమైనా సరే అది తన సృష్టి! దాన్ని తనే వుంచేసుకోవాలి. మాష్టారికి చూపి; బాగుందంటే అది ఆయనకే బహుమతిగా యివ్వాలి అనుకున్నాడు.

కానీ ఆ విషయంలో అతనోడి పోయాడు. ఒప్పందం ప్రకారం కూలే కిట్టింది. అంతే!

తను పద్ద శ్రమకదితగిన పరిహారం కాదేమో ననిపించింది గణపతికి. ఆ విషయమే నీళ్ళునిండిన కళ్ళతో కండ్రికో అంటే- ‘ఓరీ పిచ్చినాయనా. ఆ కర్ర యజమానిది. అది మామూలు కర్ర కాదు రోజ్ శిడ్ అంటారు దాన్ని. చాలా ఖరీదైంది. ఇక నీ కష్టమంటానా? దానికి కూలి కిట్టనే కిట్టింది. పోతే- నీ చేతిలో పనితనం ఉండికాబట్టి అంతకంటే మంచివి ఎన్నో నువ్వు చేసుకోగలవు.’ అని నర్దికెన్నీడు.

గణపతి కళ్ళలో నిలిచిన నీటి బిందువులు నేలమీద పడి యింకిపోయాయి.

* * *

ఉన్నట్టుండి ఓ రోజు వెంకటరత్నం గణపతిని నెలవారీ పద్దతిలో పనిలో పెట్టుకుంటున్నట్లు ప్రకటించాడు.

బాబారావుకి ఆనందం వట్టనంది
కాలేదు.

గణపతి ముఖంలో మాత్రం ఏ
భావమూ కన్పించలేదు. వెంకట
రత్నం ఆశ్చర్యపడి "ఏం చికిష్టమేనా"
అనడిగాడు.

కండ్రి ముఖంవంటి యాని 'ఇష్టమే'
అన్నట్లు తలూపాడు గణపతి—

తల తాటించి, గణపతి భుజం తట్టి;

"నాకు సువ్యంఠి ఎంతో యిష్టం—

అందుకే ఆలా చేశాను" అంటూ వెళ్లి
పోయాడు వెంకటరత్నం—

ఆతని మాటల్లో ఆదర్శం, ఆతని
చేతల వెనుక స్వార్థం ఉన్నాయని గణ
పతికి బాబారావుకి తెలియకపోయినా,
వెంకటరత్నానికి మాత్రం బాగా తెలుసు.
ఎందుకూ పనికిరాదనుకుని వదిలివేరుకు

పోతే కళ్ళకు పంపే రద్దు కలెక్షన్లంది
కూడా తను వందల లాభాన్ని ఆర్జిస్తు
న్నాడంటే — ఆ కొయ్యబొమ్మలకి
పట్నంలో ఆంత గిరికి పుంటుందని
ఆత నూహించలేదు.. ఎచో... అన్ని
టిక్పాటు యిచ్చి చెల్లకపోతాయా అను
కున్నాడు— కానీ వాటికోసం కారు
ల్లోంచి బిడాబిడా సామానాస్తారనీ; ఏప్పు
ల్లోంచి దిగిన విదేశీయులు విదేశీకమైన
మోత చూపిస్తారనీ ఆతడు భూహించ
లేదు. బాబు చూపాయలకు తయారైన
బొమ్మ పాతిక వరకూ పడకుండుదని
తెలుపుకుని ఆశ్చర్యపోయాడు. అందుకే
పట్టిలోంచి మాణిక్యాలను తీయగల
గణపతిని స్థిరంగా తనవద్దే పుంచేసుకో
వాలనుకున్నాడు.

ఏళ్ళు గడుస్తున్నాయి.

గణపతి యిప్పుడు పనిలో ఉత్సాహం గానే వున్నాడు. తండ్రి సంపాదనకు తన సంపాదన తోడవటంవల్ల యింట్లో అందరూ ఆనందంగా వుంటున్నారు— అదే అతనికి సంతోషమనిపించిన విషయం.

క్రానాను అతనికి తను చేసే పనిలో దీక్ష ఎక్కువయింది. చేతిలోని కళ కూడా పరిపక్వత చెందింది. అశిష్యుడు యే క్రమముక్కును పట్టుకొన్నా సజీవ శిల్పమౌతోంది. ఆ శిల్పిని గణపతి తన్ను బంధమంతా తండ్రికూతుళ్ళ మధ్యనున్న బంధమే.

'అల్లాసుముద్దుగా పెంచి, మాటలు నేర్పించి, నడవడికను చక్కదిద్ది, సంస్కారముగా చేసి; చివరకి ఓ ఆయుధ చేతిలో పెట్టడం.. అంతే; ఆ అనుబంధమే తనకు మిగిలేది.' అనుకునేవాడు గణపతి తను చేసిన బొమ్మలు గుర్తుచెప్పేపుడల్లా—

ఎగిరే పక్షులూ, చెంగున దూకే జింకలూ గుండ్రని గోళంమీద నాలుగు కాళ్ళూ పెట్టి సర్కస్ చేసే ఏనుగు; కదవ నెత్తినెట్టుకుంటూ జారిన పైటను నవరించుకునే సుందరీ; కారుణ్యమూ సౌందర్యమూ కలగలిపి మూర్తీభవించిన బుద్ధధగవానదూ; ప్రళయకాలంలో నర్తించే పరమశివుడూ: ... ఎన్నో ఎన్నెన్నో బొమ్మలు గణపతి చేతుల్లో

రూపులు దిద్దుకుని ప్రాణాలు పోసకు వ్నాయి.

ఆ రోజు.....

వెన్నెల రాత్రి.... ఆరుబయట :దుకుని చంద్రుడిని చూస్తున్న గణపతికి పాకలోపల్నించి తల్లిమాటలు వింతగా విప్పించాయి — పున్నాగకెట్లమీంచి వీచిన గాలి ఎందుకో కొత్తగా గలిగింతలు పెట్టింది.

పెళ్ళి :

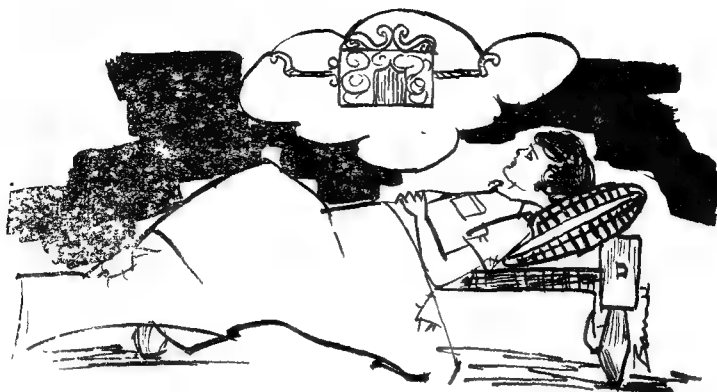
తనకు పెళ్ళి :

అతని వూహలు దృశ్యాలై శిల్పాలై. ఆకాశం మీద రూపులు దిద్దుకుంటూ అతన్ని ఆనందదోలిక లాగించాయి— ఆ రాత్రిమెదిలిన భావ .. ఆ కళాత్మక హృదయం మీద విల్పిన ముద్ర.... ఆ మూర్తి ఆతని చేతిలో రూపులు దిద్దుకో నారంభించింది.

ఓ అందాల పల్లకిలో.... అపురూప లావణ్యవతి : సిగ్గు తెరలలో ముఖము దించుకుని .. ఓరకంట చూస్తూ— పల్లకి మోసే బోయిలలో కూడా ఉత్సాహం : ముందు నన్నాయి మేళం.... వెనుక : బంధుజనం .. వింతవింత దుస్తుల్లో.... ఆకాశంలో దూరంగా ఎగిరే పక్షుల జంబు—

ఈ చిత్రాన్ని వెదల్చుచున్న దళసరి రోజ్ పుడ పంకజ్ అందంగా పలిచాడు. చుట్టూ ప్రేంలా అందమైన దీక్షెను—

ఆ పెళ్ళి పల్లకి గణపతిలో ఓ అపు

రూపమైన ఆ పేక్షని తెచ్చిపెట్టింది. 'ఆ పెళ్ళి తనదేనా? ఆ పల్లకి తన కోసమేనా' అచ్చించింది. 'ఈ హుతు తగిన రూపా'న్నవ్వగల తనలోని శక్తికి అబ్బురపడ్డాడు.

తీగ అన్న అలంకరణలు పూర్తి చేసుకుని పల్లకి వీధిలోకి నడిచే వేళకు గణపతి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి— తను అమ్ముడుపోయిన శిల్పి అన్న మాటలు గుర్తొచ్చి బాధగా కళ్ళు తుడుచుకన్నాడు. 'సాటి చున్ని మీద చూపాల్సిన మమకారం ఒక ప్రాణం లేని చెక్కబొమ్మ మీద చూపడమేమిటి?

చేతిలో ఎంత నేర్పున్నా ఒకరికి తల్లాగిన తనకు యిష్టాయిష్టాలేమిటి? అని సమాధాన పడ్డాడు.

వెంకటరత్నం ఒకమారు కేవ్ ఛెయిల్లోంచి ముండుకు వంగేడు. తన పేర్న వచ్చిన ఉత్తరంలోని సంగతి

తెబ్బుకువి అకలి గుండె అగినంత వనయ్యింది.

యేడాద్రికతం తను ఒక విదేశీయునికి రెట్టింపు దుశకమ్మిన పల్లకి చిత్రానికి బహుమతి; ఆశ్చర్యపోయాడు.

భారతీయ సాంప్రదాయం తొణికిసలాడే ఆ పల్లకి చిత్రం విదేశీ శిల్పి చిత్రాలతో పోటీపడి గెలిచి ప్రథమ స్థానాన్ని సంపాదించిందని, దాన్ని మరిచిన భారతీయ శిల్పి శ్రీ వెంకటరత్నానికి వగదు బహుమతి భారత ప్రభుత్వం అందజేస్తుందనీ.. వార్తను మోసు కొచ్చిన కాగితం అతని చేతిలో రెవరెవరలాడి గింజుకుంది—

సరిగ్గా నెల్లాళ్ళ తరువాత—

ఏండు సభలో వేదిక మీద పెద్దల మధ్య కూర్చుని అనంతంకో సరవ శిస్తున్న వెంకటరత్నం మనసూ ఒక్కమారు గిజగిజలాడింది.

ఆ వెంటనే అతనిలోని ఆనందమంతా ఒక్క దెబ్బతో ఎగిరిపోయింది. పెదలోని పూదండ చివట్లతో తడిసిపోయింది.

హత్యాశ్రయంలో వట్టుబడ్డ జైలునించి తప్పించుకుని పారిపోతున్న నేరస్తుడిలా ఉన్నారాయన,

దురంగా ద్వారం దగ్గర గోడనానుకుని నిల్చున్న గజపతి వైపు దొంగలా చూశాడు.

ఈర్ష్యా ద్వేషాల తతికమైన మానవత్వం మూర్తీభవించిన శిల్పంగా కనిపించాడు.

సృష్టికీ ప్రతిసృష్టి చేపే బ్రహ్మ తేజస్సు అతని కళ్ళలో కనిపించింది... వెంకటరత్నం కళ్ళలో నీళ్ళు విరియి...

కసాయి గండెలో కరుణ.

లేచి, వేదిక దిగి గజపతి వంక నడిచా.

గజపతి చూపులో అమాయకత్వం. నభలో ఆశ్చర్యం.

స్వరీయత్ సౌమ్యదర్శనీయం

ఈ. సంధ్యాదేవి

(గత సంచిక తరువాయి)

5

ఆ రోజు ఉదయం లేస్తూనే అంబిక గుండెలు దడదడలాడాయి.

ఈ రోజు ఉదయం పదిగంటలకే ఇంటర్వ్యూ. వెళ్ళిరావడ, ఒక పెద్ద గండంలా అనిపించసాగింది. అయినా వెళ్ళక తప్పదు.

అంబిక ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళడానికి తయారవసాగింది. ఈ విషయం యింట్లో ఎవరికీ తెలియనివ్వలేదు తెలిస్తే రక రకాలుగా అని మనసు బాధపెడ్తారు అందుకే ఉద్యోగం వచ్చిందాకా చెప్పడానికి ఇష్టపడలేదు.

అంబిక మనసు రకరకాలుగా అలోచిస్తోంది.

ఉద్యోగం కోసం వెళ్తే అక్కడ వాళ్ళ ఏమంటారో? ఈ చదువుకి సెక్రటరీ ఉద్యోగం ఇచ్చేస్తామనే అనుకుని అప్లయ్ చేశావా? అని నవ్వుతారేమో! సెక్రటరీ ఉద్యోగం అంటే ఏమిటి అనుకున్నావు! అప్లికేషన్ తో

పాటు నీ పరిస్థితి అంతా ఉత్తరం ద్వారా తెలియజేస్తే మాకు జాలేసి ఉద్యోగం ఇచ్చేమనే వచ్చావా! అని అనుకుంటారేమో అని ఒక వైపు భయం మనసుని పీకేస్తుంది.

"నీ ఉత్తరం చదివాను. నీ పరిస్థితులు అర్థంచేసుకున్నాను."

అందుకే నువ్వు గ్రాడ్యుయేట్ పికాకపోయినా నీకు ఈ ఉద్యోగం ఇస్తున్నాను. రేపే వచ్చి జాయిన్ అవు" అని అంటే!

అంబిక మనసు ఊహా మాత్రానికే పొంగిపోయింది నిజంగా తనకి ఆ ఉద్యోగం కనుక వస్తే ఎంతో అదృష్టవంతురాలు!

ఇక తనకి ఎలాటి బెంగా ఉండదు. తనదారి తాను చూసుకోవచ్చు.

ఈ విదిలింపులు, ఈ దెస్సాళ్ళు తనకి ఉండవు. హాయిగా అనందంగా రోజులు వెళ్ళదీయవచ్చు.

తనకి వచ్చిన విధంగా వచ్చినరీతిలో తన జీవితాన్ని తీర్చిదిద్దుకోవచ్చు.

తనకి ఇప్పుడు సుఖం లేదు, సంకోషం, వ్యేచ్ఛ లేదు.

తనకి ఉద్యోగం వస్తే కడుపుబిరుగు తిని కంటూ నిద్రపోవడు.

ఇక తనని ఎవ్వరూ ఎం అనలేదు.

అంతింక సంకోషంకో తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకుంది. ఆ ఉద్యోగం తనదే అన్న నమ్మకం అమె మనసుకి గట్టిగా అనిపించటంకో భయంపోయి ఆ స్థానంలో సంకోషం వచ్చుకుంది.

అంతింక ముస్తాబు ముగించి త్వరగా బయలుదేరి వెళ్ళింది.

* * *

వాళ్ళు తెలియచేసిన ఆ ప్రాసూతి వెళ్ళింది.

పెద్ద బంగళా.

ఆ బంగళా చూస్తూనే అమెకు మూర్ఛవచ్చినంత పని అయింది.

సినిమాలో జమీందార్ల భవంతిలా అందంగా, అద్భుతంగా ఉంది.

తనకి ఒంటిమీద తెలివి ఉండే వచ్చినదా ఇక్కడికి; లోపల అక్షుగు పెద్దగలవా.

ఈ బంగళాయే ఇంత గొప్పగా ఉంటే, ఈ బంగళాలో నివసించే వ్యక్తి ఇంతెంత గొప్పవాడో; లోపలకు వెళ్ళి అతనికో మాట్లాడడం ఎలాగ; అంతింక గుండెల్లో దడలాంటిది మొదలు అయి

శరీరం అంతా నిప్పుకుప్పవతో ముంచెయ్య నారంభించింది.

తన తెలివితక్కువతనాన్ని, తన పేదరికాన్ని మనసులోనే నిందించు కుంది.

వెంటికి వెళ్ళిపోదామా అని తీతం సేపు తటపటాయించింది

అంతలోనే ఏదో అళ.

పెనుతిరిగి వెళ్ళిపోతే ఏముంది; తన జీవితం మళ్ళీ మొదటికి వస్తుంది

పెనుతిరిగి చిరుదీపంలా ఈ అళ మినుకుమినుకు మందోడిది.

మరిగ్గా తల ఎత్తే అభిమానాన్ని, సంకోచాన్ని, సందేహాన్ని, బిడియాన్ని అన్నీ మనసులోనే మింగుకుని పైకి బింకంగా అటాకటా చూసింది. గేటు వద్ద గూర్కొని ఎవడు కావాలి అంటూ అడిగాడు తన భాషలో.

అమె ఆ భాషను వెంటనే అర్థం చేసుకుని తెలుగులో కృష్ణమూళిగారికో మాట్లాడాలని వచ్చాను అని చెప్పింది.

అమె భాష గూర్కొని అర్థంకాక పోయినా కృష్ణమూళి పేరు వినినంతోనే అమె ఎవరికోసం వచ్చిందో అర్థం అయిపోయింది.

ఎవరో కాలేజీ అమ్మాయిలా ఉంది. ఏదో పనిఉండి వచ్చివుంటుంది అని గ్రహించుకుని గేటులోపలికి వెళ్ళడానికి దారి ఇచ్చాడు.

ఒక గంటం గడిచింది గ్రంథకు

జీవుడా అనుకుంటూ లోపలకు వెళ్ళింది.

లోపల ఆవరణంలో అడుగుపెట్టి ఇటూ అటూ చూస్తూ మెల్లగా వదిలి పోర్టికోవైపు వెళ్ళింది.

అక్కడ కాదు అగిఉంది.

నోకరు వచ్చి ఆమెను ప్రశ్నించాడు ఎవరు కావాలి అంటూ.

ఆమె హ్యాండ్ బ్యాగ్ లో నుండి ఉత్తరం తీసి కృష్ణమోగిగిరి ఇది చూపించి అంబికారాణి వచ్చింది అని తెలియచెయ్యమని చెప్పింది.

ఆ నోకరు తల ఊపి ఆమె ఇచ్చిన ఉత్తరం పట్టుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు.

అతడు తిరిగి వదిలిముషాల్లో వచ్చి ఆమెను లోపలకు రమ్మనిచెప్పి ఒక గదిలోకి తీసుకెళ్ళి అక్కడ సోఫాలో కూర్చోమని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

అంబిక జింకపిల్ల అదివిలో నుండి ఊళ్ళోకి వచ్చివదిలే ఎలా భయంతో బిగుసుకుపోతుందో అలా బిగుసుకు పోయి సోఫాకి అంటుకుని అలా కూర్చుంది.

ఒక పావుగంట తరువాత ఒక యువకుడు ఆ గదిలోకి వచ్చాడు.

సన్నగా వీడవుగా చురుగ్గా మనిషి ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాడు.

అతను పెద్ద ఆందంగా లేకపోయినా మనిషిలో చురుకుదనం అందర్నీ ఆకట్టు కుంటుంది

అతన్ని చూస్తూనే అంబిక చటు

క్కున లేచి నిలబడిపోయింది.

ఇతనా కృష్ణమోగి :

ఇంత అందిమైన పెద్ద బంగళాలో ఇతనా నివసించేది

కృష్ణమోగి అంటే తన ఊహ ఏదై సంవత్సరాలు దగ్గర ఉంది, మనిషి చాలా హుందాగా ఉంటానని తలచింది

అలా తలచిన మనసు కాస్తా విరు కానూ వదిలిపోయింది అతి నివైపు ప్రకారకంగా చూడసాగింది ఎవడు.

అన్నట్లు.

ఆ యువకుడు వచ్చుతూ చెప్పాడు. ఆమె మనసులో సందేహాన్ని తను ముందుగానే గుర్తించినట్లు నాపేరు రఘునాథ్. కృష్ణమోగిగిరి పరస్పర సెక్రటరీని. వారికి మీరు వచ్చినట్లు చెప్పాను. వారు ఎవరికోసో చూట్టాడు కున్నారు. కూర్చోమని చెప్పమన్నారు వాళ్ళు వెళ్ళిపోగానే మిమ్మల్ని ఏలుస్తాను కూర్చోండి అంటూ అతను ఎంతో మర్యాదగా చెప్పాడు

ఆయన సెక్రటరీ అన్నమాట ఇతన్ని చూపి కృష్ణమోగిగారు అనుకుంది ఆమెకు సవ్య వచ్చింది తన పొర పాటుకి.

అతను అలా చెప్పటంతో అలాగే అన్నట్లు తల ఊపింది.

అతను వెళ్ళిపోయాడు

అంబిక మళ్ళీ కూర్చుంది

కృష్ణమా? గాఢో మాట్లాడాలి అని మరో ఇద్దరు అమ్మాయిలు వచ్చి అగదిలో కూర్చున్నారు.

సెక్రటరీ వచ్చి వాళ్ళని రేపు సాయంత్రం అయిదుగంటల తరువాత రమ్మని చెప్పి పంపేశాడు.

అంబిక ఆతను పిలిచేవరకూ ఆలా కూర్చుంది.

6

అంబికను పిలవగానే లేచి వెళ్ళింది.

అది పెద్ద హాలు. హాలులో పెద్ద పెద్ద ఖరీదయిన సోఫాలు వేసిఉన్నాయి. ఒక సోఫాలో కృష్ణమా? కూర్చుని ఉన్నాడు.

సెక్రటరీ రఘునాథ్ సోఫా వక్కని వినయంగా నిలబడి ఉన్నాడు.

అంబికను ఆతనికి వ రి చ యం చేశాడు.

కృష్ణమా? తల ఎత్తి అమెనైపు చూశాడు.

అమె చేతులు జోడించి వినయంగా నమస్కరించింది.

ఆతను చిరునవ్వు నవ్వి తల ఊపి ఎదంచెయ్యి కొద్ది గ్లాసుముందు కుదాపి హుందాగా సైగచేసి అమెను ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చోమన్నట్లు చెప్పాడు.

మనసులో బెరుగ్గా ఉన్నా పైకి అలాగే అన్నట్లు తలఊపి ఎదురుగా ఉన్న సోఫాలో భయంగా, బెరుగ్గా ఆపి అన్నట్లుగా కూర్చుంది.

కృష్ణమా? అమెను ప్రశ్నించాడు కాలేజీలో చదువుకున్నది, తల్లి దండ్రుల పేర్లు, ఇప్పుడు అమె ఎవరింట్లో ఉంటున్నదీ అన్నీ అడిగి తెలుసుకున్నాడు. అంబిక అన్ని ప్రశ్నలకు మెల్లగా, వినయంగా జవాబు ఇచ్చింది. ఆతను అమెవైపు పరీక్షగా చూశాడు. పదిహేడు, పద్దెనిదికంటే వయసు పెద్దది ఉండదు.

తెల్లగా అందంగా ఉంది

చక్కని కళ్ళు, అందమైన చిన్న నోరు, ముఖం కొద్దిగా గుండ్రంగా ఉంది. పెద్ద జడ బాగా ఒళ్ళుగా లేక పోయినా కొంచెం బొద్దుగా ఉంది. అమె పొడవు అనే చెప్పొచ్చు.

అమెను చూడగానే ఎవరైనా వరే అమ్మాయి చక్కగా బొమ్మలా ఉంది అని అనుకోకుండా ఉండరు.

ఆతను మనసులో అనుకున్నాడు.

ఇంత చక్కని అమ్మాయికి భగవంతుడు ఇన్ని బాదలు ఎందుకు పెట్టాడో భగవంతుడు కొందరినీ పుట్టిస్తాడు కాని ఎళ్ళకి సుఖాంతుల్ని కరువు చేస్తాడు.

తనకి అష్టయశ్వర్యాలు ఇచ్చాడు అయితే నా అన్నవాళ్ళులేక, పిలిస్తే పలికేవాళ్ళు లేక తన జీవితం క్రుంగి పోతుంది.

తల్లికి ఇచ్చిన మాట అనుక్షణం గుండెల్లో కరకరలాడిపోతుంది.

తన కల్లే కనుక బ్రతికే ఉంటే ?

తమని ఒకానొకప్పుడు నీలంగా చూసి
బాధపెట్టినవాళ్ళని జాట్లు ట్టి ఈడ్చుకు
వచ్చి తన కల్లి పాదాలవద్దవదేసి రక్తం
కక్కుకునేవరకు తన్ని ఉండేవాడు.

'హృ'తనకి ఆ అవకాశం భగవా
నుడు ఇవ్వలేదు. తనే వాళ్ళని కసిదిరా
ఎలా పెలా వాయించేసి చావుదెబ్బలు కొట్టి
తల్లికి ఇచ్చినమాట ప్రకారం వాళ్ళని
కొలికింద కేసి తొక్కివట్టి ఉంచాలి.
ముందు తల్లిమాట నిలబెట్టాలని కదా
తను ఇలా ఒంటరిగా ఉండిపోయాడు.

ఒంటరి జీవితం ఎంత సరకం.

ఇంద్రుడేన గుర్తుకు వచ్చింది.

ఇంద్రుడేన ఎలా ఉంటుంది ?

ఈమెలా అందంగా ఉంటుందా ?

గాఢంగా నిట్టూర్చాడు.

గతం గుర్తు తెచ్చుకుంటుంటే బాధే
మిగులుతుంది. అందుకే జరిగిన విష
యాలు గుర్తు తెచ్చుకొనడానికి ఇష్టపడడు.

ఈ అంబికారాణి చాలా అందంగా
ఉంది.

ఈమే కనుక పెద్ద చదువులు చదివి
పెద్ద హోదాలో ఉంటే !

అందరిలో పేరు తెచ్చుకుని చక్కగా
రాణిస్తుంది. ఈమెకు తను సాయంచేస్తే ?

మనసులో ఒక నిశ్చయానికి
వచ్చాడు.

"నేను పేషెంట్ ఇచ్చిన ప్రకటన చూసి
నీవు పెట్టిన అప్లికేషన్, వ్రాసిన ఉత్తరం

చూశాను" అతని కంఠస్వరం శాంత
గంభీరంగా ఉంది

అతని అలా ఆనా నే అమె కు
సిగ్గుతో, ఆభిమానంతో భూమిలోకి
కప్పిపోయింది.

తన పరిస్థితులు అన్నీ వివరంగా
వ్రాసి ఉన్నాయని దయచూపించమని
ప్రార్థించుకుంటూ వ్రాలింది.

"నీ మనస్సులో బాధ, నీ పరిస్థితులు
నాకు కర్తవ్య అయ్యాయి. అయితే ఈ
ఉద్యోగానికి తప్పనిసరిగా రిపోర్టుదా
వేసుకున్నాను నీకు ఇక ఆ ఉద్యోగం
వచ్చే అవకాశం లేదు" అంటూ ఆ గడు.

ఆ మాటలకి ఉప్పున తరి ఎత్తి
చూసింది.

గుండెల్లో ఆక అదృష్ట జ్యోతుల్ని
వెలిగించడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే....

దురదృష్టం ఆకాజ్యోతుల్ని అర్చేయ
డానికి కింకణం కట్టుకున్నదానిలా విక
టాడ్డహం చేస్తుంది.

భగవంతుడా ఈ మాట వినడానికి
ఇంతదూరం ఇంత కష్టపడి ఇంత
పొంగిపోతూ వచ్చింది.

కళ్ళలో నీటిపొర కమ్మేసింది.

అమె ముఖంలోకి పరీక్షగా చూసి
వెంటనే గ్రహించేసుకుని చిన్నగా
వచ్చాడు.

"ఉద్యోగ విషయంలో నిన్ను బాధ
పెట్టానా ?" మృదువుగా అడిగాడు.

అమె మాట్లాడలేదు. తరి వండు

కునే ఉంది. చూపులు నేలకు అతుక్కు పోయాయి.

చివ్వున లేచి, గిరువ తిరిగి, పరుగున ఆక్కడి నుండి పారిపోవాలని పిస్తుంది.

అది మర్యాద కాదని మనసు నచ్చ చెప్పటంతో ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్లు కూర్చుంది.

"ఈ వయసులో చదివుకోవలసిన నవ్వు ఉద్యోగం చేయడం ఏమిటి? నువ్వు చదువు ఆపేయకూడదు. అలా చదివి మంచి మీరు తెచ్చుకోవాలి నువ్వు మంచి హోదాలో ఉండాలి" అన్నాడు. 'మంచి హోదా' మనసులో నవ్వుకుంది.

తన బ్రతుకే బాగుంటే ఈయన సహాయం ఎందుకు కోరుకుంటుంది? ఈయన్ని ఎందుకు ప్రాధేయపడటం?

"నీకు రాక్టర్ పు అవ్వాలి ఉందా?"

ఎందుకు ఆ అపసర ప్రశ్న అవే తన మనసు నొప్పిస్తున్నాడు?

తనకి మెడిసిన్ చదివే - పకాళం వాదానా! మనసులో నిరర్థకంగా అనుకుంది.

"నిన్ను నేను చదివిస్తే చదువుకుంటావా" అంటున్నట్లుగా ప్రశ్నించాడు.

అతను ఏమంటున్నాడో అర్థం కానట్లు అయోచయంగా చూసింది.

"ఏం చదువుకుంటావా?" మళ్ళీ అడిగాడు.

"మీరు.... మీరు... ఏమిటి అంటున్నారు?" తరబాటుగా అడిగింది.

అతను నవ్వుతూ మళ్ళీ వివరంగా చెప్పాడు.

"విజంగానే అంటున్నారా?" నమ్మలేనట్లుగా అడిగింది

"విజంగానే. నువ్వు మెడిసిన్ చదువు. నేను చదివిస్తాను."

"మరి..." అంది సందేహంగా, భయంగా

"ఏమిటి?" అడిగాడు. కనుబొమ్మలు ముడిపెట్టాయి, అమె అంటున్నది ఏమిటో అర్థం కానట్లు.

"మామయ్య, ఆత్మయ్య...." అంది భయంగా. వాళ్ళకి తెలిస్తే ఏమంటారో అందుకు ఒప్పుకుంటారో లేదో అన్నట్లు.

అతను నవ్వి అన్నాడు.

"నీకు అలాటి భయాలూ, సందేహాలూ ఏం వద్దు. రేపు సాయంత్రం ఆయన గంటల తరువాత ఒకసారి కనిపించు. మిగతా విషయాలు అన్నీ నేను చూసుకుంటాను" సరేనా అన్నట్లు చూశాడు.

అతని మాటలు అమెకు ఎంతో ధైర్యంగా అనిపించాయి. అతను అమె కళ్ళకు అరకుకుండానే వరాన్నిచ్చే దేముడిగా కనిపించాడు.

రేపు సాయంత్రం వస్తానని చెప్పి అతనికి వరుసకొరించి వచ్చేసింది.

యింటికి వచ్చిన తరువాత అమెకు ఎంతో హాయిగా అనందంగా అనిపించ సాగింది.

ఎప్పుడు తెల్లవారుతుందా అని ఎదురుచూడసాగింది. [నశేషం]

ప్రదయభారం

(శ్రీవిలింప)

సుశీల గదియారం వంక చూచింది. తోజనంచేయటానికి తానాహం చూపించ
ఏడుగంటలు దాటి పదిహేను నిమిషాలు. రేడు.

అయింది. అయిదారు నిమిషాలు అలస్యం
అయినా బిందాసన్ ఎక్స్ప్రెస్ యీ
సరికి మదరాసు సెంట్రల్ స్టేషన్ బయ
టకు రావటానికి దాదాపు ఆరగంట పడు
తుంది. తరువాత ఆటోక్లా దొరికించు
కుని యింటికి బయలుదేరటానికి మరో
ఆరగంట పడుతుంది. ఎంత చకచక
వ్యవహరించినా నిమిషదిగంటది లోపం
చేరుకోవటానికి కదరడు.

'నాన్నగారు యంకా రాలేదేం?' అని
పిల్లలు అప్పడే రెండుమూడ సార్లు అడి
గారు.

'వస్తారు. మీరు లోజనం చేసి
కూర్చోండి' అని సర్దిచెప్పింది. వాళ్లు

'నాన్నగారు రానీ అమ్మా : అందరం
కలిపే చేద్దాం' అంది అమ్మాయి వినక.
వాళ్లును తొందరచేయడం యిష్టంలేక
అలానే కూర్చుండిపోయింది సుశీల.

కుర్రవాడు అబబొమ్మలతో ఆడు
కుంటున్నాడు. అయినా వాడి ధ్యాసంతా
వీదిగుమ్మం వయిపే వున్నదని సుశీలకు
తెలుసును.

'వీకేం హోంవర్క్ రేదా : ఏద
యినా పాఠం అర్థంకాకపోతే అడగు,
చెబుతాను' అంది సుశీల

'నా హోంవర్క్ అంతా బదిలించి
రాగానే చేపేసుకున్నానుగా : రేపు
పొద్దున్న తెప్ప వుండి. తెల్ల వారాక

ఒక్క అరగంటపేపు చదువుతుంటే చాలు. ఇప్పుడేం పుస్తకాలు వద్దమ్మా' అంది వినక ముద్దుముద్దుగా.

దాని! నిండా యేడేళ్లు లేవు. అయినా బోలెడన్ని పుస్తకాలు చదువుతుంది. దాని శ్రద్ధ, అసక్తి చూస్తే సుశీలకు ముచ్చట పేస్తుంది.

‘ఔలివిజన్ లో యేదో ప్రోగ్రాం యిప్పుడే ప్రారంభం అయింది. చిన్న పిల్లల డ్యాన్స్.’

మాడేళ్ల రవి అబబోమ్మలు ఒక పేపుకు నెట్టివేసి ఔలివిజన్ ముందుకు వచ్చి కూర్చున్నాడు.

వినక సరేసరి : డ్యాన్స్ చూస్తూ కుడురుగా కూర్చోలేకపోతాంది. తనకు కూడ అలా వయ్యారంగా డ్యాన్స్ చేయాలని వుంది. తల్లివక చూచింది.

ఇలాంటి ప్రోగ్రాం వచ్చినప్పుడు శ్రద్ధగా చూడాలి గాని, మనం కూడా పిచ్చిగంతులు వేయగూడదు. అంటుంది సుశీల పిల్లలతో. తల్లి కోసపడుతుందేమోననే భయంతో వినక కుర్చీకి అంటుకుపోయి కూర్చుంది గాని మనసంతా నెమలి పురివిప్పి అడుగున్నట్లు డ్యాన్స్ చేస్తూనే వుంది.

చిన్నపిల్లల డ్యాన్స్ అయిపోయింది వార్తలు మొదలయినాయి.

సుశీల ఔలివిజన్ అవ్ చేసింది.

‘నాన్నగారు యింకా రాలేదేం?’ అని అడిగాడు రవి. వాళ్ల కళ్ల మీదకు విద్ర

కూరుకురావడం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది సుశీలకు.

‘వస్తారు అంత దూరంనుంచి రావాలా మరి!’ అంది వినక అరిందాలా.

‘రైల్వేనేగా వచ్చేది. నడిచి వస్తారాయేం?’ అన్నాడు రవి.

సుశీల నవ్వుకుంది.

పిల్లల సంభాషణ తమాషాగా అనిపిస్తుంది ఆమెకు. వాళ్లకూ మనసులో ఆరాటం, ఉత్సాహం ఎక్కువగా వుంటాయి.

‘పోనీ మీ రిద్దరూ అన్నం తినేవెయ్యండి.’ అంది సుశీల.

పిల్లలు ‘రెస్పాండ్’ అవలేదు.

“నాన్నగారు యింటికివచ్చాక యింకా ఆంధ్రం అయిపోతుంది గదా! స్నానం అదీ చేసిగాని భోజనానికి కూర్చోరు. మీరు తినేవేయండి.” అంది మళ్ళీ.

“అమ్మా, నాకేం తెస్తారు బాబు నాన్న బెంగుళూరునుంచి” అని అడిగాడు రవి.

“యేమో, చూద్దాంగా. నువ్వేం అడిగావు?”

“యేమీ అడగలా. అయినా నాన్న యేదోవాకటి తెస్తారుగా నాకు” అన్నాడు వాడు ఎంతో రైర్యంగా.

“నేను మాత్రం జెమ్మ పాకెట్ తెమ్మని చెప్పాను” అంది వినక.

“జెమ్మ పాకెట్లు యిక్కడ కూడా దొరుకుతాయిగా. అంత దూరంనుంచి తీసుకురావడం ఎందుకు?”

"నాన్నగారికి బజారుకు పోవటానికి, యేమన్నా కొనడానికి టైం వుండదుగా ఎప్పుడూ. అందుకని బృందావనంలోనే అమ్మే జెమ్మి పాకెట్ గాని పాలకోవాలు గాని తెస్తారు. అందుకని అనే తెమ్మని చెప్పాను" అంది వినత జవాబుగా.

పిచ్చి పిల్ల అనుకుంది సుశీల మనసులోనే.

ఎక్కడిక్కడ సరీస్ట్రెక్తోవడం- తనలాగే- యిప్పటినుంచి అలవాటు అవుతున్నాయి దీనికి. అలా వుంటేనే జీవితంలో సుఖపడడం కుదురుతుంది.

అనందరావు దాదాపు ప్రతి నెల బెంగుళూరు వెడతాడు ఒక శని ఆది వారాలలో. అక్కడ ఉద్యోగం మాని వేసినా యింకా యేవో పనులు ఆతనికి అడ్డే వుండిపోయినాయి. శనివారం ఉదయం బృందావన్ లో వెళ్లి ఆదివారం సాయంకాలానికి తిరిగివచ్చేస్తాడు. తన ప్రయాణాలకు బృందావన్ ఎక్స్ ప్రెస్ ఎంకో అనుకూలంగా ఉన్నదని మురిసి పోతాడు. అనందరావు శనివారం సాయం కాలం, ఆదివారం ఉదయం తను హజరు కావల్సిన మీటింగులు చూచుకుని సాయంకాలానికిల్లా వచ్చి కుటుంబంకో చేదుకోవడం ఆతనికి ఎంకో హుషారుగా వుంటుంది.

నడివయసులో పద్ద అనందరావుకు ప్రయాణాలకో చిరాకూలేదు, ఉత్సాహమూ లేదు. నిజానికి ఏదయినా పని వుంటే

తప్ప ఎక్కడికీ కదిలే స్వభావం కాదు ఆతనిది. కాని ప్రతిసారీ ప్రయాణం ముగించి వచ్చిన తర్వాత అక్కడి సంగతులన్నీ ఆతి హుషారుగా విపులంగా చెబుతాడు సుశీలకు. పిల్లలు వేవే ప్రశ్నలకు కూడా విసుక్కొకండా సరళంగా జవాబులు చెబుతాడు. ఆతని కబుర్లు వింటావుంటే తాము కూడా ప్రయాణంచేసినట్లే వుంటుంది తుటుం బానికంతటికీ. బహుశ యీ కబుర్లు అప్పటికప్పుడే వినడానికి గావున పిల్లలు నిద్రపోకుండా కనిపిస్తుకు కూర్చుంటారు. అనుకుంది సుశీల.

— ఈ విషయాలన్నీ సమాలోచించు కుంటూ కూర్చుంటే అప్పుడే తొమ్మిది గంటలయిపోయింది.

రవి సోపాలో నిద్రకు వారిగాదు. వినత పత్రిక పుటలు తిప్పకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తోంది.

సుశీల రవిని లేపింది.

వినత పైకి తేలటం లేదుగాని దానికి విద ముంచుకువస్తోందని సుశీలకు అర్థమయిపోయింది. ఇక ఊరుకుంటే లాభం లేదు. మరి ఆలస్యం అయిపోతే ఆరోగ్యానికి భంగకరం గనుక పిల్లలిద్దరికీ అన్నం పెట్టేయాలనుకుంది.

పిల్లలు యీ మారు యేమీ బెట్టు చేయలేదు.

వాళ్ళ భోజనాలు చేయించి పక్కలు దులిపివేసి వడుకోబెట్టి సుశీల మళ్ళీ

ద్రావిడగ్రామంలోకి వచ్చింది. ఆయన గారు యింకా రాలేదేం చెప్పా— అంటూ మళ్ళీ ఆలోచనలో మునిగిపోయింది.

ఒకవేళ బయటదేరలేదా యేమిటి :

బయటదేరిపోవటానికి కారణం యేమీ కనబడలేదు.

ససి కాకపోవడం అంటూ వుండదు.

పన్నెండు గంటలు అయ్యేటప్పటికల్లా 'మిటి' అయిపోతుంది తరువాతి భోజనంచేసి ఒక గంట విశ్రాంతి తీసుకుంటూ ఎవరైనా స్నేహితులు కిబిర్లు చెబుతూవుంటే వింటూ కూర్చుంటానంటూ.

నాలో ధేషనుకు వెళ్ళడమూ, రైలు ఎక్కడమూ : బిక్కెట్టు కొనుక్కునే ఎనియారా లేదు : పోనూ, రానూ ఒకే మార్కు మనసులోనే ముందుగా తీసుకుంటాడు. ప్రయాణంలో యెప్పుడూ పవరి నిమిషండాకా యేర్పాట్లు చేసుకోకుండా చూర్చోవడం అనందరావుకు యిష్టం కాదు.

క్రొత్తనీ నియమప్రకారం తూచినట్లుగా యె స్టేడ్ కు ఆ స్టేడ్ ముందుగా చేపేసి చూర్చుంటాడు. అతను జీవితంలో 'శ్రమ పట్ల లక్షనికంత యిష్టం ఉనే కాదు, తనకు సంబంధించిన వాళ్ళందరూ యిలాగే వుండాలని, యెంత కష్టమయిన పనిఅయినా సజావుగా నిర్వహించడానికి యిదొక్కటే మార్గమని అనందరావు ఆప్పుడప్పుడు చిన్న పైజా ఉపన్యాసాలు

కూడా యిస్తూవుంటాడు. రైలు రావటం అలస్యం అయితే తప్ప ఆతనెప్పుడూ దాన్ని 'మిస్' చేయడు. సుఖీల వప్పుకుంది చూ సంగతులన్నీ గుర్తుకు వచ్చి, విద్రపోతున్న పిల్లల పంక అప్యాయంగా చూచి వచ్చింది. ఈ పిల్లలను పెంచడం, పెద్దచేయడం, వాళ్ళకు జీవితం సరిగా అర్థం అయ్యేట్లు విద్యాబుద్ధులు నేర్పడం .. యదంతా సంసార బాధ్యత దీన్ని చక్కగా నిర్వహించటంలోనే వుంది మన చాచక్కం.... ఎక్కడ యే పొరపాటు వచ్చినా జీవితాంతం దుఃఖింపాల్సి వస్తుంది సుమా— అని అనేక మార్లు సుఖీలను హెచ్చరిస్తూ వుంటారు.

కాని సుఖీలకే ఒక్కొక్క మారు అర్థంకాకుండా పోతుంది యీ మనిషి సంగతి: పద్ధతి : ఈ పదేళ్ల కాపురం లోను తనకు అనందరావు ఎంత అర్థం అయినాదో అంతగానూ అర్థంకాకుండా పోయినాడని అనిపిస్తుంది ఆమెకు.

ఒడుదుడుకులు లేకుండా కాలం వెళ్ళి దీయటం చాలును తనకు. అతనికి శ్రమశ్రమ అంటే చాలదు, ఇంకేదో కావాలి: ఆలాగ, అతను కానిదానికని లేనిదానికని వరుగులు తీస్తున్నాడని సుఖీల అనుకోదు.

రోడ్డుమీద ఏ 'ఆటో' పొతున్నట్లు శబ్దం అయినా సుఖీల వీధివయపు దృష్టి

సాక్షిస్తోంది. వరండాలో దీపం వెలిగించే వుంటుంది.

మరీ రోడ్డుకు దగ్గరగా వున్న ఇల్లు అవడంవల్ల అన్ని వాహనాల చప్పుళ్లు వినిపిస్తాయి. ప్రతి అటో, ప్రతి కారు తమ ఇంటిముందే ఆగుతున్నట్లుగా అనిపిస్తుంది. తీరా అవి యిల్లు దాటి పోవడంతోకే— నిట్టూర్పు విడవాలి వస్తుంది. వాటిని గమనించకుండా వుండటానికి ప్రయత్నించనంత వరకు పోతుంది దోరణి.

దోర్ బెర్ మోగేసరికి ఉల్కిరిపడి లేచింది సుశీల. యాదృచ్ఛికంగా గడియారం వంక చూస్తూ వీధి గుమ్మం వరకూ పడుగెత్తింది.

తొమ్మిదిన్నర.

తలుపు తీయటంతోకే అనందరావు చేతిలో బ్రీవ్ కేస్ తో నిలబడ్డాడు.

‘వచ్చేకారా!’ అంది అనందంకో పెల్లెబికిపోతూ.

‘రాక టేమవుతాను.’ అంటూ మూన్ విప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు.

‘రైలు ఆసక్తం అయిందా బాగా!’

‘అబ్బే. ఒక్క ఆరగంట ఆసక్తం అంతే— కాని యింకో గొడవలో చిక్కుకుపోయి యింక పేపు అయింది—’

‘పిల్ల లేరీ! నిద్రపోయారా పోనీలే లేవకు. ఈమారు వాళ్ళకోసం మంచి మంచి వస్తువులు తెచ్చాను. నింపాదిగా చూపిస్తానే రేపు— నువ్వింకా బోజ

నం చేయకుండా కూర్చున్నావు గదూ! ఎంత, అయిదు నిమిషాలలో వచ్చేస్తాను— వడ్డీంచేయి—’ అన్నాను బిల్ రూంలోకి హడావిడిగా వెదుతూ.

2

అనందరావు బెంగుళూరు సిటీస్టేషన్ కు వచ్చేటప్పటికి యింకా రైలు రాలేదు. లెక్కప్రకారం అయితే ఈ సరికి అది మద్రాసు నుంచి వచ్చి తిరుగుప్రయాణానికి సంసిద్ధం అవుతూ వుండాలి. ప్లాట్ ఫారం జనంతో కిక్కిరించి లాడుతోంది. ప్రయాణికులంతా సామాన్లు వరచుకుని హడావిడిగా వుత్తారు.

అతను ఎంక్వయరీ చేయగా బృందా వనం అరగంట లేటు అని చెప్పారు. అరగంటకు యింకో అరగంట కలుపుకుంటే— మరో గంట గడిస్తేకప్పు తనకు బెంగుళూరు నుంచి మోక్షం లేదన్నమాట! ఈ గంట పేపు యిలా కాకీగా ప్లాట్ ఫారం మీది దేబిరిస్తూ నిలుచునే బదులు యింకెవరినయినా చూచి రావచ్చు. సేషనుకు మల్లేశ్వరం బాగా దగ్గిర. ఎది నిమిషాలలో వెళ్ళి రావచ్చును.

మల్లేశ్వరంలో తన స్నేహితుడు ‘అర్జునరావు’ వున్నాడు. వెళ్ళి చూచి వస్తే సంతోషిస్తాడు. అతన్ని చూచి కూడా ఆరు నెలలు దాటింది. అసలు బెంగుళూరు వచ్చినప్పుడల్లా తమ ఇంట్లోనే దీగమచికలుసుకోకుండా వెళ్ళవద్దని మరీ మరీ చెబుతూ వస్తున్నాడు. అయితే తనకు మీటింగులకు దగ్గరగా

వుండదని స్నేహితులతో కబుర్లుపెట్టుకు
కూర్చుంటే తను చేయవలసిన పని గట్టె
క్కుతుందని యిన్నాళ్ళూ ఆతనికి ముఖం
చాటుచేస్తూ వచ్చాడు. పోనీ, యిప్పుడు
గంట నమయం దొరికింది గనుక వెళ్ళి
ముఖంచూపించి వస్తే బాగుంటుం
దనిపించింది.

అనందరావు వెళ్లేసరికి అర్జునరావు
యింట్లోనే వున్నాడు. అతనికంటే పిల్లలు
మామయ్య వచ్చారని మరి సంతోషించా
రు. వాళ్ళకోసం క్యాబ్‌దరి చాక్‌లెట్లు
కొనుక్కు మరీ వెళ్ళాడు గదా!

'అనందం, నువ్వు చేసేపని యేమీ
బాగుండలేదు' అన్నాడు అర్జునరావు.

'అర్జున్: ఆ మాట అలా వుండు.
నే నిక్కడ కూర్చున్నా కాపేరూ నిష్టా
రాలు వల్లించకుండా యేవయినా ఉపయో
గించే సంగతులు మాట్లాడు.... నాకు
మాత్రం స్నేహితులతో సరదాగా గడపా
లని ఉండగా ఏమిటి కుదరదు, యేంచే
యమంటావు? ఇప్పుడయినా రైలువాళ్ళ
ప్రణామం అని యిటు రాగలిగాను'
—అంటూ అనందరావు అతనితో సంతా
షజనలో మునిగిపోయాడు.

వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూ ఉండగా
అర్జునరావుయింటి మేడమీది ఆసామి
వచ్చాడు. అనందరావుకు అతనితో ముఖ
పరిచయంకప్పు యింకేం లేదు.

'మీరు దేవునిలా వచ్చారనుకుంటా
ను. మాకో ఉపకారం చేసేపెట్టాలి.' అని

అనందరావు చేతులు పుచ్చుకున్నాడాయన.
అనందరావుకు విషయం యేమిటో
తెలియక ఉక్కిరిబిక్కిరి అయినాడు.
'నా వల్ల కావలసిన పని యేముం
టుంది?' అని మనసులోనే అనుకుంటూ
పైకి మాత్రం 'మీరు ఇంత ఇదిగా
చెప్పాలా! అదేమిటో చెప్పండి.'
అనాడు.

'మా ఇందిర అర్జెంటుగా మద్రాసు
వెళ్ళాలి. తోడు లేకుండా యెప్పుడూ
ప్రయాణం చేయలేదు. వాకేమో బయలు
తేరించే కుదరకుండా వస్తుంది.
నాలుగు రోజులుగా ప్రయాణం వాయిదా
పడిపోయి, ఆక్కడనుంచి కబురుమీద
కబురు వస్తున్నాయి. మీరు శ్రమ అను
కోకుండా అమెను మద్రాసు తీసుకు
వెళ్ళాలి, మీతోపాటు. మీ మేలు
మరువలేం!, అన్నాడాయన.

అనందరావుకు ఏమీ అర్థం కాక
అర్జునరావు ముఖంపంక చూచాడు. ఆ
ముఖంలో ఆతని కేమీ సందేహం దొరక
లేదు.

'నేను స్టేషన్‌దాకా వచ్చి ఎకామిడే
షన్ సంగతి చూచుకుంటాను. ఆ
విషయం మీరేం శ్రమపడనక్కరలేదు.
మీరు 'ఊ' అంటే యిప్పుడే టాక్సీ
తీసుకువస్తాను. మరో పది నిమిషాలలో
యెలాగూ మీరు బయలుదేరుతున్నారు
గనుక యీ చొరవ తీసుకుంటున్నాను.
మీకు మీ అర్జునరావు ఒకటి, నేను

మ రొ క టి అనుకోకండి—' అంటూ ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయసాగాడు.

అనందరావుకు 'ఊ' అనక తప్పలేదు. అయినా ఇండులో తను పడే శ్రమ యేమీ లేదు గనక పొనీలే పాపం అనుకున్నాడు.

అన్నట్లుగానే పదినిమిషాలలో టాక్సి వచ్చి యింటిముందు నిలిచింది. అనంద రావు ప్లే హి కు డి కి 'గుడ్ బై' చెప్పి కూర్చున్నాడు. వెనక సీట్లో ఇందిర, మేడమిడి అసామి కూర్చున్నాడు.

వాళ్ళు ప్లేషన్ కు వచ్చేవరికి బృందా వనం ప్లాట్ పారంమీద విడిసి వుంది.

అనందరావు తన కంపార్ట్ మెంట్ కు నింపాడిగా నడిచాడు.

అమెకూడా అతన్ని అనుసరించింది.

అయిదునిమిషాల్లో ఆయన క్లైబ్ లో సహా వచ్చి వాళ్ళను కలుసుకున్నాడు. 'మీ సీట్ దగ్గరే యే ర్నా టు చేస్తాను' అన్నాడు. ఆ సీట్ 'ఎకాట్' అయిన మనిషికో మాట్లాడి 'మార్పిడి' సంపాదించాడు.

ఈయన మొత్తంమీద కాలాంతకుడే; చివరి క్షణంలో బృందా వనా ఎక్స్ ప్రెస్ లో టికెట్ సంపాదించడమే గాకుండా అవరీలగా తనకు అనుకూలమయిన సీట్ కూడా సాధించాడు అనుకున్నాడు అనందరావు.

'నే విప్పుడు ఇంటికి వెళ్ళగానే మా తమ్ముడికి టెలిఫోన్ చేస్తాను. బ్రంక్ కాదులెండి. యస్. టి. డి. లో మాట్లాడి

వాడిని పేషనుకు వచ్చి మీ ముల్ని కలుసుకోమంటాను.' అన్నావాయన అనందరావుకో.

'మదరాసు చేరుకునేటప్పటికి బాగా చీకటిపడిపోతుందా, అనదిగిందామే.

'నువ్వేం బెంగ పెట్టుకోమాకు. ఏడున్నర, ఎనిమిది అవుతుంది అంతే. వాడు వస్తాడుగా పేషనుకు. అనందరావు గారు వుండనే వున్నారు. ప్లాన్ విండా 'టీ' పోషకున్నావు గదా! అంత అయినంగా వుంటే కూల్ డ్రింక్స్ ఏమన్నా పుచ్చుకో. అవీ రైల్వేనే సర్వీసేస్తారు. ఇదుగో... ఆ రేటి పళ్ళ అత్తం యీ బాస్కెట్ లోనే వుంది గదూ! - ఇదుగో టెట్ --- మరి నేను వెళ్ళివస్తాను. నీవు ఇంటికి చేరకోగానే తమ్ముడిని నాకు తెలిపోనే చేయమని చెప్పు. అప్పటికి నీ నాకు చననకు తెలిపి అవదు. అయినా నాకేం అంత గదిరా లేదనుకో. అనందరావు గారు ఉన్నారా! ఇంక వస్తాను నేను. వస్తానండి అనందరావుగారూ! మీ సహాయానికి సహస్ర థాంక్స్-- సమయానికి మీరు దేవుడే అనుకుంటున్నాను. శ్రమకు మన్నించండి. వస్తాను' అంటూ ఆయన అప్పగించలు చెబుతూ వుండగానే రైలు కూతవేసి బయలుదేరింది.

అనందరావు తన సీట్లో ఒదిగి కూర్చున్నాడు, మధ్యాహ్నం.

ఇంగిరెపోటు సామానుకూడా బారీ

గానే వుండి. పెద్ద సూట్ కేస్, వళ్ళబుట్ట, పుస్తకాల పాకెట్లు రెండు, ఎయిర్ బ్యాగును! ఇన్నీకాక అమె అనుకు కూర్చుండుకు పెద్ద డనల్ వ దిండు. ఈ దిండు మొత్తం నీడును సగం అక్రమించేసింది. ఎంత ఒదిగి కూర్చున్నా అనందరావుకు యీ దిండు కొంత అక్రయం కాక తప్పలేదు.

రైలు బయలుదేరిన తర్వాత అనందరావు తన ప్రీవేట్ లోనుంచి పుస్తకం బయటకు తీసి కూర్చున్నాడు. జనం కోలాహలం నడుమణిగిన తర్వాత చదువుకుంటూ కూచుంటే పరి పోతుంది! పుస్తకాలు చదవడం అతని వృత్తి. ప్రతి ప్రయాణంలోను ఓ మాదిరి సైజు పుస్తకాలు నాలుగయినా చదివేస్తాడు. సమయానికి తనకు కావలసిన పద్ధతిలో మలుచుకోవడం అనందరావుకు తెలిసినట్లుగా యింతెవరికీ తెలియదనే చెప్పాలి.

వెండర్ కాఫీ తీసుకు వచ్చినప్పుడు రెండు కాఫీలు ఆర్డర్ చేశాడు. ఒకటి అమెకు అవరోచేయటోతే, నేను కాఫీ తీసుకోనండి. టీ కాగుతాను. మీరు తీసుకోండి. ఫరవాలేదు, అంది.

టీ రావటానికి యింకా టైం పడుతుందన్నారు వెండర్. తనుకూడా కాఫీ తీసుకోవాలో, మానాలో ఊణంపాటు ఆర్థం కాలేదు అక్షంవరావుకు. అతను తటవటాయిస్తుంటే 'ఫరవాలేదు. మీరు తీసుకోండి.

నాకు కాఫీ వడదు. అందుకని నవ్వుతూ చెప్పింది.

అనందరావు యేమాత్రం తెలికనీ పిండ్లకుండా కాఫీ తీసుకోక తప్పలేదు అమె నవ్వు చూశాక.

కాఫీపై అయినాక, అమె బాస్కెట్ బాల్ లోనుంచి యేదో పాకెట్టు బయటకు తీసింది. ఒక స్వీట్, రెండు గారెలు. రెండు ఆరటివళ్ళు ఓ పేపర్ ప్లేట్లో సర్ది అనందరావుకు అందించింది. అతను మొహమాటంలో వడ్డాడు. సాధారణంగా టోజనానికి, టోజనానికి మధ్య యేమీ పుచ్చుకోదు కాఫీ తప్ప. మనపదార్థాలు ఆనలే తనకు చుక్కెదురు. ఇందులోనూ ప్రయాణం చేస్తున్నప్పుడు.

'అబ్బే నాకు వద్దండీ. మీరు తీసుకోండి' అన్నాడు.

'అట్లా అంటే ఎట్లా? ఫరవాలేదు' అంది అమె.

'నేను అంత తీసుకోలేనండీ. నాకు వడవు అవన్నీ--'

'మరీ విచిత్రంగా చెబుతాడు. స్వీట్ వడనివాళ్ళుంటారా? మరేం బిడియం వద్దు. నాకు కాఫీ వంటికి వడదు గనక యిందాక వద్దన్నాను --మీరు తీసుకోకపోతే నేనూ తినలేను. అ--యిందండీ--' అంది అమె బలవంతంగా అతని చేతుల్లో పెడితూ.

అనందరావుకు 'సీన్' క్రియేట్ చేయడం ఉష్టలేదు. ప్లేట్ అందుకున్నాడు.

యువ

అతను అమిత మొహమాటంగా స్వీట్ తినడం పూర్తి చేయడంతోపే అమె 'జాకో స్వీట్ యిస్తాను' అంది. అనందరావు తన ప్లేట్ మార్గంగా ఇచ్చుకున్నాడు. అమె ముక్కు అందులో దేయడానికి ముందుగానే.

'అయ్యో' అంది అమె

'వద్దండీ. ఎక్కువైతే తవ్వ--'

'పోనీ యింకో ఆరటివంటి తినండి.'

—తీసుకోక తప్పలేదు అనందరావుకు.

'మీరు నమయానికి రాబట్టి సరిపోయింది గాని--'

'అబ్బే-- నేను చేసిందేముందండీ--' అన్నాడు.

మీరేం చేస్తుంటారో మదరాసులో? అనడిగింది.

అనందరావు చెప్పాడు.

'అలాగా. చాలా చెరోషం. అంది అమె. అతను మళ్ళీ పుస్తక పతనంబో మునిగిపోవడంతో అమె యింకేమీ డిస్టర్బ చేయకుండా వుండిపోయింది.

రెండు రోజులుగా నిర్విరామంగా విచరించినందువల్ల, ప్రయాణ అనిశుభవల్ల అతనికి నిద్ర తక్కుమీదకు వారుకువచ్చి నల్లలు అంది. చదవడంమీద శ్రద్ధ అనగలేదు. అతనికి గమనం లేకుండానే నిద్రలో పడిపోయాడు.

రైలు కిడుపుకు మెజకువ వచ్చి నవ్వులు మీదుకుంటే తన తండ్రి

భుజింమీద వొరిగివుంది. ముంజేయి అమె వాడిలో వారివుంది.

సీట్ లో నర్దుకు కూర్చుని అమె యేమనుకుంటుందోనని భయపడుతూ 'క్షమించండి. నిద్రలో నాకు తెలియ లేదు.' అన్నాడు.

'పరవాలేదులేండి...' అందామె చిరు నవ్వుతో; యింకా పెద్ద విషయం కానట్లుగా ముఖం పెట్టి.

అయినా అనందరావుకు చాల సిగ్గుపించింది. తను యేదేనా ప్రయత్నంచేసి నిద్రలో కూరుకుపోకుండా ఉండాలని పింగింది. పైకి అలా అన్నారు గాని అమె మనసులో యేమనుకున్నారో :

తనవల్ల జరిగిపోయిన పొరపాటుకు అనందరావు మనసులోనే మురిపిస్తోయ్యేది. పైకి మాట్లాడవలసిన సంగతి కోడు.

ఉన్నట్లుండి అమె క్యాన పీల్చడంతో అయానపడుతున్నట్లు అనిపించింది అనందరావుకు. తనలాగే అమెకూడా మనసులో యేమయినా అరాటపడుతుండేమో అనుకున్నాడు. తను చేయగలిగింది యేమీ లేదు

టీ కుర్రవా. వస్తే ఇద్దరూ టీ తాడ.

'వేడివేడి టీ తాగితే నాకు కాస్త రిలీఫ్ గా ఉంటుంది' అమె అన్నది.

ఇందాకటికంటే అయానం కాస్త తగ్గినట్లు అనిపించింది అనందరావుకు.

కాని యీ రిలీఫ్ పదిపదిహేను నిమిషాలకన్నా ఎక్కువవేపు పనిచేయలేదు.

ఉన్నట్లుండి అమె ఎక్కువగా వగరుస్తూ సీట్లో అతలాకుకలం అయిపోతున్నట్లు అనిపించింది.

అనందరావు యేమీ కోవకుండా అయిపోయి 'యేమండీ, యేమయింది' అన్నాడు ఆదుర్దాగా

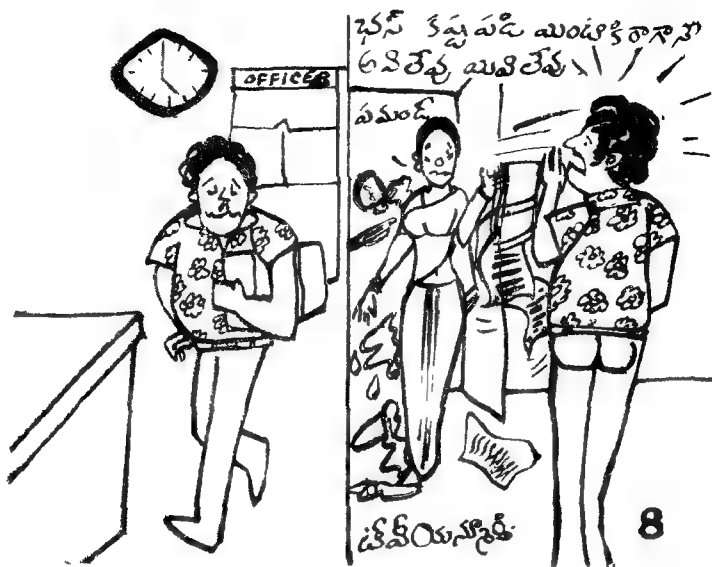
'దయచేసి ఆ సూట్ కేస్ తీసి దాన్లో ముందుసీసా వుంది. అందుకోండి' అంది. సూట్ కేస్ తాళంవేసి వుంది. తాళంచెవి యొక్కడ అనుకుంటూ వుండగా అమె తన చేతిలోని పర్సువంక చూచింది. 'ఇవ్వండి' అన్నాడు. అమె చేయి కదపలేకపోయింది.

నోట్లోంచి మాటకూడా బయట పడడంలేదు

'తీసుకోండి' అంది అమిత ప్రయాసతో.

అనందరావు అమె తొడమీద వున్న చేతివర్కు తీసుకుని అందులోని తాళం గుత్తి బయటకు తీశాడు. ఆ గుత్తిలో నుంచి 'సూట్ కేస్' తాళంచెవి యేదో గమనించడం కష్టంకాలేదు.

సూట్ కేస్ పాకెట్లోవున్న ముందుల పాకెట్లు అమె సూచనమీద బయటకు లాగాడు. 'ఆ రంగు కావసూల్ ఒకటి, తెల్లమాత్ర ఒకటి త్వరలో యివకలకు తీయండి...' అంది అమె యింకా రొప్పూతనే.

అనందరావు ఆలాగే చేశాడు.

ఆమె చేయి ముందుకు చాపబోయింది. అవి అందుకుండుకు కాని నిస్పృహగా చేయి వాడిలోనే వాలిపోయింది.

అనందరావు అయోమయంలో పడి పోయాడు.

'కాస్త మంచి నీళ్లు అందుకోండి త్వరగా....'

బాస్కెట్లోంచి నీళ్లు తీసా తీసి గ్లాసులో వంచాడు.

'ఆ రెండు మాత్రమే నా గొంతులో వేయండి ...'

ఏ మాత్రం ఆలోచించకుండా ఆ పని చేశాడు అనందరావు. వెంటనే గుక్కెడు నీళ్లు కూడా పట్టించాడు. ఆమె

చేయి ముందుకు కదలి అతని ఎడమ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంది. ఆమె చేయి వణికిపోతూవుండడం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

రెండుమూడు నిమిషాలలోనే ఆయాసం కాస్త తగ్గింది.

'అమ్మయ్యో' అనుకుని నిట్టూర్పు వదిలింది ఆమె.

'మీకు శ్రమ యిస్తున్నాను' అంది మళ్ళీ. అతనికి యేమీ అర్థం కాలేదు. సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు.

'కాస్త గుండెమీద చేత్తో రాస్తారా?' అనందరావు బిడియంగా వుంది పోయాడు.

'నెప్పిగా వుంది. కాస్త దిరువుగా

నాలుగయిదుసార్లు రాసుకుంటే తగ్గి పోతుంది. నాకు చేయి స్వాధీనంలో లేదు. మీరేం అనుకోకుండా గుండెలమీద రాయండి, ప్లీజ్-' అంది.

అనందరావు యిబ్బందిగా ఓ పుతూ అమె ఎదురు రొమ్ముమీద పేళ్ళు అన్నాడు. 'ఇంకా కాస్త వక్కకి కిందికి.... ఆ : అలా ... అలాగే నాలుగయిదుసార్లు గుండెపయిపుకు రాయండి' అంది.

మంచి, చెడు ఆలోచించుకునే వ్యవధానం లేదు. అనందరావు అమె కోరిన ఉపవర్కలన్నీ చేశాడు. దాదాపు ఒక పావుగంట. యిరవయి నిమిషాలు అయి కరవాత అమె కాస్తలో కాస్త మామూలు పుష్పి అయింది.

ప్రేగా ఊపిరి పీల్చి వదిలింది.

'అమ్మయ్యో, ఇప్పుడు సర్దుకుందండి -' అంటూ అమె యామూలు తానే సూట్ కేస్ మూత ఎత్తి ముందులపాకెట్ అందుకుని అందులోంచి ఓ ఎరుపురంగు మాత్ర తీసుకు తినగలిగింది.

టీ వెండర్ వస్తే మరోమారు టీ తీసుకున్నారు.

ఆర్థోజం స్టేషన్ దాటింది బృందా పన్ ఎక్స్ ప్రెస్.

'ఇంకెంత పేపు పడుతుందంటారు ? మదరాసు చేరుకోవటానికి' అంది అమె.

అమె క్లర్క్ కూడా యింతాక

వచ్చిన మార్పులు, వీరసం తొంగి పోయినాయి-

ఇప్పుడు అమె నవ్వుతూ పుంటి యింత పేపూ యేమీ జరిగినట్లే అనిపించింది అనందరావుకు

"అందుకనే ఒంటరి ప్రయాణం అంటే భయం. నేను వెళ్లగలనన్న యింట్లోవాళ్ళు నన్ను వెళ్లనియ్యరు. మీరు సమయానికి దేవుడిలా...."

'వదేవదే అలా అని నన్ను చిన్న బుచ్చకండి. నేను చేసిం దేముంది?' అన్నారు అనందరావు.

'మంచివాళ్లు యే పప్పు దూ అంతే లెండి-' అందామె. ఇంకా పేపాగి మీకు విద్రవస్తే నిరామయంగా పడుకోండి. నా కింకేం బెంగా లేదు' అంది

3

ప్రయాణం వివరాలు వెలుతున్నంత పేపూ సుశీల ముఖంలో వస్తున్న మార్పు లన్నీ గమనిస్తూనే వున్నాడు.

'హాయిగా అమె వడిలో తలపెట్టుకుని తతిమ్మా దూరమంతా కులాసాగా ప్రయాణం చేసివుంటారు-' అంది అమె. కలశస్వరంతో చిరుకోపం, అసూయ స్పష్టంగా అగుపిస్తున్నాయి.

అనందరావుకు ఇలా జరుగుతుందని తెలుసు.

"నీకేం, నీవలా తేలికగా ఆనేస్తావు గాని నేనెంత ఎబ్బంది-బ్లాస్ నీ తెలా తెలుస్తుంది!"

“కాస్తో కూస్తో ముబ్బంది వడితే
మటుకేం లేండి. నుఖం దక్కిందిగా!
హాయిగా పగడోహుట పూలపాన్పునీద
శయనించి ప్రయాణం...”

అనందరావు సహించలేకపోయాడు.

“చల్లె, సుశీలా. అ స హ్యం గా
మాట్లాడకు...”

“నేను యేం మాట్లాడితే మటుకేం
లేండి. అంతా అయిపోయిందిగా!...”

అనందరావు ఇంకేం మాట్లాడలేక
పోయాడు.

బోజనాలు అయి పోయి యిద్దరూ
వడకగదిలోనికి వచ్చారు.

“తరువాత యేమయిందో చెప్పరేం?
మదరాసు చేరాక నాడా యింటికి రావడం
యింత అలస్యం ఎందుకయిందో నివ్వ
చరేం?” అంది కాస్త ఎగతాళి మిశ్ర
యింది సుశీలా.

‘అదే చెప్పిపోతున్నాను. చచ్చటో
నీ అనుమానం, అనుయాయీ...’

‘అనుమాన మేముండిలేండి. స్పష్టంగా
కనిపిస్తూ వుంటే...’

‘అడవాళ్ళు. అసూయలు అని వ్యాసం
ప్రాయాలని వుంటే’

‘ఎన్నయినా రాస్తారు మీకేం?’

‘నీ కెలా చెప్పాలి సుశీలా?’ టూకీగా
యేంజరిగిందో చెబుతా చిను... ముదాను
సెంట్రల్ లో దిగా... ఆమెను “జిస్”
చేసుకుందుకు యెవరూ లేదు. పాకా...
ట వెయిట్ చేసి యెవరూ రా... వి విరారతి

యవ

చేసుకున్నా. ఆమెను యెం చేయాల్సి?

‘టూకీ మాట్లాడిపెట్టండి. ఆర్డర్ వుంది
వెళ్ళిపోతాను’- అన్నది ఆమె. కాని
రాత్రి ఎనిమిదిన్నగకు ఆమెను అలా
తేలికగా యేమీ బాధ్యతలేనట్లుగా యెలా
వదిలేస్తాను?’

‘అవును మరి! యెలా వదిలేస్తారు?’

‘సరే, నీ హేళన! ఆమె దగ్గర
‘టెలిఫోన్ నెంబర్ తీసుకుని స్టేషన్
నుంచి వాళ్ళయింటికి ఫోన్ చేశాను. ఆ
ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చినది పిలుపు అందదని
తెలుసుకుందుకు పావు గంట పట్టింది.
అప్పుడిక ముగ్ధులై టూకీలో

అ మె ను వే సు కు ని వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళాను..'

'నయం ఇప్పటికయినా వచ్చారు. రాత్రంతా అక్కడ గడపి, తెల్ల వారి యింటికి వద్దామనుకున్నారు గాదు!'

'కా సాకు విను. ఎక్కడో అయిన వరంకో వాళ్ళయిల్లు. బాక్సీలు ఒకంతట రావు. ఎలాగో అక్కడకు చేరుకున్నాం తీరా అక్కడేమయిందనుకున్నావ్.'

'యేదో అయ్యేవుంటుంది లెండి..'

'వాళ్ళు వూళ్ళోలేనేలేరు. ఇల్లు తాళం వేసివుంది. ఈ రోజు ఉదయమే తిరుపతి వెళ్ళారుట! తెల్లవారాక కాచి రామని చెప్పారుట, పక్కయింటివాళ్ళతో!'

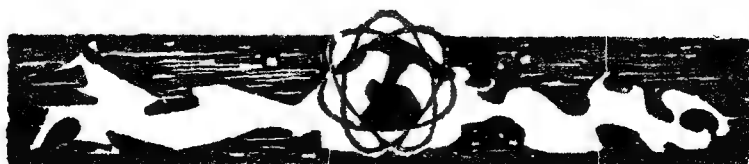
సుశీల ఉత్సుకతతో మెడ సారించింది.

'అమెను యేంచేయాలా అని కట పటాయస్తావుండగా పక్కయింటి అమె బయటకు వచ్చి- "యోగ్య ఇందిరమ్మ గారా! వచ్చారా! రండి, రండి లోపలికు!" అని అమెను అహ్వానించింది. వాళ్ళకూ అలాగే పరిచయం. అమె ఆ రాత్రంతా వాళ్ళయింట్లోనే గడిపి తెల్ల వారాక తమ మనసులు, మనమరాలు తిరుపతినుంచి తిరిగివచ్చాక సురక్షితంగా అక్కడకుమారతానంది. పక్కంటిపిన్ని

గారు 'ఇందిరమ్మగార్ని మేం వాళ్ళకు వప్పజెప్పుతారలెండి. మీరేం బెంగ పెట్టుకోకుండా మీ యింటికి వెళ్ళండి' అంది. అమెకూడా అలాగే అన్నాక నేను అయినవరం నుంచి మన యింటికి ఆదో చేసుకువచ్చాను. ఇప్పటికయినా రాగలిగా నంటే యెంతో తొందరగా వచ్చినట్లు లెక్క--' ఈ దెబ్బయియేళ్ళ ముసలి దాన్ని యేమీ శ్రమ అనుకోకుండా మద్రాసుచేర్చారు. మీకుచాలా పుణ్యంవుంటుంది నాయనా' అంది అమె తెలుసా? కావాలి అంటే ఆ పుణ్యం అంతా నీకు ట్రాన్స్ఫర్ చేస్తాను' అన్నాడు అనందరావు' సుశీల మొహంలోకి గుచ్చిచూస్తూ.

సుశీల ముఖకవళికలన్నీ మారిపోయాయి. ఇందాకటినుంచివున్న అసూయామేఘాలు తొలగిపోయి మామూలు ప్రశాంతత ఆవరించింది.

"పాపం. ఆ ముసలామెను యంత రాత్రిపూట అక్కడ వదిలేయకపోతే.. పోనీ మన యింటికి తీసుకురాకపోయినారా, సరాసరి ప్లేషన్ నుంచే! రాత్రంతా యిక్కడవుండి రెస్ట్ తీసుకుని రేపు మధ్యాహ్నం వాళ్ళ మనమడి ఇంటికి వెళ్లేవారు గదా!" అంది సుశీల.

తెలుగు
వారసులు

పప్పులేని
కత్తు

తైలు....

'నిన్న'.... కు

'నేడు'.... కు

'రేపు'.... కు వ్యత్యాసంలేని తైలు. వారం పేరుతోగానీ, తారీఖుతోగానీ నిమిత్తంలేని కారాగారం. ఘనీభవించిన కన్నీళ్ళకు, గడ్డకట్టుకుపోయిన కాలానికి విలయమైన ప్రజన్. 'లాకప్పు' ల వెనుక విద్రవట్టని రాత్రిక్కు. లాకప్పుల బయట అర్థవిహీనమైన పవళ్ళు. ఉదయాస్తమయాల రెక్కలపై ఎగిరివెళ్ళే సూర్యుడు-తైలుతూర్పువైపు గోవురంపై ఉదయించటం- ఎత్తయిన ప్రహరీగోడ ముళ్ళతీగె వెనుక అస్తమించటం- మివహ మూర్పులేని రోజులు.

తైలులో ఒక భాగం- శిక్షలు పడిన తైదీలు.

....రెండవ భాగం- శిక్షలు పడని

తైదీలు.... వీళ్ళు నేరారోపణలేని తైదీలు- నేర విచారణలేని నేరస్థులు. తమ నిర్బంధానికి కారణం అడిగే హక్కు లేని నిర్బాగ్యులు. బెయిల్పై విడుదలయ్యే అర్హతలేని నిస్సహాయులు. దీపెన్మూలు-

వీళ్ళు... విద్యార్థులు- విప్లవ మేధావులు- అధ్యాపకులు- ఉపాధ్యాయులు- కవులు- కళాకారులు- శాసనసభ్యులు- పెద్ద పెద్ద నాయకులు- చిన్నచిన్న కార్యకర్తలు, మొదలగువాళ్ళు. వెలుగుకోసం నిరీక్షిస్తూ సంవత్సరాలతరబిదిగా చీకటిలో

ప్రగిపోతున్నారు.

అ రోజు మధ్యాహ్నం- రెండు గంటలు.

డైనింగ్ హాలులో ఇద్దరుడితెన్యాలు ఎదురుతిరుగుతున్న కొలాన్ని లొంగ తీసుకొనే ప్రయత్నంలో ఉన్నారు. ఒకరు కుర్చీలో కూర్చోసి ఉన్నాడు. అతను డేబుల్ పై "హిందూ" ఇంగ్లీషు పత్రిక పరచుకొని ఏకాగ్రతతో చదువు తున్నాడు. రెండవ వ్యక్తి కొద్దిదూరంలో గబ్బునేలపై కూర్చోని పలకపై వ్రాసు కొంటున్నాడు.

బయట ఏడ డిబిపటలాడుతోంది.

ఆన్ డెస్టాన్ రేఖలక్రింద చొక్కాలు లేని వాళ్ళ శరీరాలు చెమటతో చిటచిట లాడుతున్నాయి.

"నూడండి... ఏమైనా తప్పులున్నాయేమో?... ఈసారి ఒక్క తప్పు కూడా లేకుండా రాశినా?... అతను లేచి ఇంగ్లీ పరిశేషుకుంటూ పలకా బలపం డేబులుపై పెట్టాడు.

పలక మీద నాల్గు ఇంగ్లీషు వాక్యాలన్నాయి. పరిశరణీకరగా ఉన్న ఇంగ్లీషు అక్షరాలు. ఒక మూలనుండి మరొక మూలకు పరుగెత్తుతున్నాయి.

....'దబ్ ఈజ్ ఏ డేబల్....

.....ఎ చెయర్

... ..ఎ బక్

.... ఎ యాపిర్ కరెక్టు- కరెక్టు-

కరెక్టు....అంటూ నాలుగోదానికి 'ఇంటు' మార్కు పెట్టాడు.

"వెంకన్నా.... మొదటి మూడూ కరెక్టు... కానీ లాస్ట్ డి తప్పు.... 'యాన్ యాపిర్' అని ఉండాలి. 'ఏ' 'ఇ'-'బి' 'ఓ'- 'యు'లతో కూడిన మాటల ముందు 'యాన్' ఉండాలని చెప్పా కదా?..."

"మల్లీ ఒక తప్పు పోయిందా?... 'ఏ'- అంటే ఒకటి అని అర్థం. మరి 'యాన్' వాడకపోతే ఏం?... ఈ తిర కావేంది?... ఇంగ్లీషులో." శిష్యుడన్నాడు- అనవసరమైన ఆవేశంతో.

ఉపాధ్యాయుడు తల పైకెత్తి తన శిష్యుణ్ణి చిరు నవ్వుతో చూశాడు. ఇంగ్లీష్ పస్ట్ రీడర్ పట్టుకొన్న విద్యార్థి చిన్నవాడు- చితుకువాడేమి కాదు.

జ్ఞానదాహపు.

మనషి పొడగరి... పొడుగు తగ్గలావు. ఎండలకు, వానలకు తట్టుకొని రాటలేలిన ముఖం, దళసరి కనుబొమలు ఆ కనుబొమల క్రింద సోదా సీసాల్లోని గోలీల్లా రెండు కనుగుడ్లు. ఆ కళ్ళల్లో స్థితత్వం, ధైర్యం, ఆమాయకత్వం తొంగిచూస్తున్నాయి.

"ఈ తిరకాను నేను పెట్టింది కాదు. అది ఇంగ్లీషువాడు పెట్టిందే!.... మన తెలుగులో అప్పులూ, హల్లులూ ఉన్నట్టు ఇంగ్లీషులో కూడా 'కాన్సెంటేడ్స్'- అనీ- 'వావెర్స్' అనీ రెండు రకాలు.... వావెర్స్ ముందు 'యాన్' ఉండాలని

ఇంగ్లీషువాడి నియమం. వాడి భాషా నియమాలు వాడివి ... వాడు మాట్లాడ మన్నట్లు మాట్లాడటం మన ధర్మం...."

"ఇప్పుడు వాడు మనదేశం ఇడిసి పెట్టి ఎలిపోయె.... 'ఏ' అన్నా.. 'యాన్' అన్నా 'ఒకటి' అని అర్థమయి వచ్చుడు, రెండింటితో ఒకదాన్ని తీసేసి, ఇంకొకదాన్నుంచుకొంటే తప్పేందీ..."

"అదంతా తరువాత చూద్దాంలే ము... నేను చెప్పినట్లు వ్రాయు."

"... నేను రాయను... ఏ యూపిర్ కరెక్టని రైలుగుట్టు పెడితేనే రాస్తాను." మొండివైఖరితో ఇంగ్లీష్ రీడర్ పేజుల్ పై పెట్టాడు. ఉపాధ్యాయుడు హిందూ పైనుండి తల పైకెత్తి కోపాన్ని నడించ సాగాడు.

ఇద్దరి మధ్యా మౌనం. కొన్ని క్షణాలు. అంతలో వార్డర్ చక్రధర్ వచ్చాడు.

"రామరాజుగారూ మీ రిద్దరూ ఇక్కడున్నారా!.... దీని తల్లిసిగ దరగ.... జైలునుట్టా తిరగలేక వచ్చి పోయినాను మీకోసం.... మీకు ఉత్తరం వచ్చింది. మీగ్గాడు. ఎంతన్నకు" అంటూ చించి పలిగిపోయిన కవరు చేతిలో పెట్టాడు. జైల్ అ ఉత్తరం చదివి, దీపెన్మాకి సంపాడు. వార్డర్ ద్వారా.

కవరు బరువుగా ఉంది. కప్పపొట్టలా ఉబ్బి.

"నరిగ్గా ఒక ఏడాది సంగతులన్నీ

ఒక్కసారే రాపించి ఉత్తరం ఏసినట్లు న్నారు మా వాళ్ళ...." అంటూ ఉత్తరం చదవసాగాడు.

మహారాజశ్రీ వెంకటరెడ్డి బావగారికి, బావమరిది లచ్చింపతిరెడ్డి నమస్కార ములతో వ్రాయించిన ఉత్తర మేమనగా ఇక్కడ మనవాళ్లు అందరూ మంచి గానే ఉన్నారు. మనం కొలుకు తీసు కున్న బూనిలో పనాన జొన్నలు గిద్దెడు మాత్రంమే అయినవి, ఎందు కంటే కంకి ఈనినాంక వానకురిసి సుంకంతా రాలిపోయి ఎక్కువ భాగం తప్ప కంకులయినవి. రెండు మల్లల కంటక కొడితే ఒక గిద్దెడు జొన్నలు రాలటం గగనమయిపోయింది.

అతని కళ్ళలో తక్కుమంటూన్న అనందం.

అతని పెదవులపై చిరునవ్వులు. అక్షరాలను పోల్చుకుంటూ మెల్ల మెల్లగా చదువుకోసాగాడు. అ మాటలు తతిమ్మా ఇద్దరికీ వినిపిస్తున్నాయన్న వ్యూహ రేకుండా. వెంటనే ఏదో స్ఫురించినట్లు ఆ ఉత్తరం రామరాజు పైకి విసిరాడు.

"మీరు సదవండి ... నేను ఈ రకంగా చదివితే పొద్దు గూ కేలాగుం దని... కామెంట్ చేస్తూ.

నోటు పుస్తకంలోని రూళ్ళకాగితాలు, ఆరుపేజీల ఉత్తరం- గొలుసుకట్టు వ్రాతలో కామాలు, పురస్థాపులూ

కుండా కొండపీటి చేంతాదులా ఉంది. త్రరం మొత్తాన్ని ఒకసారి మౌనంగా పడుపుకొని రామరాజు బిగ్గరగా వదవ గాగాడు.

....ఇక మాగిపైరుల ఇవయం. రెండేకరాల రేగడని రెండుసార్లు దున్ని గొర్రు మూలసాలు కోలినాను. గడ్డి గాదం- నలీనలనూ, ఏరిచ్చి మెత్తగా కుంకుమలా చేపించినాను దనియాలు చల్లదామని. కానీ అడుగులో వాన కురవలేదు. కార్తి ఎల్లిపోయినాంక ఒక్క చిట్టకదుపువాన దద్దది. ఆ వానకు బూచి సరిగ్గా వానలేదు. ఇత్తనం పెట్టటానికి అందుకని.... "మొలవనియ్యి.... మొల వకపోనివ్వు మనం పెదేది ఇత్త నాలేకదా"ని. ఒక్క ఎకరంలో మాగి జొన్నలు ఏసినాము. నాగటికో సాలు కోలి. రెండో ఎకరంలో ఉలవలు అలుకుడు చేసినాము.

రెండు పైర్లు బాగా మొలిచినాయి. కాకపోతే పైరు పలవగా ఉంది. ఇప్పుడు మోకాళ్ళ ఎత్తయింది. జొన్న- ఉలవ కూడా పూతకొచ్చింది. ఇంకా నెల రోజుల్లో కోతకొస్తది...."

"అగండి... జర్ర- అగండి.... రెండున్నరయింది. 'టీ' పెట్టాలి పొయ్యి మీద-ఇగ్గో...పెక్రం, పొయ్యి అంటించి 'చాయి' పెట్టు...." అంటూ ఒక మీడి చక్రధర్ పైకి విసిరి తానొక మీడి వెలి గించుకొన్నాడు. మీడి వెలిగించుకొన్న

చక్రధర్ ప్రక్కనున్న కిచిన్ భాగం వైపు వెళ్ళి పొయ్యి అంటించాడు.

"ఇక చదవండి...." ముందుకు వంగి వివరంగా అన్నాడు.

...."నీ కొడుకు బాగానే ఉన్నాడు. నువ్వు జైలు కెళ్ళినప్పుడు నీ కొడుకు అంటాడుతుండేవాడు. ఇప్పుడు బాగానే నడుస్తన్నాడు. ఉరుకుతున్నాడు. మాటలు కూడా బాగానే వత్తన్నాయి.

'నీ అయ్య ఎటుపోయిందూ' అని అడిగితే,

'అచ్చిపోయింద'ని మబ్బురింక ఏలు సూపిస్తాడు. అది ముద్దుముద్దు మాట లింటూంటే మీ అమ్మకు మొలమీద గుడ్డలు నిలవటం లేదు. 'ఈడు అచ్చం వాడీ- అయ్యనుమంటోడు.... ఆ సూపు సూడు బొమతలు పైకెత్తుకొని.... పెద్ద పులిరాగ....' అంటూ మనవచ్చి చంక నేసుకొని తెగ మురుసుకొంటది.....

....కానీ మీ అమ్మ సంగతే మాకు అనుమానంగా ఉంది.

ఈ మద్దెన మీ అమ్మకు మతి నెడ్డట్టని పిత్తంది. ఎక్కడ సూసినా నీ ముచ్చటే. రెండో మంచి ఇన్నా ఇనకపోయినా నీ సంగతి గోడుగోడుగా మాట్లాడుతున్నది. జొన్న కోతకు బయలుదేరిపోతన్న కూలి జనాన్ని నడి బజారులో విరిబెట్టి..... "మా ఎంకన్న సంగతి ఎరికనే గదా !.... ఇంకా ఇడిసిపెట్టలేదు జైల్లోనే ఉన్నాడు. వాడి కోసమని నేను

చిరకాలం నా...
ఎలావున్నావురా

1940ల రిపుట్టు
1960 దాతా బాగా
నేవుంటి ఇ
తర్వాత

ఆరే తరవాత
ఏమయింది
మృత్యువరకు
సజ్జంగానీ

లేదు పెళ్లి
అయింది
కష్టాలు
మొదలు

AVM

మనది పెట్టుకోలేదు. పెట్టుకొని
మాత్రం సాధించే దేమింది గనక.
ఇక్కడ చికిన నల్లరోజులా సుకింగా
చికికాలని చివం అనుకుంటాం గానీ, అది
బూదా బెడనే.... ఎదుకంటే పుట్టిన
పెరివోదూ బందెడు కట్టెల్లో బుగ్గలు
పోవల్సిందే. అయితే బూచిమీద చికికిన
నల్లరోజులు వాడు ఎట్లా చికికేదన్నదే
... నీవకు మిగిలిపోయేది మన
ఊరి దొర సచ్చిచోతే ఒక్కడయినా
'అయ్యో పాపం' అన్న సాపాన
పోలేదు కిరాతకపు ముండాకొడుకు-
'ఊరిపేదా పోయిందన్నారు. అడు చికికి
నన్నాళ్ళు బందమైన అడవి కనిపిస్తే
సాలు అచ్చుబోసిన అంబోకులా
మోరవెత్తి పెట్టుకొని సూకేవోడు. నీవ
రకు గుర్రపూజాకి పెళ్ళాన్ని కూడా ఇడిసి
పెట్టేడు... ఇంటున్నారు కదా వాడు
చేసిన దురుమార్గాలు. నా కొడుకుని
అన్యాయంగా జైలుఖానాలో పెట్టించాడు.

నా కొడుకు ఏమన్నాడు?... నెవ్వరిది
దరమం మాట్లాడింది

.. "బిలాకు అసిసోక్కు ఊళ్ళో
పంచిపెట్టమని ఇచ్చిన కొత్త రకం
మాచిపెట్టు రెండోవలు నీ పెటిలో
పెట్టించుకొన్నావ్? .. అని, నీ తాతగారి
సొమ్మునుకొన్నావాని అడిగింది...

"మాదిగోల్ల కిమ్మన్న గవిడి బర్రెల్ని
(మూత్రా)ను నీ దోడ్లో కట్టేసుకున్నావ్
అని దొరని బోడ్లో నెమ్మేసి నిలదీసి
అడిగిండు. .

"సర్కారోడు- పన్నకారు రైతుకు
పంచిపెట్టమన్న నీమ అవుల (బెస్సీ)ను
నీ సెట్టాంకు తోలిపెట్టినావ్? .. అని
పదిమంది ముఠామా అడిగి పరుపు
తీసిండు....

"గవర్నమెంటోడు మేలు రకం
అంబోకుని ఇత్తనానికి ఊళ్ళో పెంచా
యితీత్రే దాన్ని దొంగతనంగా పదివేల
తమ్ముకున్నావ్? నీది ఒక చతుకేసా?

అని బొడ్డురాయి కాడ నిండిసి అడిగిండు
నా కొడుకు.... అన్ని మాటలడిగిండు
కున్న ఎదవ, ఎవడయినా, నీమూ నెత్తు
రూంఁచే ఏ గంగలోనో దూకి నచ్చి
పొయ్యేవాడు.... కానీ మానం తక్కువ
ఎదవ వాడు.... సిగ్గులజ్ఞా పెట్టలేదు
బిగమంతుడు అడికి.... అడు ఎఁజేసిందో
ఎరికే గదా మీకు....

“ఉరుకులు పరుగులమీద పైకిలు
మోటరెక్కి పట్నం పోయిండు. నా
కొడుకు సంగం పెట్టిందని, పోలీసు
ఠానాలో రిపోట్లుసేసి పోలీసులను కోలు
కొచ్చిండు నా కొడుకుని జైల్లోపెట్టించి
నాంక కూడ అడు అడమరిసి ఏద్ర
పోలేదు.... ఇంకా నా కొడుకు పార్టీ
వాళ్ళొచ్చి యాడనంపుతారోనని, మిలబ
రోళ్ళను కావలా పెట్టిండుకొన్నాడు
నచ్చేదాక.... నివరకు వాడెట్లా సచ్చి
పొయ్యాడో తెలుసుగా.... ఏకైక్కుట్టపు
సాఁచు సచ్చిండు. ముద్లో ఆరినెమొల్లులు
బట్టి రకతం కారి కారి సచ్చిండు. పేదు
కొని, పేదుకొని సచ్చిండు. వాడికి
ఒక్క రోగమా?.... నవలవ్వ రోగాలు
....వీడి ఉమ్మడ....” అని తిట్లుకుంటూ
మెటికలు విడచుకుంటూ అందరికో
గంటరి తరబడి చెబుకోంది.

అమె మాట్లాడేసన్నీ మంచిమాటలే
కానీ, ఏదో ఏచ్చివాలకం ఉంది- ఆ
చూపులో,.... ఆ మాటల్లో. దొరసంగతి
వచ్చినప్పుడు ఏచ్చినప్పు వప్పుతుంటది.

అమెకి మన ఊళ్ళో కొత్తవాళ్ళవరూ
లేదు. కానీ అమె అందర్నీ కొత్త
వాళ్ళను పల్కరించిపట్లు పలకరించి నీ
సంగతి చెబుతుంటది.

మొన్నమట్టికి మొన్న, కోపేరు ఏసిన
ఎద్దను కోలుకొని నేను చేవికిపోతంఁచే
నన్ను నడిబజార్లో నిఁజెట్టి మొదలు
బెట్టింది ..

“ఒరేయ్ లచ్చింపతి .. నా కొడుకుని
జైల్లో పెట్టారని నాకేం దిగులేదు. ఏ
వాడకు పోయినా, ఎపురిళ్ళముండు నడిసి
పోయినా....

“ఎంకన్న తల్లివా? రా....
ఊపో-”....మని,

“ఎండనబడి నచ్చినట్టుంది . ‘సల్ల
దాగ’మని.... ‘బువ్వ తిన’మని చేతులు
పట్టుకొని బతిమా. డతారు ఏ తల్లికున్న
దంటావ్? ఈ మరియూడ, ఆ మరియూ
దంతా ఎందుకు పేతన్నారంటావ్?
... మా ఎంకన్న ఊరికి పేసిన మంచి
వసుల మూలంగానే.... ఎపుడయినా
రైతు దొరకో పేచీపెట్టుకొని.... ‘ఈ
యవ్వారం మాట్లాడటానికి నేను ఎంక
న్నను తెచ్చుకొంటానంఁచే అడు వటికి
పొయ్యేవాడు... నీ యవ్వ... నా కొడుకు
పేరు వెబితేనే దొర ఉన్నబోసుకొనే
వాడు...” అంటూ బిగ్గరగా నవ్వింది.

వెంటనే ఆనవ్వు ఒక్కువ అపి
వేసింది. మళ్ళీ కళ్ళు పెద్దగా పేసుకొని
నానంక చూసింది. నాకు భయమేసింది.

మళ్ళీ మబ్బులంక నూత్న మళ్ళీ మెల్లగా మొదలు పెట్టింది.

“ఇదంతా ఎందుకు నెబ్బకున్నానంటే లచ్చిపతి.... మా ఎంకన్న వసిగుడ్డు వాచి అయ్యే సచ్చిపోయ్యేనాటికి.... ఆరోనెలో, ఏడోనెలో, కాకపోతే అది అయ్యేను బిగమంతుడు తీసికెళ్ళిండు, ఈన్నీ పోలీసులు తీసికెళ్ళిపోయినను. అంతే తేడా ఆ రోజునంచి నా రెక్కల కట్టం నాది. ఎప్పుడీ ముందూ నెయ్యి సాగుకుండ అడ్చి బితుకించు కున్నా.... ఆ రోజునండి అది అయ్యే పేరు ఎప్పుడికీ తెలవదు.... మన ఊళ్లో గానీ, మన ఊరు చుట్టుపట్ల వది ఊళ్ళలో అడ్చి.... “సీతమ్మ కొడుకు ఎంకన్న” అంటారేగానీ ఏరే పేర బెట్టి పిలవదు. ఈ జలమకిది సాయ.... బతికినవాళ్ళూ ‘వదిమందికోసం బతికినోడిదే జలమంటా నేను’.... అంటూ ఊక్కిన మాటలాపి “బారెను పొద్దెక్కినదాకా అరక కట్టనోడివి నువ్వేమి రైతువీ- ఎదవ నన్నాసి.... అదిరించు ఎడ్లవి”- అంటూ బాటకు అడ్డంకొలిగింది.

ఇవన్నీ ఇపులంక ఎందుకు రావచ్చా నంటే ఊళ్లో చిన్నా పెద్దా అంత తలా ఒక రకంగా వెచ్చుకుంటున్నారు. ఏనాడో జరిగిపోయిన సంగతులను తవ్వుకొని, తవ్వుకొని మాట్లాడటం సన్న సంగతి కాదంట. ఇదే ‘గాలి’ పట్టందంటున్నారు కొంతమంది పెద్దమనుషులు. ఇవన్నీ

పిచ్చిలచ్చనాలు. మైండు పెడిపోయింది. ఎర్రగడ్డకు తోలుకపోయి పెద్ద దాకట ర్లకు సూపియ్యమంటున్నారు. అయిదరా బాద్ కు పోవటమంటే కరుసుతో కూడిన పది. కనీసం నూటయ్యై రూపాయలన్నా కావాలి అందుకని జెత దున్నపోతుల్లో దాచబడావిని వస్తే వారం అంగడికి తోలకపోయి అమ్ముడా మను కొంటున్నాను. అమ్మకంటావో వద్దం టావో ఉత్తరం రాపియ్యి.

ఇట్లు

బావమరిది- లచ్చింపతిరెడ్డి.

రాసురాజు ఉత్తరం చదివటం మూంచి నెత్తిమీద వడి- గడ్డిపకలను విడిలిండుకొని కప్పుకేసి చూశాడు.

సమతలంగా ఉన్న దూలంపై పిచ్చి కలు గూడుకట్టబానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

ఎన్నో గడ్డిపకలూ, ఎంతో పీచూ, ముక్కనకరచి తెచ్చినా, గూడు కుద రిటంలేదు. పరకలన్నీ రాలి పడిపో కున్నాయి.

ఉత్తరం ప్రారంభించినప్పుడు అతని కళ్ళలో అనంతం అదృశ్యమైంది. నిరా శగా నీరసంగా కనురెప్పలు వారి పోయాయి. కొన్ని నిమిషాలు పిచ్చు కలను మౌనంగా పరిశీలించి పెదవులు కదిల్పాడు.

“బట్టబాడదీసికోవటం- మందిని కర వటం.... ఇసుమంటిని పిచ్చిలచ్చనా

లంటారు. మా అమ్మకు పిచ్చికాడ. అమె మాటలన్నీ జరిగిన నంగక్షలే " స్వగతంతా మాట్లాడుకొన్నట్లు పొడి పొడిగా అన్నాడు.

చక్రధర్ టీ కేటిల్ తెచ్చి కేబుల్ పై పెట్టాడు. రెండు గ్లాస్ లో 'టీ' వంచి ఇద్దరికీ అందించాడు. వాళ్ళిద్దరూ 'టీ' చప్పరించసాగారు. ఒకరికేసి ఒకరికడు చూసుకొంటూ.

"మరి ఇప్పుడు ఉత్తరం వ్రాయవా? దీనికి సమాధానంగా " రామరాజు ప్రశ్న.

"రాయను నే నొకటి రాసి వాళ్ళింకొకటి రాశి అనవసర రామాయణం "

"అదేటి గురూ, సిక్రంగా ఉంది ఉత్తరం రాయవా? పాపం ముసలమ్మ

మీ అమ్మను జైలుకొచ్చి ఉన్న సూసి పొమ్మని రాయి " కప్పులో 'టీ' పోసి కొన్ని త్రాగుతున్న చక్రధర్ జాగ్రత్తగా సూచించాడు.

"రాయను.... ఎందుకంటే మా ఊరు దగ్గర దాహా కొడు. కనీసం వన్నెండు రూపాయల చార్జీలు. రామా పోమా కనీసం ఇరవై అయిదు రూపాయలు. ఇక దారి కరుసు. తిండితిప్పలు అటుం చందీ. ఈ ఇరవై అయిదు రూపాయలు వాల్ల తెవురితారు నెప్పండి. మా చేలో పందే జొన్నలు మాకు నాలుగు నెలం గ్రానం. మా చేలో పదిలేవి రోజున

వా భార్య కూలికిపోతది. మా ఊళ్ళో అడమనపి కూలి మూడు రూపాయలే. ఆ మూడు రూపాయల్లోనే వియ్యం, ఉప్పు, మానె, చింతనెండు, కరుసు రెల్లాలి. దాని సంపాదన వాళ్ళ తిండికే సరిపోదు. ఇక నా దగ్గరకు రావాలంటే రోజూ అయిదుపైసలో పదిపైసలో గురిగిలో దాశి పొడుపు సెయ్యాలి ఎన్ని అయిదుపైసలయితే ఇరవై అయిదు రూపాయలు కావాలి. అందుకే నా కోసం ఎవరూ రారు జైలుకు అందు కోనమనే నేను ఎవుర్నీ జైలుకు రమ్మని ఉత్తరం రాయను " అతని కంఠం అదోలా మారిపోయి గురికలు మ్రుంగుతూ మాట్లాడాడు. చివరి మాటలో ఆ కంఠం బొంగురుగా, బందగా మారి పోయింది.

నిర్జీవమైన అతని కళ్ళలో స్థిరమైన అభిప్రాయాలు.

'పైం' మూడు గంటలు. చక్రధర్ పక్కంపై గరిటతో కొట్టిన శబ్దం. 'టీ' కోసం రమ్మని దీతెమ్మాలకు పిలుపు. అప్పటివరకు కవాకారంలో ముసగు తన్నిన దీతెమ్మలు గ్లాసులు పట్టుకొని థై వింగ హాలు వైపు రాసాగారు. ఒక్కొక్కరే.

ఒక నెలరోజుల తరువాత.

అనేక పోమవారం. ఉదయం పది గంటలు.

దీతన్యూలు కొందరు పింగిరీరూమ్
సెల్ ఎక్స్ క్యూనున్న నీడలో కూర్చుని
సుదీర్ఘమైన చర్చలలో మునిగిపోయారు.

వాళ్ళ మానిపోయిన గడ్డలతో,
బంగీలు, బనియన్లపై ఉన్న అల్ప
జీవులు.

నియంతృత్వాన్ని ఎదిరించి, విర్బం
దానికి తలవొగ్గిని ఆత్యంత శక్తివంతులు.
తమపై ఆధారపడిన కుటుంబ సభ్యుల
శ్రేయస్సు విస్మరించిన నిస్వార్థశీవులు.

.... 'ఇరాన్ లో' కల్లోలం. ఈజిప్టు
ఇ జయిర్ యుద్ధం. నవీఖియా విప్లవం.
మావో మరణఫరితంగా చెనాలో వచ్చిన
మార్పులు. ఇంకా ఎన్నో ఎన్నో
విషయాలు.

వాళ్ళ పెదవులపై ఉద్యమాలు.
పోరాటాలు.

వాళ్ళ కళ్ళల్లో మహార అందాలను
చూసే తెలిసొక్కేపులు.

ఘామిచుట్టూ పరిభ్రమించి, పరిభ్ర
మించి ఇండియా కొచ్చారు వాళ్ళు. మళ్ళీ
ఇండియాలో బహుళజాతి సంస్థల పెట్టు
బడులను చర్చించారు. దేశంలో ఎవరెవ్వి
కాంతిలో సంఘమించిన పరిణామాలు,
ప్రభుత్వ ప్రకటనలలోని అంతర్భావాన్ని
లెక్కలువేసి ఊహగా నాలు చేయ
సాగారు.

"అందువలన వచ్చే నెలలో కొంద
రిని విడిచిపెట్టవచ్చు" - ఒకరి ఊహ.

"మీ అంచనా తప్పు మీ రను

కున్నట్లు ఎవర్నీ విడిచిపెట్టరు ఇదిసి
పెట్టేవాళ్ళయితే ఈ సంవత్సరం కొత్త
దీతన్యూలను జైళ్ళల్లోకి పంపరు... "

వెంకన్నగొంతు అందించింది.

ఆ చర్చలకు అంతరాయం కల్గింది.

"ఇవిగో మైసూర్ పాక్ ముక్కులు.

అరటివళ్ళు. డాక్టర్ సాబ్ పంపారు.
తలా ఒక అరటిపండు ఒక మైసూర్
పాక్... " అంటూ పెద్దగా కేకలువేసి
కొంటూ వచ్చిన వార్తర్ చక్రధర్ వాటిని
వంద్యానం చెయ్యసాగాడు. ఎయిర్
బ్యాగ్ నుంచి.

దీతన్యూలను చూడటాని కొచ్చిన
భార్యాపిల్లలూ, తల్లిదండ్రులూ వాళ్ళ
కోసం మిత్రాయలు తీసుకొస్తారు. హస్త
ర్సలో ఉండే విద్యార్థులకు తెచ్చినట్లు.
వాటిని అందరికీ పంచిపెడతారు.

"డాక్టర్ రఘునాథం బాబుగారి భార్యా-
కొడుకు వచ్చారు ఇంటిరవ్వుకి.
ఇంటిరవ్వులో ఆ అమ్మగారికో మాట్లా
డటం మానేసి కొడుకుని పట్టుకొని
కంటికి, మంటికి ఏకధారగా ఏడికేసినాడు
.... వక్కాణున్న సి. ఐ. డి. ఇనస్పెక్టర్
బాబు కూడా కళ్ళనీళ్ళు పెట్టిపడుతున్నాడు
... బాబుకు కొక్కడే కొడుకంట
ఎంకన్నకు నాగ... "

గోదావరి జిల్లాల తెలుగు యానతో
చెప్పుకుంటూ వాటిని పంచుతున్నాడు.

"పట్టు గురూ చెయ్యి సాపు
ఇంకా చాలామందున్నారు మీ అమ్మ

మొన్న శనివారం వీకోసం ఏరికెవక్కా
లన్నా తేలేదా? ఎటే తెచ్చిందో ఎవరికి
పెట్టెయ్యకుండా, గవ్వడిగ తినిశివాన్.
ఎంకన్నా...." అంటూ వెంకన్న రేతిలో
పెట్టాడు.

వెంకన్న నిర్భాంతపోయాడు. కొద్ది
క్షణాలు గుడ్లపిగించి చక్రధరకేసి
చూసి.... "మా అమ్మవా?.... ఎందు
కొచ్చింది? రాలేదే?...." అన్నాడు.

"రాలేదా?.... వచ్చింది వెంకన్నా....
అయితే నిన్ను ఇంబర్ వ్యూకి పిలవలేదా
మొన్న?."

"పరాచికా లాదకు... విజంగా మా
అమ్మ వచ్చిందా?...."

"విజంగా వచ్చిందాంటే?.... నేను
అబద్ధం చెబుతున్నా ననుకొంటున్నా
వేటి?... నీతో పరాచక మేటి నాకు....
వచ్చింది మీ అమ్మనే.. మొన్న శనివారం
నాడు నేను నల్లదోపిశాళును ఎంబబెట్టిను
కొవి గేటుదయట తోటలో పాదులు
నేయించటానికి పోతున్నాను... అప్పుడు
రావెట్టుకింద కూసోని ఉంది మీ అమ్మ
....ఈమెను ఎక్కడో చూసినట్టుందని
బుర్ర గోతున్నా... అప్పుడే నీ ముఖం
గ్యూకమొచ్చింది .."

"నువ్వు ఎవరో నూపి మా అమ్మ
అనుకొనుంటావ్.... మా అమ్మ ఎట్టుంది
నెప్పు?... " వెంకన్న కళ్ళలో
సంచేహం.

"లేదు వెంకన్నా... " నత్తె

పెహనంగా చెబుతున్నాను.. మీ అమ్మనే
నయ్యా... నీకలానే నల్లగా ఉంటుంది..
కానీ నీ అంత ఎత్తు లేదు. అంతే....
నువ్వు మీ అమ్మ నోటిలోనుండి ఊడి
పడినావనిపి న్నది అనుమాన మెందుకని
నేను ఈమె దగ్గరకు పోయి 'నువ్వు
ఎంకన్న కల్లివా'ని అడిగేశాను. 'ఓవ'
న్నది. ఇక్కడగాదు- అక్కడ కూసో
మని' నూపెట్టి నేను పలోకి ఎల్లిపో
వాను .. చానా కట్టంగ అంగలేత్తు నని
సింది గేటుకాడికి.... వంకాయరంగు
ముతక నీరే కట్టకుంది?....

"నెక్రం .. ఇక పెప్పకు.... ఇక
ఇవరాలు అనవసరం నువ్వు మాసింది
మా అమ్మనే .. కానీ ఆ అంజకొడుకు
తెయిల, నాకెందుకు ఇంబర్ వ్యూ
ఇయ్యలేదు. దొంగ బాదబోవ్ "...అనే
శంకో వెంకన్న ఊగిపోసాగాడు. అరటి
పండు, మైసూరిపాక్ విసిరి పారేశాడు.
కళ్ళలో చింకనిప్పులు ముండాలు.

"వెంకన్నా .. తొందరపడకు....
వాస్తవ విషయం పూర్తిగా తెలుసు
కొందాం?....మిత్రులు హెచ్చరించారు-
తినటం అపేసి

"నానకి రెండు ఇంబర్ వ్యూ లివ్వా
లవి గవర్నమెంటు రూటుండి కదా! ...
మరి నా కెందుకెవ్వరేదు.... రాకరాక
మా అమ్మ నన్ను సూడటానికొ త్రై అడు
నాకు ఇంబర్ వ్యూ ఇవ్వలేదు.... ఏమిటి
అన్యాయం!...." కోపంతో దుఃఖంతో

ఊగిపోతూ దిగ్గరగా కేకలు వేయ
సాగుడు. ముఖంతా చిరుచెసుకుంటో
వాదిపోయింది. పెదవులపైన, ముక్కు
పైన ఉన్న నన్నవి నాలు కంపించ
సాగాయి

“సెక్రం.. గేబులోకి పోదాం పద...
వాచ్చి ఈయేక తంతాను. మనం తప్పు
పేసినా సెయ్యకపోయినా ఈడ ఉండక
తప్పుదు. కాబట్టి వాచ్చి తప్పి ఇక్కడ
ఉండిపోతాను. జైలర్ ను తప్పిన పేరుం
టది నాకు.... ఫలో- నీ యవ్వ....”
అంటూ విపరీతమైన కోపంతో ఒణికి

పోతూ ఒక వీధి వెలిగించాడు.

“అంతే గురూ.... మీరు ఎలాగయినా
సెక్సం పిల్లలకు దూరమైపోవారు.
మిమ్మల్ని ఇంతలో ఇడికిపెడతారన్న
అక లేదు. మరి మీరు ఈ కొడుకులకు
ఎండకు లొంగుండాలో నాకు పెప్పు,
నేనంటే నేను దబుల్ మర్దర్ పేసి జైలు
కొచ్చిందాను. మరి మీరు రాజకీయం
మనుషులు.... దీ చె న్యూలు....
మీరెందుకుండాల్సికొడ నాకు లాగ....
జైలర్ సంగతి తేల్చుకోవాలిందే....
దరమం తప్పిన పతి ఎదవనూ బద్ది

పెట్టాల్సిందే.... ఇప్పుడెక్కడ ఇదిసి పెట్టాల్సిందే....." అందరికీ వంచి పెట్టగా మిగిలిన మైసూర్ పాకాయ, ఆరటిపండ్లూ మెత్తగా తింటూన్న చక్రధరం, ఆవేశరహితంగా, రయబడంగా హుందాగా ఉన్నానమిచ్చాడు.

బీడీ వెలిగించిన వెంకన్న నల్లు డమ్మలు లాగి అవకల పారవేశాడు. జైలర్ కౌట్టాలన్న ఆలోచన రక్తయంగా మారికట్లు చాటి ఎత్తుగా ఉబ్బింది. పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. పెద్ద పెద్ద అంగుళి వేస్తూ అపీనువైపు కదిలాడు.

"వెంకన్నా.... జైలర్ ను ఏమీ అనక.... అందరం పోదాం. ఉండు... మేం అడగుతాం సూపరిడెంట్ ని" అని కేకలు పెడుతూన్న జంగన్న- రామ రాజులు అతన్ని అనుసరించబోయారు.

"మీ రెండుహా ?... ఒకవేళ అమాట వాస్తవమయితే వాడు శిక్షార్హుడే ... వాడి కొకసారి తన్నులు తగలాలి. జెయిలర్ తప్పుకు యాక్సన్ తీసికోకపోతే రేపు మనం విరాహరదీక్ష చెయ్యాలి.... ఎన్నో అన్యాయాలు జరుగుతున్నాయి ఈ జైల్లో" ... అంటూ విద్యార్థి దీపాన్యాయు వాళ్ళను అపీవేశాడు.

* * *

జెయిలర్ అపీసులో జరుగుతున్న గొడవ విని అందరూ బయటికొచ్చారు. వార్డర్స్ డ్యూటీలో ఉన్న పోలీసులు అందరూ రాబండుల్లా అక్కడ వారారు.

జైలర్ మీదకు అవేశంగా పోతున్న వెంకన్నను ఇద్దరు పోలీసులు గట్టిగా పట్టుకొన్నారు. జైల్లో నేసిన దుప్పట్లను మదితలు వేస్తూన్న వైదీలు ఆ గోలంతా విని, పని మానిపేసి అక్కడ గుమి గూడారు.

అంతా గందరగోళ పరిస్థితి.

వాళ్ళిద్దరూ ఎందుకు మర్నాడు పడుతున్నారో ఎవరికి అర్థంకాటలేదు. వెంకన్న తనమీదకు ఎందుకదౌర్జన్యంగా వస్తున్నాడో జైలర్ కు స్పృశించటం లేదు.

ఆ కేకలూ అడవులూ విని జైలు సూపరిడెంట్ అపీను బయటికొచ్చాడు- హేట్ నెత్తిన పెట్టుకొని నాజుగా లాటి ఉపుకొంటూ.

"సింగిల్ సెల్ లో వేయించుకా వా నన్ను... నేను మామూలు వైదీనను కొంటున్నావా?... నేను దీపాన్యాయు గ్యావకముంచుకో, మామూలు వైదీరిను బెదిరించికట్లు బెదిరితే నీ అ.కు సూత్ర...." గాలిలో నేతులుపు కంటూ రొప్పిసాగాడు వెంకన్న.

"ఏమిటి వంగతి ? .. ఎందుకు మీరంతా గుమిగూడారు. ఎక్కడికాళ్ళక్కడ వెళ్ళిపోండి" ... అధికార కంకణం హెచ్చరించాడు సూపరిడెంట్.

"చూడండి సాబ్. ఆతను వచ్చిన విషయం ఏమిటో చెప్పకుండా నన్ను కొట్టటానికి ప్రయత్నించాడు.... నానా

బాతులూ లిట్టాడు...." జైల్ డి ఆలి
యోగం- ఉర్దూలో.

ప్రశ్నార్థకంగా వె కన్నపై చూపు
విలిపాడు- సూపరిడె డి.

"సార్.... నా జైలుజీవితంలో నా
కోసం ఎవరూ రాలేదు. రాకరాక నా తల్లి
ముసలిమ్మ నచ్చిపోవటానికి సిద్ధంగా
ఉంది. నన్ను సూనిపోదామని వత్తే
పరిమిషన్ ఇవ్వలేదు ఈయన.... మా
ఈరు దగ్గరా ఉన్నా కాదు. నల్లగొండ
జిల్లాలో ఒక మారుమూల పల్లె.....
చదువురానివాళ్ళకూ, రబ్బులేనివాళ్ళకూ,
పిలుకుబిడి లేనివాళ్ళకూ ఈ జైల్లో
స్థానం లేదా? పేదవాళ్ళంటే ఇతని
దృష్టిలో పక్షపాతికన్నా హీనం....
ఒక్కసారి... ఒక్కసారి, మా అమ్మను
సూడటానికి నోరుకోలేదా? నేను"....

ఇతని కంఠం రుద్దమై రెండు కన్నీటి
బొట్లు ఇతని చెంపంపై జారిపోయాయి.

"ఎందుకు పిలవలేదు వాళ్ళమ్మను....
మీరుచేసే తప్పుడుపనులకు నేనువిమర్శకు
గురికావలసి వస్తుంది. నాకు చెడ్డపేరు
తెప్పించటానికి కాకపోతే, వెంకన్న
తల్లికి ఎందుకు ఇంటర్వ్యూఇవ్వలేదు?"
అధికార దర్పం ఉట్టిపడే కంఠంతో
ఉర్దూలో ప్రశ్నించాడు.

ఆ మాటలు జైల్లోలో కొంత
తొట్రుపాటును కలిగించాయి

"మొన్న వీరికల్లి ఇంటర్వ్యూకోసం
రాలేదు సార్.... శనివారం ఇంటర్వ్యూ

కోసం దరఖాస్తులిచ్చిన లిస్ట్ చూపండి...
వెంకన్న కొరకు ఎవరూ రాలేదు."..
అప్పీటింగా చెప్పాడు జైల్ డి.

"సరిగా చూడు మళ్ళీ... ఇంకో అనవ
సరంగా వాడించకు. ఆ లిస్టుకా సరిగా
నెదికి అమె ఉంటే ఈరోజు ఇంటర్వ్యూ
ఏర్పాటు చెయ్యి".... అజ్ఞాపించాడు
సూపరిడెంట్ లానికి వెలుతు.

"యస్ . సార్".... కె ల్యూట్
కొట్టాడు జైల్ డి.

మామూలు వాతావరణం నెలకొన్నది.
ఎవరి పనులు వారు చేసికోసాగిరి.
జైల్ డి తన డేబుల్ముందు కూర్చు
న్నాడు. శనివారంనాటి డిటెన్యూల
ఇంటర్వ్యూల జ్ఞుని గుర్తుగొచ్చి
యాభాస. వెంకన్నకోసమై ఇంటర్వ్యూకి
ఎవరూ రాలేదు.

"ఏదీ మీ అమ్మ అప్లికేషన్....నువ్వే
చూసుకో లిస్టు".... జరిపాడు ఆ కాగితా
లను. ఇతనికి ఏమీ పాలుపోలేదు.
అంతా అయోషయంగా ఉంది చక్రదర్
మాటలు నమ్మి జైల్ డిపై నోరుపారేసు
కొన్నందుకు తనకు తానే నిందించుకో
సాగాడు.

"మీ అమ్మ పేరు సీతమ్మ కదూ?
.... ఇదిగో సార్ ఖైదీల ఫైలులో
ఉంది".... డేబుల్ ప్రక్క చాపమీద
కూర్చున్న వార్డర్స్లో ఒకరు స్టిప్
అందించాడు- బొటనప్రేలు గుర్తున్న
కాగితాన్ని.

“అట్లాగా ఏదీ!” జైలర్ ఆ
కాగితం అందుకున్నాడు. ముఖం వెల
వెలా పోయింది మళ్ళీ వెంటనే ముఖం
గంభీరంగా మారిపోయింది

“ఇదిగో వెంకటరెడ్డి ఇందులో
నీ గూర్చిన వివరాలు ఏమీ లేవు-నీ ఇంటి
పేరు లేదు తండ్రి పేరు లేదు
నువ్వు యావజ్జీవ శైదీవనిగానీ, సాధారణ
శైదీవనిగానీ, బాల రెస్టుడవనిగానీ వివ
రాలు లేవు ‘అమె నీ తల్లి’— అని
నేను కలగనాలనా” అన్నాడు.

తల్లి అమాయకత్వానికి, అసహాయ
తకు లోలోన కృంగిపోయాడు.

“మొన్న మా వెంకన్నను సూపియ్యం
డయ్యంటూ వల్లనీ ముసలమ్మ
అందరినీ అడిగిన మాట విజమే సార్.
కానీ మన జైల్లో ఉన్న తొమ్మిది మంది
శైదీలలో ఈ పేరు గలవాళ్ళవరూ
లేరు అందుకని ఇక్కడి లేదని
వంపించాం. అమె ఒక్కమాట ‘పొలిటి
కల్ డిటెన్యూ’ అన్నట్లయితే ఈ గొడ
వంతా ఉండేదే కాదు దానికి మనమేం
చేస్తాం” జైలర్ మాటలను సమర్థిస్తూ
వార్డర్స్ లో ఒకరు అంటున్నాడు.

“శైదీలలో లేకపోతే డిటెన్యూ
లలో చూడవచ్చు కదా అన్నీ
నలిరాలు కాకిపోతే” అంటూ దిగ్గున
లేచాడు. పొంగులు వారు తూన్న
దుఃఖాన్ని అణచుకుంటూ బరువైన గుండె
లతో బయలుదేరాడు-తన తల్లి అమాయ

కత్యాన్ని ఆలోచిస్తూ.

తన తల్లికి ‘జైలు’ అంటే నేరస్థుల
నిలయమన్న భావనతప్ప మరొకటి లేదు.
తన కొడుకు ఎరకమైన కారణాల వలన
నిర్బంధించబడ్డాడో తెలియని అమాయకు
రాలు అమె పాపం అమెకు కనీసం
కట్టుకోటానికి సరియైన చీరె కూడా లేక
పోయి ఉండవచ్చు. ఏదో ముతక రకం
పాతచీరెకట్టుకొని ఉండవచ్చు. పేదరికం
ఉట్టిండుతున్న తన తల్లి కేషభాషలు
చూసి అమెనొక డిటెన్యూల తల్లిగా
భావించి ఉండరు జైలువాళ్ళు ఏ
మర్దరర్ తల్లిగానో, ఏ జేబుదొంగ
తల్లిగానో భావించి వెళ్ళగొట్టి
ఉంటారు

ఆ విధంగా ఆలోచిస్తూ ‘బ్యారక్స్’
కేసీ వెళ్ళబుద్ధి కాక అరటిచెట్ల నీడలో
కూలబడిపోయాడు.

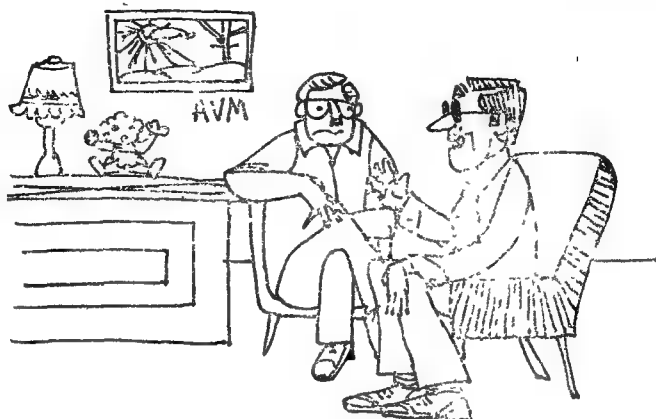
పదిహేనురోజులు గడిచిపోయాయి.

ఆరోజు సాయంత్రం. ఆరుగంటలు
పోలీసులు డ్యూటీలు మారుతున్నారు.
ఎత్తయిన ఆ జైలుగోడలమధ్య సంద్య
చీకట్లు దట్టం జా కమ్ముకోసాగాయి.
వగలంతా విరగబాసిన గులాబీల రేకులు
లాలిపడిపోతున్నాయి.

డైనింగ్ హాలులో వెంకన్న మెస్
లీడర్ గా తన బాధ్యతలు నిర్వహిస్తు
న్నాడు. గోధుమరొట్టెలు పీటపై రద్దు

నీతల్లికి, నీభర్తకి పోల్చాటవస్తే
నీవు ఎవరిదేవు పలుకుతావో.

పోల్చాట ప్రాధున్న వస్తే తల్లి
దేవు, రాత్రి వస్తే పెళ్ళారాత్రి

తున్నాడు. పెంట డ్యూటీవడిన వలుగుడు
దీటెన్మాలు పిండి పిసుకుతున్నారు.

వెంకన్నకు ఉత్తరం అందించి వెళ్ళి
పోయాడు వార్డర్. చించి చెదవడిన
ఉత్తరం. తెల్లటి పిండిచేతులకో ఉత్తరం
మదతలు విప్పి చదువుకోసాగాడు.

మహరాజశ్రీ వెంకటరెడ్డి బావగారికి
బావమరిది లచ్చంపతిరెడ్డి నమస్కారము
లతో వ్రాయించిన ఉత్తరం మేమనగా....

మీ కిల్లి నీతమ్మగారు, పోయిన బుధ
వారంనాడు కాలిందేసింది. ఆమె నచ్చి
పోయినప్పుడు ఆయనచెళ్ళం మనం ఎవ
రమూ లేము. ఇక వారం రోజులకు
నచ్చిపోతదనంగ ఆమె నిన్ను ఎరు
క్కుంటూ వచ్చింది. ఆమె 'వల్ల'మ్ము
కాని 'పెరుగ'మ్ముకాని ముప్పులు రూపా

యలు దిస్సుగార్ల కోసమని ఎనకేసింది.

ఆమెకు అయిదామె నెలలనుండి, నీరు
సూపించి, కాళ్ళూ పేతులూ తంబాల్లాగ
అయిపోయినాయి.

"ఈ బొందిలో తీవుడు ఎల్లిపోయ్యే
లోగా మా ఎంకన్నను ఒక్కసారి సూని
నచ్చిపోతా.... వార్షి ఎలుతిరిగి ఇదివి
పెట్టె. నే నే ఎల్లి సూనిరవారి....
కొడుకువి ఇదిసి పెట్టెదాక నేను ఒకకన"
అని నెబుతుండేది ముసలమ్మ.

మీ అమ్మకు నడుపురాదు కానీ బాలా
దయర్పం కలది.

నిన్ను సూదలని దయలెల్లినప్పుడు..
'దగ్గరా దాపా.... నువ్వు ఒక్కదానినే
పొయ్యిరాతేవు .. ఎక్కడయినా ఆద్యం
బడిపోతే అక్కడ మనకు దిక్కవదని.

నల్లగొజులు అగమని' మొత్తుకున్నాం. అయినా ముసలమ్మ ఇనిషియేట్‌కుండా వెళ్లింది.

పదిమైళ్ళు కాలినడక నడిపి సూర్యాపేట చేరి పరంగల్లోచ్చింది. 'మా ఎంకన్నను సూపియ్యమంది. 'మా ఎంకన్నను ఈరనే పెట్టింరం' అంటూ జైలుముందు ఒక రోజంతా కూసున్నదట. ఇందర్నీ దణ్ణంపెట్టి అడిగిందట. 'లేద'ని నెలితే కంటకడి బెట్టుకుంటూ ఇంటికి తిరిగొచ్చింది.

మొన్న బుదవోరం పోద్దుగల్నే ఆమెకింక బెట్టి మేం పొలం పోయినాం. మాగిజొన్న ఒక్క మునుం కోతకోసి నామో, లేదో, మా ఎనకనే మనిషా చ్చింకు... ఎ కన్న తల్లి ఎల్లిపోయిందని.

సుంపంలో పశుకాని ఒక్కచే ఎర్రి కేక పెట్టిందంట.

"ఎంకన్నా!... కొడుకా!... వచ్చావా!... నీకోసమే, ఇన్నాళ్ళు బతికినా..." అని లేచి ఎనక్క ఇరుసుకొని పదిపోయిందంట. ఇరుగుపొర గంతా నేరి గొంతులో నీళ్ళు పోతారంట. గుణకబడలేదంట ఆమె కళ్ళరెప్పలు మూతబడకుండా అట్లాగే సూత్రన్నయి. నీకోసం ఎదురుసూత్రన్నట్లాగా.

మనం అనుకుంటాంగానీ, నువ్వొత్తే మాత్రం పొయ్యేపానం అగుద్దా. మన పిచ్చిగానీ, అవిడ పొయ్యేకోజావచ్చింది

ఎల్లిపోయింది. నువ్వు దిగులు పెట్టుకో మాకు. దిగులుపడి నువ్వు మాత్రం నేనే దేముంది? పోయిన మనిషి తిరిగి రాదు కదా?

ముసలమ్మ గొప్ప అదురుట్టం కలది. దాని బలగమంతా వచ్చారు. ఆమెను పారేత్తాని!. వైవచ్చే బుదవోరం పెద్ద దినం. అప్పటికి నువ్వు కెంపు తినుకొని రావల్సింది.

నమస్కారములతో

దావమరిది- లచ్చింకతిరెడ్డి.

ఆ ఉత్తరం చదివిన వెంకన్న బావురు మని ఏద్యలేదు.

గుండెల్లో గుబులును, సుక్కుతిరుగు తున్న బాధను పెదవులమధ్యన నొక్కిపట్టాడు. కొరడుకట్టిన దీపంలా ముఖం కాంతివిహీనమైపోయింది. పిండి సిసికి అరిపోయి బిగుసుకుపోయిన చేతి వేళ్ళను లాక్కుంటూ కూర్చున్నాడు.

ఆతను ఎంతో కాలంగా- పవిత్రంగా అస్తరూపంగా దాచుకొన్న తల్లి స్మృతులు కళ్ళముందు పరిత్రమించ సాగాయి. చివరిసారిగా తన కొడుకుని చూడగలిగానన్న ఆనందం మిగుల్చుకోకుండా చనిపోయిన తన తల్లి, ఆ రోజు తనకోసం జైలువిడుదల రాచెట్టుక్రింద ఆ ముసలి హృదయం ఎంత కల్లడిల్లిపోయిందో ఊహించుకోసాగాడు.

తనకోసం జైలువిడుదల ఒక రోజంతా పడిగాపులు కాచి, కాచి ఎంక దయనీ

యంగా వెళ్ళిపోయిందో అను. గేటు నుండి వస్తూ పోతున్న టైటిలముఖాలను పోల్చుకుంటూ తనకోసం ఎంత వెతికాయో అకళ్ళు. తన అవసాన దశలో తన కడుపువంటను అతిరిపారా చూసి పోటానికొచ్చిన అకళ్ళు తనకోసం ఎంత నిరీక్షించాయో.... తన కొడుకు ఈ జైల్లో లేదని నిర్ధాశిణ్యంగా జైల్లో వంపిస్తప్పుడు, ఎంత నిరసంగా తన కాళ్ళు వెనక్కి-తిరిగి వెళ్ళిపోయాయో.... ఎన్నో అనుభూతులతో, జ్ఞాపకాలతో హృదయం స్పందించసాగింది. కానీ బొటబొటా కన్నీరు కార్చలేదు. అని ఏనాడో ఇంకాపోయాయి.

అతని తల్లి మరణవార్త విన్న దిశ న్యూలు ఒక్కొక్కరే ఆ రైనింగ్ చాలువద్దకు రాసాగారు.

“మీ తల్లిగారు పోయారట.... సాసం.... ఏమైనా జబ్బా....”

“ముసలమ్మ లేంది.... వండుటాకు లాగానే రాలిపోయింది...” క్లుప్తమైన సమాధానం, తడిఆరిపోయిన గొంతుతో.

“ఈ ఉత్తరం చూపెట్టి ‘తెంపరగి రిరీక్’- కారకు అప్లయచెయ్యి. కనీసం దినానికయినా చేరుకో....”

“అసలు మనిషి పోయినాంక ఈ దినాలూ, పిండాకాళ్ళూ దేనికి.... మనిషి నచ్చిపోయినమాట విజమైనా, పోలిపోళ్ళు ‘నిజమ’ని రాసేదాకా గవర్న మెంటు నమ్మదు. అదొక ఓడిసిపోని

తత.... అందుకనే ఇడిసిపెట్టేదాకా నేనే పైరవీ వెయ్యడం చూకోలేదు....” విశ్చలమైన జవాబు.

ఆ మాటల్లో సూర్యకాంతిని, చీకటిని పమదృష్టితో చూపే గంభీరత.

ఆశించిన ఆశయంకోసం, అన్ని కష్టాలూ వదే ధీరోదాత్తత.

ఇంటికి వెళ్ళాలన్న ఆరాటం లేదు. తన వాళ్ళకు ఉత్తరం వ్రాయాలన్న ఉత్సాహం లేదు. అయినవాళ్ళను ఇంటిలో వ్యక్తి పెరిపించుకోవాలన్న తపన లేదు.

హిమాలయాల్లా అచంచలమైన వ్యక్తిత్వం.

జైలంతా కుశ్యంగా, బోసిబోసిగా ఉంది. సంధ్యకాంతులు అంతరించి పూర్తిగా చీకటి అవహించింది. నల్లని ఆకాశంలో మిణుకుమిణుకు మంటున్నాయి- శతకోటి నక్షత్రాలు- ఉరితీయబడిన అమరవీరుల శిరస్సుల్లా. కత్తిరించి పారవేసిన చిటికెనప్రేలు గోరులా- పారిపోయిన చంద్రుడు తూర్పువైపు వెంట్రోగోపురంపై నిలిచిపోయాడు. శవాన్ని పారవేసి వచ్చిన బంధువుల్లా వెంకన్న చుట్టూ మౌనంగా నిలిచిపోయి దీశెన్మాలు.

ఏకాకితనం నిండిన జైలు- మానవుల మధ్య నిర్మానుష్యతనం నిండిన జైలు. ‘నిన్న’కు- ‘నేడు’కు- ‘రేపు’కు- వ్యత్యాసంలేని జైలు.

మార్చి నెల యువ

భావ పరిచయ పోటీ

ఐహుమానము రూ. 25-00

ఈ కార్టూనుకు హాస్యయుత వ్యాఖ్య (Caption) కావాలి.

గమనిక : వ్యాఖ్యలు పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి మార్చి 23 వ తేదీలోగా పంపవలెను.

మృత్యువేదంగుని మృత్యువు

పాల్వూరి
సత్యం

ఉదయం ఏడుగంటలయ్యాందికిదా అవి

7 O'clock బ్లేడుకో అద్దంలో చూసుకుంటూ గెడ్డం చేసుకుంటున్నాను.

వంటిట్లో ఒక నైపు కాపితయారుచేస్తూ ఇంకో చేత్తో పేపరు చదివేస్తోంది నా భార్యారత్నం సువర్ణం. చేత్తో చదువు కోందంపే అద్దం కళ్లకో చదవటం లేదని కాదు.

"ఏమండోయ్ .." గట్టిగా అరిచింది.

ఆ అరుపుకి అదిరిపడ్డ నేను మిగ్గ మీద గాటు చేసుకున్నాను. అందుకు సువర్ణమీద కోపం వచ్చివా తమాషాంచు కున్నాను.

"ఈ విచిత్రం ఏన్నారా" అంది.

"ఏమిటి? మీ తమ్ముడికి ఈ ఏడు దాక్టర్ డిగ్రీ వచ్చేసిందా?" అన్నాను.

అవును మరి! వాళ్ల తమ్ముడు పన్నెండు సంవత్సరాల నుంచి ఎంటీబిఎన్

చదువుతున్నాడు. ఈ ఏడు డిగ్రీ వస్తే అది విచిత్రం కాదా?

"వాల్లెద్దురూ! ఎంతసేపూ మీకు వాడి మీదే డబ్బు...." అంది చిరుకోరింగా.

"అయితే మీ బావగారు ఏల్లలు పట్టకుండా ఆవరేషన్ చేయించుకుని పుటారు. ఆరేనా విచిత్రం?" అన్నాను.

వాళ్ల ఆక్యుయ్కి ఎనమండుగురు ఏల్లలు. ఇక ఆవరేషన్ చేయించుకోమని అవిధ భర్తని ఎంతగా పోరినా ఎందుకనో ఆయనకు ఆ విషయం పట్టదు. అందుకావిధ బాధపడని కణంలేదు.

"పొద్దున్నే మావాళ్లని దుయ్యబిచ్చడం మొదలుపెట్టారేం?" అది కాఫీగ్లాసు అందిస్తూ.

"అయితే మీ నాన్నగారు తప్పకుండా పేకాట మానేపిస్తుంటారు. ఇంతకంటే

విచిత్రం మరొకటి వుండదు...." అన్నాను కాపీ క్రాగుతూ.

"నా ముఖం మీరు నా మాట పూర్తిగా విప్పించుకోరు..." అంది కోవంగా. అమెకు మరింత కోపం తెచ్చిస్తే ఇక ఇంట్లో కాంతి కరువవుతుందనే భయంతో మరేం మాట్లాడలేదు,

"చచ్చిన పిన్ని బ్రతకడిమే నేను చెప్పిన విచిత్రం...." అంది.

ఆ మాటతో ఆశ్చర్యం వేసింది. గొంతులో పోసుకున్న కాపీ క్రిందకి దిగలేదు, పైకి రాలేదు. శివుడు గొంతులో విషంపుంచుకుని గవళకంతుడైనట్లు నేను కాపీ కంతుడనయ్యాను.

ఎలాగో కాపీని మింగి విషయం ఏమిటన్నట్లు కనుబొమ్మలు ఎగరేశాను. మరేం మాట్లాడకుండా అనాటి పేసరు నాకిచ్చి ఒక వార్త దగ్గర పేలుపెట్టి చూపించింది.

కళ్లు - క్షరాల వెంటిది పరుగెత్తాయి.

"చనిపోయిన వ్యక్తి బ్రతికిన వైనం హైద్రాబాదు: మార్చి 18, ఈరోజు మరిక పేటలో సోమలింగం అనే వ్యక్తి లారీ ప్రమాదంలో చిక్కుకుని అక్కడి కక్కడే మరణించాడు. పోలీసు తరంగం జరుగుతుండగా గెడ్డాయి, మీసాలు పెంచుకుని పట్టపంచతో, భుజంమీద 'హరే రామ హరేకృష్ణ' రాసివున్నదిట్టతో వున్న ఒక వ్యక్తి వచ్చి తను 'మృత్యుం జయస్వాములు అనీ, చనిపోయినవారిని

బ్రతికించే శక్తి హిమాలయాల్లో నేర్చుకున్నావట' అన్నాడు. తన విద్యచూపించడానికి ఇదొక అవకాశంగా భావిస్తానని అన్నాడు. ఆ చనిపోయిన సోమలింగం కరీరాన్ని ఒక్కసారి తడిమి ఆ శవం చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. ముడిడికోసం బ్రతికి వచ్చిన ప్రపంచలా ఆ సోమలింగం లేదికూర్చుని తన కేమయిందని ప్రశ్నించాడు. అందరూ ఆశ్చర్యంతో నిలబడిపోయాడు. ఆ లారీ డ్రైవరు పోలీసు కేసునుంచి బైటపడ్డ సంకోచంతో జేబులోవున్న రెండుపందలు స్వాముల వారికి ఇచ్చేడు. సోమలింగం కూడా జేబులో వున్న అయిదొందలు స్వాముల వారికిచ్చి నమస్కారం చేశాడు. పోలీసులు కూడా కేసు త్వరగా ముగిసినందుకు అనందించేరు.

ఆ తరువాత శ్రీ మృత్యుంజయ స్వాములవారితో పత్రికలు ప్రత్యేకంగా పంపించగా వెలువడ్డ వివరాలు ఇవి:.

ఆయన గత ఇరవై సంవత్సరాలుగా హిమాలయాల్లో తపస్సు చేస్తున్నారు. అనేక మహానుభావులకి పేనచేశారు. పూర్వజన్మ సుకృతంవల్ల చనిపోయిన వారిని బ్రతికించే విద్య అలవడింది. అందుకు వెనుక ఎన్నో సంక్లరాంకృషి వుంది.

ఆ విద్యవల్ల ప్రజలకు పేలు కలగాలనే పద్ధత్యంతో హిమాలయాలు విడిచి హైద్రాబాదు వచ్చారు. ఇక్కడికే

రావడాన్ని కారణం అయిన అంధ్రుడు కావడమే. ప్రస్తుతం ద్వారాకా హోటల్ రూము నెంబరు 118లోవున్నారు. ప్రజా సేవచెయ్యడంలో వున్న ఆనందం మరి ఎందులోనూ లేదని అన్నారు. సోమ లింగంవి బ్రతికించినందువల్ల వచ్చిన డబ్బు తన కనీసావసరాలకి మాత్రం వాడుకుంటాననీ, వైభవంగా బ్రతకడం పట్ల తనకి విముఖత వుందనీ ప్రకటించారు.

ఏమైనా ఇలాంటి సంఘటన జరిగడం సృష్టిలోనే అపూర్వం. ఈ విషయి, సాధించిన శ్రీమృత్యుంజయ స్వామిల వారు నిజంగా అభినందనీయులు.

కలయో, నిజమో, వైష్ణవమాయో తెలిసీ తెలియని మాయోమయమో అన్వేషిగా నిలబడిపోయాను. చేతిని గిల్లుకుని చూస్తే అది కలకాదు అని తెలిసింది.

"మీరు ఇంకా రెండో పక్క గెడ్డం

గీసుకోనేలేదు. " అవి మవర్చల గుర్తు చేస్తేనే కానీ ఈ లోకంలోకి రాలేదు.

కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని అపీసుకి వెళ్ళిన ఆయన గురించే ఆలోచనలు. వైద్యశాస్త్రంలో ఇంతవరకూ సాధించ లేకపోయిన గొప్ప విషయం ఇది. అభివృద్ధి చెందిన ఏ దేశమూ చెయ్యలేక పోయిన మహాకార్యం ఇది. ఈ మృత్యుం జయ స్వాములువారు విజయంగా దేవుడో లేక దేవదూత అయివుండాలి.

అప్పిలైపోయాక తిన్నగా ద్వారకా హోటల్ వైపు పోచివచ్చును స్కూటర్‌ని. 118 నెంబరు గది తలుపులు తెరిచే వున్నాయి పేషెంట్ల చదివిన వివరాల వల్ల స్వాములవారిని వెంటనే పోల్చుకున్నాను. ఆయన ఎవరికోసో మాట్లాడుతున్నాడు.

"బాబూ! నా ఏర్పాటు చెప్పలు కుట్టి ఇస్తాను. మానాన్నను బ్రతికించండి. . ." అంటున్నాడతను

"నాను చెప్పలు అక్కర్లేదు. ఏ 'బాబూ' పాపుకి వెళ్ళినా బోలేడు దొరు కుతాయి" అన్నారు స్వాములవారు. ఆయనలో హాస్యప్రియత్వం వుంది

"వైద్య రూపాయల కంటే ఎక్కువ ఇచ్చు కోలేను," అతను అన్నాడు "మాటి మాటికీ అదే విషయం నా చేత వెప్పించకు పాతిక రేలకు తక్కువైతే కుదరదు నువ్వు మధ్య కరగతి వాడివి కనుకనే ఈ రేటు. లక్షాధికారివైతే రేటు లక్షల్లో వుంటుంది..." అన్నారు

స్వాములవారు.

"నాకంత కక్తిలేదు. వస్తాను స్వామీ మరి...." అంటూ అతను బైటకు వచ్చాడు. నేను అతన్ని పాలో అయ్యాను. అతన్ని అవి వివరాలు అడిగేను.

ఆ వ్యక్తి పేరు రాజరత్నం. మధ్య కరగతివాడు. హార్డ్‌ఎటాక్‌వల్ల అతని తండ్రి మరణించాడు. పేషెంట్ స్వాములు వారి గురించి వివిధ తండ్రిని బ్రతికించు కుండుకు వచ్చాడు. అందుకు పాతికపేలు అడిగేడు ఆయన, ఇది తన వ్యాపారం అనీ తద్వారా కోటీశ్వరుడు కావాలన్న తన ఆశయం అనీ ఆయన చెప్పారట. వైఖరంగా బ్రతకాలని లేదని పేషెంట్ల ఇచ్చిన స్టేట్‌మెంట్ అంతా బూటక మనీ తను డబ్బు మనిషిని ఆయన అన్నారట. ఆ తర్వాత అతను వెళ్లి పోయాడు.

నాకు చాలా అశ్చర్యం వేసింది. ఈ విద్య ద్వారా బోలేడు డబ్బు సంపాదించాలన్నదే ఆయన ఆశ అన్నమాట. చచ్చినవాడిని బ్రతికించ గలిగే వ్యక్తి త్వరలోనే లక్షాధికారుల ఆశ్రయం సంపాదించగలడు. లక్షలు గడించగలడు. ప్రపంచంలో ఏ వ్యాపారంలోనైనా నష్టం, కష్టం వుండవచ్చుగానీ ఈ వ్యాపారంలో అలాంటి అవరోహాలు వుండవు. ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ చెయ్య లేని పని చేసినందకు కీర్తి, వ్యాపార దృష్టికో అ పని చేస్తున్నందుకు డబ్బు-

రెండు లభ్యమవుతాయి. ఈ లెక్కన ఆయన ప్రపంచంలోకి పెద్ద కోటిళ్ళు రుదు కావడానికి ఎక్కువ సమయం అక్కర్లేదు.

ఇలా అలోచించేసరికి నాక్కూడా అళ పుట్టింది. ఎలాగోలా ఆయన ప్రాపు సంపాదించి ఆయనకు అసీస్టెంట్ గా వుంటే కనీసం నేనూ లక్షాధికారిని కావచ్చేమో! ఆయనకు పేవలు ఏమీరా అ విద్య నేను కూడా నేర్చుకుంటే కోటిళ్ళుడిని కాగలనేమో!

ఉదయం పేపర్లో వార్త చదివి ఆయనపట్ల పెంచుకున్న పూజ్య భావంతో ఆయన్ని దర్శించాలని వచ్చాను కానీ ఆయనకున్న వ్యాపారదృష్టి చూపేక ఆ పూజ్యభావం నశించి నాలోకూడా ధనదాహం బయలుదేరింది. ఇప్పుడు ఆయన్ని చూడాలన్న కోరిక లేదు. ఆయన వ్యాపారం ఎలావుందో కొన్నాళ్లు వేచి చూసి, ఆ తర్వాత ఆయన శిష్యురికం గురించి అలోచించాలి అనుకుంటూ తిరుగుముఖం పట్టాను.

ఈ వారం రోజులూ ఆయన గురించి వివరాలు సేకరిస్తూనే వున్నాను. హైదరాబాదులో ఒక పారిశ్రామికవేత్తను బ్రతికించినందుకు బంజారాహిల్స్ లో ఒక పెద్ద భవనం బహుమతిగా ఆయన గ్రహించారు. ఒక రాష్ట్రముపరిధిని బ్రతికించి నాల్గు లక్షలు గ్రహించి ఒక కొడు

కొన్నారు. విమానంలో బెంగుళూరు వెళ్ళి ఒక కన్నడ తారను బ్రతికించి కొన్ని లక్షలు గడించారు. ఇంకా కొన్ని చిల్లర కేసులు చేపట్టాయగానీ అవివరాలు అంతగా తెలియలేదు. ఇవన్నీ జరిగాక ఇక అలన్యం చెయ్యకూడ దప్పించింది.

ఆ రోజు అక్కిమకి ఎగనామం పెట్టి బంజారాహిల్స్ లో ఆయన ఇంటికి వెళ్ళాను ఎవరో పెద్ద పోలీస్ అఫీసరు పోతే బ్రతింపడానికి వెళ్ళారట. మద్యాహ్నం దాకా రాలేదు. సాయంత్రం నాల్గు గంటలకు వచ్చారు.

“ఇవే నా హృదయ పూర్వక నమస్కారాలు” అన్నాను రెండు చేతులూ జోదించి.

“ఎవరు పోయారు? ఈ పూజో నేనా.” అన్నారాయన వ్యాపార పరంగా.

“నేను - పదిమీద రాలేను” అన్నాను

“మరి-”

“మీరు నాకో ఒక్క పావుగంట గడప గల్గితే అంతా చెప్తాను.” అన్నాను.

“సరే” అంటూ సోఫాలో కూర్చున్నారు. నన్ను కూర్చోబెట్టారు. ఆ సోఫాలు చాలా కొత్తగా వున్నాయి. ఎవరు ఇచ్చిన దబ్బుకో కొన్నారో మరి.

“ఏ దారిటీక మీ చక్కరకు ఉద్యోగం కోసం వచ్చానని అనుకోకండి. నా కిప్పుడు నెలకి పదిహేను వందలు సంపా

దించే ఉద్యోగం వుంది. మరీ గొప్ప వాడిని కాకపోయినా కొంచెం పేరున్న కథా రచయితని కనుక ఆ రకంగా కూడా కొంత ఆదాయం వస్తుంది. మీరు మానవాళికి చేస్తున్న ఈ మహోపకారంలో నేను కూడా కొంత భాగం తీసుకోవానే ఉద్దేశ్యంతో అడుగు తున్నాను. నాకు మీ దగ్గర ఉద్యోగం ఇయ్యండి. మీకు సెక్రటరీగా వుంటాను. మీరు ముందు ముందు ఇంకా చాలా బిజీ తయారవుతారు. మీ ప్రోగ్రాములు పెట్టెయ్యడానికి, ఇతర విషయాలు చూసుకుందుకూ నేను ఉపయోగిస్తాను. చల్లగా చ్చి ముంత దాయదం ఎందుకని సూటిగా అడిగేను.

ఆయనేం మాట్లాడలేదు. నేనూ ఏమీ అనలేదు.

ఆ తర్వాత సన్నగా నవ్వి అన్నారు. నువ్వు అడిగిన విషయం కన్నా అడిగిన తీరు బాగుంది. కాదని అనలేకపోతున్నాను. నువ్వు చెప్పినది నిజమే. బేరాలు కుదర్చడం, డబ్బు విషయం చూడటం, ప్రోగ్రాములు పిక్చర్ చెయ్యడం- వీటికి మనిషి కావాలి. ఆ మనిషి నువ్వేలే... అన్నారు.

అంత త్వరగా విషయం ముగిసి నందుకు సంతోషించాను.

ఆ మర్నాడు కలుస్తానని వచ్చేశాను. నా కార్యం పట్ల సువర్చల విముఖత చూపింది.

అమెకు ఇప్పుడు అర్థం కాదు. తర్వాత అదే తెలుస్తుంది.

ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చాను. ఇప్పుడు మృత్యుంజయస్వాముల వారి తోనే నేనూను.

రెండు నెలలు గడిచేసరికి నేను ఆయనకు కుడి భుజం అయ్యాను.

ఆయన వ్యవహారాలు అన్నీ నేనే చూస్తున్నాను. ఆయన్ని దైరక్ష్యంగా కలుపుకోలేరు ఎవ్వరూ. డబ్బు విషయంలో ఆయన సిద్ధాంతం నాలోనూ జీర్ణించుకుంది. బేరంలో ఎటువంటి తగ్గిపులూ ఒప్పుకోను. కనికరం అనే విషయం లేదు.

కనీసపు రేటు పాతిక వేలు. ఒక్కొక్కసారి పాతిక లక్షలవరకూ రేటు వెళ్లేది.

మృత్యుంజయస్వాములవారు రావడంతో చాలా గొప్ప మార్పులు వచ్చాయి దేశంలో. ఏ మంత్రిగారో చనిపోతే మిగతా అందరూ మొసలి కన్నీరు కారుస్తూ దేశం ఒక సకలం దేశ భక్తుడ్ని, ప్రజా సేవకుడిని కోల్పోయింది. ఆయన లేని లోటు తీర్చలేనిది. అనే స్టేట్ మెంట్స్ పోయాయి. వెంటనే స్వాములవారిని విలిపించడం జరిగేది.

ఒకసారి ఒక విచిత్రం జరిగింది. ఒక మంత్రి చనిపోతే అలవాటుగా సంశాసన దినముని శలవు ప్రకటించ

బడింది. మరో గంటలో ఆ మంత్రి స్వాములవారివల్ల బ్రతికేడు. ఆయన బ్రతికినందువల్ల ఈవు రద్దుచేసినా ఎవరూ అపీనులకి రాలేదు.

సీనిమా తారల అభిమానులకి చాలా ఆనందంగా వుంది. ప్రమాద వశావ తమ అభిమాన నటుడు లేదా నటి చని పోయినా పుష్కలంగా డబ్బు ధారపోసి తిరిగి బ్రతికియ్య గలదన్న నమ్మకం అభిమానుల్లో కలిగింది.

క్రానిక్ జబ్బులతో బాధపడే లజ్జచి కారులు తమకు వైద్యం చేస్తున్న డాక్టర్ని దూరంగా తరిమేశారు. "రోజూ మీరిచ్చే మందులు, ఇంజక్షన్లు తీసుకోలేం అని మానేస్తే ఏమవుతుంది? చస్తాం.... అంతేగ. లక్షలుపోసి మళ్ళీ బ్రతికేస్తాం గానీ ఈ వెధవ మందులు వాడే ఓపిక లేదు మాకు. " అనేవారు.

పెద్ద పెద్ద పేరుపొందిన డాక్టర్లు స్వాములవారి అద్భుత శక్తికి ఆశ్చర్య పడి, ప్రాణరక్షణ రహస్యం తెలియక ముక్కులమీద వేళ్లు పెట్టుకొని విర్రొహ మాటంగా చెప్పాలంటే ఆసూయపడి పోతున్నారు.

ఆదివారం అనుబంధంతో మృత్యుం జయ స్వాములవారితో ఇంటర్వ్యూ ప్రచురించారు. "మృత్యువుకే మృత్యువు తెచ్చిన శ్రీ మృత్యుంజయ స్వాముల వారు" అంటూ ఆయన్ని ప్రశంసించారు- 'మృత్యువు అనేది ఎప్పుడూ వుండేదే.

యగయుగాలుగా వుంది. వుంటుంది. దాని ఉనికికి చావులేదు. కానీ, మృత్యువు మృత్యుంజయ స్వాములవారి చేతిలో మృతి చెందింద ... 'అంటూ రాశారు.

స్వాములవారి జీవనస్థాయిలో పెద్ద మార్పు వచ్చిందంటే చెప్పకనేలేదు. ఆయన నేలమీద వదవడు. మంచినీళ్లు కాక వదుర రసాలు పేవిస్తున్నారు, ఆయన కళ్ళేబట్టలతో నాల్గు మధ్యతర గతి కుటుంబాలు ఆర్పేల్లు ఈజీగా బ్రతకవచ్చు.

ఆయన ప్రాపు సంపాదించినందుకు నాక్కూడా కొద్దోగొప్పో పేరువచ్చింది. నేనూ నలుగురిలోనూ గుర్తించబడ్డాను. మరో నెల గడిచేసరికి నాలో ఒక గొప్ప ఆలోచన వచ్చింది. అదేమిటంటే—

మృత్యుంజయస్వాములవారికి చని పోయిన వాళ్ళని బ్రతికించడం తెల్లు. బ్రతికున్నవాడికే ఏదో మంత్రం వేసి అసలు చావనేది అవ్యక్తిని చేరనియ్యక పోవడం ఆయనకు తెలియదు. చావనేది వస్తుంది. ఆ తర్వాత ఆ చావుని దూరం చేస్తారు ఈయన.

అందరినీ వలచే మృత్యువు ఏదో రోజు మృత్యుంజయ స్వాములవారిని కూడా కౌగిలించుకుంటుంది. అప్పుడు ఆయనను బ్రతికించేది ఎవ్వరూ? ఆయన తిరిగి బ్రతక్కపోతే ప్రపంచానికి తీరని ఆన్యాయం జరిగిపోతుంది. బ్రతికించ గలిగే ఏద్య కనీసం మరొక్కరికి

అయన నేర్పి తీరాలి. ఎప్పుడో అయన తిరిగి బ్రతకేసిరిగదీ. ఇకనున్న బ్రతికించగలిగేదీనూ. అయితే ఈ విద్య ఇంతవ్వరికి నేర్పుతారు. అయనకి కుటీబుజుగా వుంటూ ఉన్న నాకేనేర్పాలి. అయన నేర్పుతారా.

అయనో మాట్లాడాలి.

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం అయన తిరిగి వున్నప్పుడు అయన్ని కదిపాను. నా అలోచన తరంగాలు ప్రవహించనియ్యక ముందుగా “స్వామీ! మిమ్మల్నే నమ్ముకున్న నా కూర్కా ఈ విద్య నేర్పండి..” అన్నాను. అయన గట్టిగా అప్పీరు. ‘ఓరి వెలివాడా!’ అన్న అర్థం నచ్చేట్లు వుంది అనవ్వు. అమాయకుడైన మీరే లివాడిని చూసి నవ్వేటాకా ముందుగా వుంది అనవ్వు.

ఆ కర్వత ఆ విద్యవల్ల వాగుపడేది అయనే అని నచ్చచెప్పాను. “మీ గురించి అలోచించండి. మీరు చనిపోతే ఎలా బ్రతుకుతారు తిరిగి?” అడిగేను

అయన అశ్చర్యంతో తలమునకలయ్యాడి. ఆ అలోచన ఇంతవరకూ రానందుకు తనవి తానే గొందించుకున్నారు. మొదటిలాంటి అలోచన నాలో కలిగినందుకు అశ్చర్యపడ్డాడు.

“ఈ కౌశాఢ్యుడు కమిడికి మృత సంతేవివీ విద్య నేర్పడానికి కారణం కూడా తన తిరిగి బ్రతికి బట్టకట్టాలనే....” అన్నాను.

“ఆ మాట విజమే. కానీ ఆ నాటి కౌశాఢ్యుడు వెలివాడు కనుక కనుక ఆ కౌశాఢ్యుని తర్వాత కూడా ఉపయోగించుకోనిచ్చాడు. కానీ నేను అలా చెయ్యను. నేను నీకు నేర్పే ఆ విద్య కేవలం నన్ను బ్రతికించడానికే ఉపయోగించాలి. నాకు పోటీగా మరో మృత్యుంజయస్వాములు తయారు కాకూడదు....” అన్నారు అయన దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ.

“నాకు ఏ లాభమూ లేనప్పుడు నేను ఎందుకు నేర్చుకోవాలి?” అన్నాను కొంచెం తిక్కగా.

నేను అయనలో ఈ అలోచన నాటగానే తన బ్రతుకు గురించి అయనకే చింత వుడుకుంది. అప్పుడు నాకు లాభం కలిగేట్లుగా అయనే ఏదో చేస్తాను.

అయనకు పచ్చి వెలక్కాయ నోట్లో పడినట్లు అయ్యింది. కాలో ముల్లుగుచ్చుకున్నట్లు అయింది. మార్పున్న చోట మంట పెట్టినట్లు అయ్యింది.

“ఈ విషయం గురించి రేపు మాట్లాడదాం....” అంటూ రేచిపోయాడు అక్కడుంచి.

ఆ మర్నాడు ఈ విషయం అయనే కదిపారు.

“చూడు ప్రద్యుమ్నా! నేను పూర్తిగా మరచిపోయిన ఒక విషయాన్ని నాకు గుర్తు చేసి చాలా విచిత్రం చేశావు. నేను చనిపోయినప్పుడు నన్ను బ్రతికించే ఒక

వ్యక్తి కావాలి. ఆ వ్యక్తిని నువ్వే అవుతావు. ఆ తర్వాత నీవల్ల నా వ్యాపారం దెబ్బతిని నేను చెడిపోకుండాను, నన్ను బ్రతికించే శ్రమ తీసుకున్నందుకు నువ్వు లాభపడేట్లుగానూ ఒకలా చేద్దాం.

“నేను నీకు ఒక కోటి రూపాయలు ఇస్తాను. అది నువ్వు నన్ను బ్రతికించేందుకు నేను ఇచ్చే పీజా అనుకో. ఈ విద్యని నువ్వు కేవలం నీ ప్యామిలీ మెంబర్లు పోయినప్పుడు మాత్రమే ఉపయోగించుకోవాలి. బయటవాళ్ళకి ఉపయోగించనని నువ్వు ఒక నోటు రాసివ్వాలి.

“అలా అయితే నీకు విద్య నేర్చుతాను. ఆలోచించుకో. “ అన్నారు.

“ప్యామిలీ మెంబర్లు అంటే “ అన్నాను.

“ఈ విషయంలో ప్రభుత్వంవారి B.T.C. రూల్సు అనుసరిద్దాం. నీ తాత, పిల్లలు, ఆధారపడిన తల్లిదండ్రులు, పెళ్ళికాని చెల్లెళ్లు, ఉద్యోగులేని తమ్ముళ్లు నీ ప్యామిలీ మెంబర్లు. వీళ్లు కాక ఇంకెవ్వరు పోయినా, బ్రతికించుకోవాలనుకుంటే నా దగ్గరకే రావాలి. బయటి వాళ్లతో ఈ వ్యాపారం చెయ్యకూడదని ముందే చెప్పాను. ఈ నిబంధనల మేరకు ఒక పత్రం రాసి సంతకంచేసి ఇప్పుడే ఆ తర్వాత విద్య నేర్చుతాను. నేను చని పోయినప్పుడు మాత్రం ఇంకేం ఆలో

చించకుండా వెంటనే నన్ను బ్రతికించాలి. “ అయిన గొ. కృష్ణారావు అంది. అంతా అందుకుంటూనే వుండి. వెంటనే ఒప్పుకుని నుంచి రాసి ఇచ్చేను. రెండు రోజుల్లో ఆ విద్య నేర్చుకున్నాను. కోటి రూపాయలు స్వంతం చేసుకున్నాను.

ఇప్పుడు నా లివింగ్ స్టాండర్డు పెరిగి పోయింది. నాకు అంతస్తుల స్వంత భవనం కియాచిచేసుకున్నాను. అంబా సిదర్ కాలు కొన్నాను. ఇంట్లో అంతా ఇంజనీర్లైడ్ సరుకులు ఉండేలాను సువర్ణం పెట్టుచీరలు తప్పక ఉన్నాయి. ఒకసారి కట్టిన పీచు చుట్టి కట్టవద్దని చెప్పాను. మా పిల్లలు ఇద్దరూ ఇంటికి రిక్తాల్లో నుండి వెళ్లేవారు. ఇప్పుడు కార్లో వెళున్నారు.

నాకు ఈ విద్య కల్పినిప్పట్నుంచి దాన్ని ప్రాక్టికల్ గా చూడని కోరికగా వుంది. కానీ అది తరే దారి కనిపించుటలేదు. నేను బ్రతికించగలిగిన వారి లిస్టులో వాళ్లు ఎవ్వరూ చావటం లేదు. బయటి వాళ్లు ను బ్రతికించలేను.

ఒకరోజు కోర్టుయార్డులో నేను వుండగా మాడవ అంతస్తు కిటికీలోంచి మా బాబు నన్ను చూసి,

“దాదీ! ఎటైనా వెళ్తున్నారా?” అన్నాడు.

“అవును. ఏం?”

“నన్నూ తీసుకువెళ్ళండి. సరదాగా వస్తాను ..” అన్నాడు.

అప్పుడే ఆలోచన వచ్చింది.

“అక్కడ్నుంచి క్రిందకు దూకెయ్యి, వెళ్ళిపోదాం....” అన్నాను.

“వదిపోనూ?” అన్నాడు భయంగా అయిదేళ్ళ వెధవ.

“ఏంకాదు ..” అన్నాను. నేను అన్నదే అలస్యంగా క్రిందకు దూకేశాడు, తన చితికిపోయింది. వెంటనే వచ్చి పోయాడు.

నేను వదిమీద నా విద్య ప్రదర్శించు తుండగా సువర్చల లో వచ్చింది. బాబు బ్రతికాడు.

“ఎలా పదిపోయాడు?” అత్రంగా అంది.

జరిగింది చెప్పాను.

నన్నొప్పుగుని చూసినట్లు చూసింది, ఆ చూపులో విపరీతమైన చిత్కారం వుంది.

“ఛీ! మీరు మనుషులు కారు....” అంది కోపంగా.

“ఏం?” అన్నాను.

“ఏ తండ్రి తన కొడుకు చావును చూడాలి కోరుకోడు...”

“నేను వదిని బ్రతికించ గలను కనుక అలా చేశాను....” అన్నాను.

“అయినా సరే! దబ్బుపంపాదించారు. సంకోషించాను. కానీ ఈరోజు మానవత్వపు చివరి మెట్టుమీద వున్న

మిమ్మల్ని చూసి విచారిస్తున్నాను. మీ మనసు రాయి అయిపోయింది. అందుకే కొడుకు చావుని...”

“నోర్నూ! ఏవో పెద్ద పెద్ద దైలాగులు కొడుకున్నావు. నేనేం నీచుడ్ని కాను. నాలో మానవత్వం చావనూ లేదు.”

“మీకో వాదించడం నా బుద్ధి తక్కువ ..” అంటూ బాబును తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

సువర్చల ఇంత అన్యాయంగా ఎలా మాట్లాడింది. ఇదివరకు నాకో ఎంత అన్యోన్యంగా వుండేది! ఈ మధ్య ఎలా గైనా అమెకు చిరుబుర్రులు ఎక్కువ అయ్యాయి.

ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాను. ఇంతలో స్వాములవారి ఇంటి నోకరు పరుగున వచ్చారు.

“అయ్యో! బాబుగారు మిమ్మల్ని వెంటనే పిల్చుకు రమ్మన్నారు. పిట్ట గోడ ఎక్కి నిప్పుకాయలు కోస్తూ పెన్నింగువైరు చుట్టమీద పడ్డారు. వళ్లంతా గాయం అయింది. చర్మంతా చీరుకుపోయింది. వాలా ఆయాసపడు తున్నారు....” అత్రంగా అన్నాడు.

అతన్ని కార్లో ఎక్కించుకుని స్వాములవారి ఇల్లు చేరాను.

ఆయన అవసోపాలు పడుతున్నాడు. శ్వాసకూడా సరిగ్గా ఆడటంలేదు.

“ఎలా జరిగింది ఇది....?” అన్నాను.

ఆఫీసురూం, లెడో సెక్రటరీ, అన్ని ఆయనల సవిగాని శ్యాష్టిరి
కట్టుడానికి మాత్రం డబ్బులేదు.

“ఆ వివరాలు మళ్ళీ బ్రతికాక....
చెప్తాను.... గుండెలదగ్గర.... చర్మం
.... చీల్చుకుపోయింది.... ఆయాసం
కూడా.... చచ్చిపోవడం భాయం....”
అన్నారు ఆయాసంతో.

“భయపడకండి.... నేను వచ్చే
కానుగా.... డాక్టర్ని పిలువనా?”
అన్నాను.

ఆదెందుకు, దండుగ... ఎని. నువ్వు
న్నావు.... చాలు....”

ఇంకో ఆరగంటయినా ఆయన చావ
లేదు, ఆయాసపడుతున్నాడు తప్ప “నేను
హల్లో వుంటాను. ఆయన చనిపోయాక
వచ్చివెళ్ళు....” అని హల్లోకి వచ్చి
సిగరెట్ కాల్చుకోసాగాను.

సిగరెట్ పూర్తికాగానే, ఆయన
చనిపోయాడంటూ కబురు.

వెంటనే లేవకుండా మరో సిగరెట్
వెల్గించి ఆలోచనలో పడ్డాను.

పోయినవాడు ఎలాగూ పోయేడు.

ఆయన్ని బ్రతికించడం మానేస్తే ఏమవు
తుంది? నా వ్యాపారానికి పోటీ ఉండదు.

నేను ఆ తర్వాత ఆయన స్థానం ఆక్ర
మించవచ్చు. అలాగే చెయ్యనా?

కానీ.... ఒప్పందం ప్రకారం అది
తప్పు. ఆయన్ని బ్రతికించాలి. ఆయన్ని
బ్రతికించడం మానేస్తే దెయ్యం అయి
వీక్కుతంటాడా? ఆలోచనలు ఎటూ
తెగటలేదు.

“బాబూ....” అయ్యగార్ని బ్రతికిం

చెయ్యండి... " అన్నాడు ఇంటి నోకరు.
మా ఇద్దరి మధ్యా ఒప్పందం వాడికి
తెల్పు.

"నోర్యానుకుని అవతారికి పో... "
కేకలేశాను.

"బాబూ...." ఏదో అనబోయాడు.

తీక్షణంగా మాళాను. మరి మాట్లా
డక వెళ్లిపోయాడు.

ఆ రాత్రంతా ఇలాంటి ఆలోచనలు
కోసం గడిపాను.

మనిషిలో స్వార్థచింతన సహజం.
అందుకే ఈ ఆలోచనలు నన్ను
ఇంతగా పీడిస్తున్నాయి. పూర్తిగా కాక
కొంత అన్యాయం అయినకు చేద్దా
మన్నించింది.

ఆయన్ని బ్రతికించుతాను. ఈలోగా
నేను ఆయనకు రాసిన పత్రం
చేతికించుకుని నాశనంచేస్తాను. దాంతో
ఆయన మాటలకు లోబడననిన ఆవ
సరం వుండదు. ఆయనకు పోటీగా
నేనూ వ్యాపారం ఆరంభిస్తాను.

అప్పుటికే నాలుగయ్యింది. ఆ
ఇల్లంతా నాకు చిరసరిదికమే. నా
పత్రం ఆయన మీదవారో దావా... ఆ
తాళాలు ఎక్కడ వుంటాయో తెల్పు
వాకు. లేచి వెళ్లి ఆ కాగితం సంపాదించి
ఒక్క అగ్గిపుల్లతో దాన్ని మసిచేశాను.

తలంతా రిమ్ముగా వుంది. నోకరుని
విల్చి ఒక కాఫీ చేసి ఇమ్మున్నాను. వాడు
పాద మళ్ళి మొదలుపెట్టాడు.

"అయ్యగార్ని బ్రతికించరూ?... "

"కాఫీ తాగి ఆ పని చేస్తాను. పోరా!
..." అని కసిచాను.

సూర్యోదయం అవుతుండగా
స్వాములవారు లేచి ఊర్చున్నారు.
కొంచెం నీర్పంగా వున్నారు.

"ప్రద్యుమ్నా! ఈ వేళంతా నేను
రెస్టు తీసుకుంటాను. ఏవైనా కేసులు
వచ్చినా ఒప్పుకోకు. సాయంత్రం ఒక
సారి రా!...." అన్నాయి. ఆయనతో
ఇప్పుడే దెబ్బలాడటం ఎందుకని సరే
నంటూ వచ్చేశాను.

ఇంటికొచ్చి స్నానంచేసి పడుకు
న్నాను. రోజంతా ఇంట్లోనే వున్నాను.
సాయంత్రం స్వాములవారి దగ్గరకు
బయలుదేరడానికి సిద్ధం అయ్యాను.

ఇంతలో మా బాబు వచ్చి -

"నాన్నా! నువ్వు పోయావు.

అన్నాడు.

"నేను పోవడం ఏమిటా?"
అన్నాను కోటు తొడుక్కుంటూ.

"హల్లో నేనూ, అక్కా బంతి అట
అడకున్నాం. బంతిపెళ్లి నీ పొడోకి
తగిలి అడిక్రిందపడి ముక్కలయ్యింది
..." అన్నాడు.

కోపంగా మువర్చుని పిలిచాను.

"బయట అడుక్కోకుండా హల్లో ఈ
బంతి అట ఏమిటి? ఆ గొజుముక్కలు
ఏరించి పొడో సరిగ్గా పెట్టు. " అని

బైటకి నడస్తూ వెధవవని చేసినందుకు బాబును ఒక్కటి కొట్టాను.

నేను వెళ్ళేసరికి స్వాములవాడు సోపాలో కూర్చుని చాకుతో ఏసిల్ వల్ల కోస్తున్నారు. నేను ఎదురుగా హుర్చున్నాను. వల్లముక్కలు పోసిన చక్కెర వా ముడుకు జరిపాడు. నేను రెండు తీసుకున్నాను.

అయన ఒక ముక్క నమిలి -

"నాలో పరివర్తన వచ్చిందోయ్" అన్నారు.

ఆర్థంకానట్లు చూశాను.

"అదేనోయ్! నాలో మార్పువచ్చింది. చనిపోయినవాళ్ళని బ్రతికించే ఈ వ్యాపారం ఇంకి చెయ్యకూడదు అనుకుంటున్నాను..." అన్నారు.

వక్కిలో బాంబు పేలినట్లు అదిరి వద్దాను.

"ఎవరి సంపాదన అగిపోయింది?" అడిగేను.

"ఇంతవరకు సంపాదించింది చాలు. దీంకో నా ఒంటి జీవితం ఎలాగూ గడిచిపోతుంది. ఈ సారి మృత్యువు వస్తే ఇంక మళ్ళీ పిన్ను బ్రతికించమని అనను."

"ఎందుకిలా చేయాలనిపించింది?" అడిగేను.

"విన్న నేను పోయినప్పుడు నువ్వు నన్ను బ్రతికించమంటే ఆలస్యం చేసిన కారణం..." నేను యముడిని కలుపుకో

వలసి వచ్చింది. అయనతో సంభాషించిన తర్వాత నాలో ఈ మార్పు వచ్చింది..."

"అందువల్ల మనం వ్యవహారం..."

"ఫర్వాలేదు. ఒక వక్కిలకు సమాధానం చెప్పు. 50 మంది కూర్చోవల్సిన బస్సులో 500 మంది హుర్చుంటే ఏమవుతుంది?"

"బస్సు హారి వస్తుంది పైగా ఎవ్వరికి సుఖం వుండదు..."

"ఇప్పుడు మన వ్యాపారంవల్ల ఈ ప్రపంచం కూడా అలాగే అవుతుంది. మామూలుగానే మన దేశంలో జనాభా సమస్య అతి తీవ్రంగా వుంది. దానికి తోడు మనం వచ్చిన వాళ్లందరినీ బ్రతికిస్తూపోతే ఆ సమస్య మరింత పెరుగుతుంది. వీధికిం నిడుదోగం, అహర సమస్య, ఇళ్ల సమస్య మరింత పెరుగుతాయి. వైద్యశాస్త్రంలో వచ్చిన అభివృద్ధివల్ల మరణాల సంఖ్య మామూలుగా తగ్గిపోయింది. మనం ఒకరకంగా దేశానికి అన్యాయం చేస్తున్నామేమో!" అలోచిస్తూ అన్నాడు.

"గోంగూరవచ్చింది కాదా! అవన్నీ అలోచిస్తే మన పని సున్నా. మనం గొప్పవాళ్లనే బ్రతికిస్తూన్నాం కానీ దరిద్రులని కాదు ఇందువల్ల మీరు చెప్పిన సహస్యలు రావేమో" అన్నాను.

"అలా అనకు. బ్రతికేడి గొప్పవాళ్ళే అయినా వాళ్ల బ్రాహ్మణులకు బలి అయ్యే వీధివాళ్ల జీవితం మరికొన్నాళ్ల

అలాగే వుండిపోతుంది. డబ్బుకోసం రెక్కచెయ్యక చాలామంది మధ్యతర గతివాళ్ళు కూడా మన దగ్గరకు రావడం, మనం బ్రతికించడం జరిగింది. ఎవడు బ్రతికేనా దేశజనాభా పెరగడం జరుగు తోంది కదా! మనం బ్రతికించిన గొప్ప వాళ్ళందరూ ఇందుమించు పేదల జీవి తాలకో అడుగుంటున్నవాళ్ళే. పేదల పొట్టలు కొడుతున్నవాళ్ళే. మనవల్ల పేదల బ్రతుకులలో చీకటి ఎన్నటికీ దూరంఅయ్యే అవకాశం లేదన్నమాట పైగా మనం చేస్తున్న ప్రకృతి విరుద్ధ మైన పనివల్ల శ్రాద్ధకర్మలుచేసే పురో హితులకు కాటికాపరులకు, కట్టెల అడితీ వాళ్ళకీ నష్టం కలుగుతోంది. నాకు ఎందుకో మనసు విరిగిపోయింది, ఇంక ఈ వ్యాపారం చెయ్యను. నువ్వు కూడా ఆలోచించు. నీ కుటుంబ సభ్యుల్ని బ్రతికించినంత మాత్రాన పెద్ద సమస్యలు రావు కనుక నిన్ను అడ్డగించిను." అన్నారు.

అయిన మరో ఏసిల్ పండు ముక్కలు చెయ్యసాగాడు కత్తికో.

"మీ వ్యవహారం నాకు నచ్చలేదు. ఆ వ్యాపారం కొ న సా గిం చడం ఇష్టం లేకపోతే మానెయ్యండి, నాకు నష్టంలేదు. కానీ ఒక విషయం, మీరు పోయినప్పుడు నేను మీకు రాసిచ్చిన పత్రం తీసుకుని కాలేజీను. కనుక మీరు నన్ను ఏం చెయ్యలేరు. కనుక ఈ నేను వ్యాపారం

సాగిస్తున్నాను. నాకు మీపోటీ కూడా వుండదు కనుక నాకు అది మరింత హాయి " అన్నాను

"ప్రద్యుమ్నా! " అయిన గర్జించేరు

నేను బెదరలేదు. చిన్నగా నవ్వాను. "నువ్వు అన్యాయం చేశావు " అన్నారు.

"పర్వాలేదు " అన్నాను నవ్వుతూ. "అలా చెయ్యడం తప్పు కాదూ? ఆ విషయం నీకు తెలియదూ?" కోపంగా అన్నారు.

"తప్పు అని తెలిసికూడా చాలామంది చేస్తారు తప్పు. రాత్రిపూట ఒళ్ళు అమ్ముకునే అమ్మాయికి వ్యతిరేకం తప్పని తెలియదా? లంచం తీసుకునే లక్ష్మీపతికి అ పని కూడదనితెలియదా? కంట్రాక్టరుకు సహాయపడే ఇంజనీరు ఈశ్వరరావుకు అది తప్పు అని తెలుసు. ప్రైవేటుప్రాక్టీసు పెట్టిన ప్రభుత్వ నై డ్యుడు విశ్వనాథం తప్పు అని తెలిసే ఆ పని చేస్తున్నారు " అన్నాను.

"నల్లరు చెడ్డదారిలో నడిచినంత మాత్రాన నువ్వు నడవాలా?"

"అంతే మరి! " అయిన కళ్ళలో కోపం తొంగి చూసింది. దాన్ని కంట్రోలుచేసుకుంటూ..

"ప్రద్యుమ్నా! ఆఖరుసారిగా చెప్తున్నాను. ఈ వ్యాపారం నేను చెయ్యను, నువ్వు చెయ్యకూడదు "

“అలా కాసింజే అధికారం మీకు లేదు.”

“మూర్ఖుడా! నన్ను అర్థంచేసుకో దబ్బు కాంక్షలో పడి నేను చెప్పిన విజాలు మర్చిపోకు. నాకు కోపం తెప్పించక. ఏమైనా సరే, చచ్చినవాళ్లు బ్రతకడం ఇక జరక్కూడదు అందుకు నిన్ను అర్థిస్తున్నాను.”

“నా బుర్రనిండా డబ్బే నిండివుంది. మీ నీతివాక్యాలు నా బుర్రకెక్కివు. అనవసరంగా శ్రమపడకండి. ముసలి తనం మీదపడి మీ బుర్ర చెడినట్లుంది మీరు మరి మాట్లాడక కూర్చోండి. మీ స్థానం నేను అక్రమిస్తాను.” అన్నాను.

“నిన్ను ఈ దబ్బు వ్యామోహంనుంచి దూరం చెయ్యడానికి నాకు ఒక్కటే మార్గం కన్పిస్తోంది ఇదిగో ఈ కత్తి చూశావా? దీంతో నిన్ను పొదిచి చ పేస్తాను. నీతోనే నీవిద్య అంతమవుతుంది. నేను ఇక ఆ విద్య ప్రదర్శించను కనుక నా కోరిక తీరినట్లే.” అంటూ ఏపిల్ పళ్లు కోసిన కత్తి చూపించారు.

నాకు నవ్వు వచ్చింది. ఆయన సీరియస్ గా అన్న మాటలు కావు అన్నించింది ఆ కత్తికేసి చూశాను పొడుగ్గా, పడుసుగా వుంది. దాంతో మనిషిని పొదివే చావడం ఖాయం.

“ఇంక నేను వెళ్తాను మీకు కొంచెం కొంచెంగా మరి చలిస్తున్నట్లు వుంది. ఈ రోజుతో మన ఇద్దరి మధ్యా సంబంధం

దాదా తేగినట్లే” అంటూ రేచాను.

నిర్లక్ష్యంగా ఆయన వైపు చూసి ఒక నిగరబ్ వెల్గించాను.

రెండు అడుగులు వేశాను,

“అగు” అన్నారు అక్కడే అగి ముఖం వెనక్కి తిప్పి ఎందుకన్నట్లు చూశాను

ఆయన లేచి నావైపు వచ్చారు.

వెంటనే దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా కేకపెట్టాను.

అంత గట్టిగా ఎన్నడూ అరచి వుండను.

అందుకు కారణం ఆయన నా పీపులో గుచ్చిన కత్తే కారణం

ప్రాణాలు అల్లలాడిపోతున్నాయి.

వెంటనే తూలి క్రిందపడిపోయాను.

ఇంకో అయిదు నిమిషాలు బాధపడి తర్వాత చచ్చిపోయాను.

మోకాళ్ళకీ, మోచేతులకీ నేల కగిలి నొప్పిపెట్టడంతో మెళకువ వచ్చింది. మంచంమీంచి దొర్లి క్రిందపడ్డానన్న మాట

బెడ్రూంలో జీరోబిల్లు వెల్లుకూనే వుంది.

ఇంతలో పెద్ద దీపం వెలిగింది.

“ఏమయింది? అంత గట్టిగా కేక వేశారు? హడలి చచ్చాను అదేమిటి దొర్లి పడ్డారా?” సువర్చల ప్రశ్నించింది.

లేచి నిలబడి.. "అవును. ఒక పీదకం వచ్చిందిలే.... కానీ మంచివీళ్లు ఇవ్వు...." అన్నాను.

మంచంమీద కూర్చున్నాను. పిల్లలిద్దరూ అమాయకంగా నిద్రపోతున్నారు. సువర్చల తెచ్చిన మంచివీళ్లు త్రాగాను. బ్రెము చూశాను. మూడయ్యింది.

"పడుకోండి. " అంది సువర్చల రైటు తీసేస్తూ.

కానీ నాకు నిద్ర రాలేదు. కళ్లముందు మృత్యుంజయస్వామిలవారు కన్నడుతున్నారు. తొలికూత విన్నాను కోడిది.

అఫీసుకు వెళ్లాను మామూలుగా. రాత్రి నిద్ర చాలక కళ్లు ఎర్రావున్నాయి.

"ప్రద్యున్నా రాత్రి నిద్రమావి కథ ప్లాట్ కోసం ఆలోచించేవా" అది గేడ కాలిగ్ కొదందం.

నవ్వి ఊడకన్నాను.

రాత్రి వచ్చిన కలనే కథగా రాయంబ్బించింది.

సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేక కాఫీ త్రాగి కథ రాయడం ప్రారంభించేను.

"రాత్రి మీకు ఏం కల వచ్చింది?" అడిగింది సువర్చల.

"దాన్నే కథగా రాసి యువ కథల పోటీకి పంపుతున్నాను. అవ్వయ్యాక చదువు. అంటూ కథ రాసుకో సాగాను.

సాధారణంగా నా కథలు మొదట చదివేది సువర్చల. కానీ ఇందులో పున్న సైపాలిటీ కొరణంగా అమె చదువకుడానే పోస్టు చేశాను. సువర్చల నా ఎదురుగానే కూర్చుని ఏదో బట్టిపడుతోంది.

"ఏమిటి?" అన్నాను.

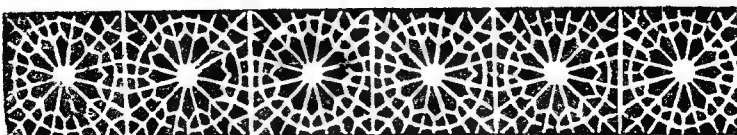
"మా మహిళామండలి వార్షికోత్సవ సందర్భంగా వేస్తున్న నాటకంలో నాస్మాత తాలూకు డైలాగు లివి. ఒక డైలాగు చదువుతాను. వినండి " అంది.

చదవమన్నాను.

"మృత్యువుకు మృత్యువు లేదు. అది చిరంజీవిలా ఎల్లకాలం వుంటే సకల ప్రాణులను వీడిస్తుంది. మృత్యువుకు మృతి కెద్దామని ప్రయత్నించినవారు మృత్యుముఖంలోకి వెళ్లడం తథ్యం గానీ మృత్యు వెరుగనిది మృత్యువు.

నిజమే అవ్వించింది నాకు.

మళ్లీ కథ రాయడం ప్రారంభించాను

సీరియల్

అక్షిణి

విలరెడ్డి నీతిదోష

(గత సంచిక తరువాయి)

వీలు అవసరమైన పుస్తకాల్ని చదువు
తాడు అందుకే ఈ పిన్ని ఆలోచన
లన్నీ

“ఎన్నిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?”

“అలా ఏమీలేదు చెప్పు.”

“ఇక్కడినుంచే బలి ప్రారంభం
అయింది మనిషికి ఆకాశాన్ని చూసి
భయం- చూమిని చూసి భయం- అకలి
భయం- మనిషి భయం- సమాజ భయం-
జీవితం ఎడిడుడుకు భయం బలి .
బలి సంబలి ప్రీబలి : బలి
ఇదే ప్రవృత్తి : నాటికీ మనిషిలో
ఉంది నూ రాత్రి అదే చేశాను ”

“ఏం చేశావ్?”

“నేను బలవ ఉన్నీ మగవాణ్ణి.
ఒక ప్రీ శిశువు బలితీసుకున్నాను. నా

మనస్సులోని బాధకు భయపడి- నా వంటిది
తనానికి భయపడి ” రాహుల్ కంఠం
బాధతో పూచిపోయింది

“ముందు నువ్వు ఆ మంచం దిగు.
ముఖం కడుక్కో. అంతలో నేను కాఫీ
తయారుచేస్తాను ఆ తరువాత మాట్లాడు
కుందాం.”

“ను చెప్పేది వినవా?”

“ఏంనాను ముందు కాఫీ తాగు ”

“నా తలలో నాడుగా ఉంది ”

“హంగ్ ఓవర్ : రాత్రి బాగా
తాగవు ”

“పుసు తా ను ఎందుకో తెలుసా?

“ముందు నువ్వు ముఖం కడుక్కుని
రా తర్వాత వింటాను ” అంటూ
రమేష్ లేచి స్టాదగ్గరకు వెళ్ళాడు.

“పాలు వచ్చాయా?”

“పాలపొడి ఉందిగా!”

రాహుల్ మంచం దిగాడు. తూలుతూ వెళ్ళి బ్రెష్టు ద వేస్తు వేసుకొని బాత్ రూంలోకి వెళ్ళాడు.

రాహుల్ ఎచ్చేసరికి రమేష్ కాపి తయారు చేశాడు.

కాపి సిప్ చేస్తూ కూర్చున్నాడు రాహుల్.

ఇద్దరూ మౌనంగా చాలాసేపు ఉండి పోయారు.

రాహుల్ ముఖం తేటపడింది.

కళ్ళల్లో మత్తు పదిలింది.

“ఊ! ఇప్పుడు చెప్పు!” అన్నాడు రమేష్.

“ఏం చెప్పను?”

“రాత్రి ఎందుకు తాగావు?”

రాహుల్ మాట్లాడలేదు.

“చెప్పవే?”

“నేను ఇప్పుడు చెప్పలేను.”

“నా దగ్గర దాచే రహస్యాలు కూడా నీకు ఉన్నాయా?”

“రమేష్ ప్లీజ్ అలా అనకు.”

“అయితే చెప్పు: నువ్వు ఊరికే తాగవు. ఏదో నీ మమమకు పెద్ద గాయం తగిలిఉండాలి.”

రాహుల్ అదోలా నవ్వాడు.

“నీ నవ్వే చెబుతోంది నువ్వెంతగా బాధపడుతున్నావో! ఏం జరిగిందో చెప్పు.”

రాహుల్ సమాధానం చెప్పలేదు.

“పోవీయి ఇది చెప్పు: రాత్రి ఈ గదికి ఎవరినీ తెచ్చావ?” రమేష్ కంఠం తీవ్రంగా ఉన్నది.

“నేను ఎవరినీ తీసుకురాలేదు. అమ్మే వచ్చింది.”

“ఎవరు? భావనా? ఇంతకాలం ఎక్కడ ఉంది? ఎందుకు చెప్పకుండా అజ్ఞాతవాసానికి వెళ్ళిపోయింది?”

“అమ్మే ఎత్తకు!” కరకుగా ఉంది రాహుల్ కంఠం.

రమేష్ అతని ముఖంలోకి ఆళ్ళ రక్తంగా చూశాడు.

ఏదో ఆదగబోయి అగిపోయారు.

“నా పతనం ప్రారంభం అయిందిరా. నేను ఒక అదిపిల్ల శిలాన్ని దోచు కున్నాను.”

“నేను నమ్మను. నువ్వు బలవం తంగా ఏ ప్రీవీ....” అంటూ అగి రాహుల్ ముఖంలోకి చూశాడు.

“అమ్మ ఇష్టంకోనే కావచ్చును. అమ్మ నన్ను ప్రేమిస్తున్నది. తాగిన మైకంలో అమ్మచేత కూడా బలవం తంగా తాగించాను. అందువల్లనే అమ్మ నాకు లొంగిపోయింది. ఎంత నీచంగా ప్రవర్తించానో చూశావా?”

“తాగించావా? ఏ ప్రీ అంతకుముందు అలవాటు లేకపోతే ఒక పురుషుడు బల వంకం చెయ్యగూనే తాగుతుందని నేను అనుకోను.”

“నేను అబద్ధం చెప్పడంలేదు.”

“నేను బాధపడుతున్నానని ఆ అమ్మాయి గురించి చెడుగా చెబుతున్నావు గదూ?”

“కాదు. నువ్వంటే ఆమెకు ప్రేమ లేదు.”

“ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తున్నది. నేను కాగమంటే కాగింది. తనను నాకు మనస్ఫూర్తిగా అర్పించుకున్నది.”

“కాదు, నేను చెప్పేది విను. నువ్వు ఆమెకేసి తలెత్తి చూపేవాడివి కాదు. నీ ఫ్రెండుకు మహాగర్వం అనేది, భావన నీకు దగ్గరగా వచ్చాక మరీ పట్టుదల ఎక్కువైంది.”

“ఎందుకూ?”

“చెప్పానుగా ఆమెకు తన అందం మీద గర్వం అని! ఆ అందంతో ఏ పుగానైనా తిన చుట్టూ తిప్పుకోగలననే అహం ఉంది. ఆమెలో ఆ అహంమీద నువ్వు దెబ్బకొట్టావు. ‘భావన నాకంటే అందమైందా?’ అని నాకో ఎన్నోసార్లు అన్నది.”

రాహుల్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

“సుమతికి అన్యాయం చెయ్యను.”

“సుమతికి న్యాయం చేస్తావా? ఏం చేస్తావు?”

“ఆమె నన్ను ప్రేమించింది. దెబ్బ తిన్న ప్రేమ ద్వేషంగా మారుతుంది.”

“పుస్తకాల్లో చదివిన దైలాగు

చెప్పకు.”

“ఆమె అంతకు ముందు ఏం చేసిందో నాకు అవసరం. నేను తప్పు చేశాను. అందుకే....”

“ఏం చేస్తావ్?”

“పెళ్ళి చేసుకుంటాను.”

రమేష్ పకపక నవ్వాడు.

“ఎందుకలా నవ్వుతావ్?”

“సుమతి నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటుంది అనుకుంటున్నావా?”

రాహుల్ ముఖం కోసంకో ఎర్రబిసింది.

“ఆమెకు నువ్వు ఒక్కడివే స్నేహితుడివి కాదు.”

“నీమూటలు నమ్మను. నువ్వు ఆమెను ప్రేమిస్తున్నావ్. నీ కోసం ఎప్పుడూ గదికి వస్తూఉండేది.”

“నీకు మళ్ళీ పూర్తిగా వదలలేదు. ఒక వైపు నిన్ను ప్రేమిస్తున్నదంటున్నావ్. రెండో వైపు నాకోసం గదికి వచ్చేది అంటున్నావ్?”

“అది కాదు ఆమె చెప్పింది.”

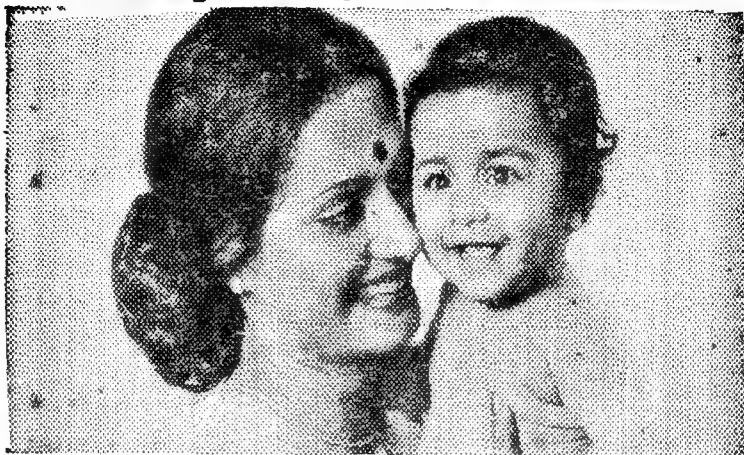
“ఏమని?”

“నన్ను చూడటానికే, నాకో స్నేహం పెంచుకోవడానికే, ఏదో వంకకో మన గదికి వచ్చేదాన్నని చెప్పింది.”

“ఆమె ప్రేమిస్తున్నట్లు చాలామందికి భ్రమలు కల్పించింది.”

“నీకు కూడానా?” వ్యంగ్యంగా అన్నాడు రాహుల్.

పాపాయికి పుట్టుకతోనే మిరియిన కామక్-3 నెలలకు సరిపడే ఐరన్

3 నెలలు నిండాక, కేవలం పాలే అతడికి
కావలసిన ఐరన్ ను సమకూర్చలేవు

అతడికి ఇవ్వండి **ఫారెక్స్** పుష్కలంగా ఐరన్ గలది

“శల్కినుంది పెద్ద ఐరన్
నిల్వతో సహా పుడతాడు
పాపాయి అంతా పుట్టిన
తర్వాత ఈ నిల్వ
క్రమేపి తరిగిపోతుంది
పాలు మంచి ఆహారమే
అయినప్పటికీ, ఐరన్
లేనందువల్ల అది సంపూర్ణ
ఆహారం కాదు అందుకే
పాపాయికి ఐరన్ గల
ఆహారాలు కావాలి.”

డాక్టర్ సుభాష్ సి ఆర్య
“ఇన్ ఫెంట్ అండ్ బ్రెస్ట్
కేర్ ఫర్ ది ఇండియన్
మదర్”
డాక్టర్లు ఫారెక్స్
ఎందుకు సిఫార్సు
చేస్తారు?
ఫారెక్స్ లో
పుష్కలంగా ఐరన్ కూడా

ఉంది—అది మీ
పాపాయి రక్తానికి, అతడి
శరీర ఆరోగ్యానికి,
అతడి పెరుగుదలకూ,
వికాసానికి అతి ముఖ్యం.

డాక్టర్లు సిఫార్సు చేస్తారు ఫారెక్స్
నత్తరమైన, సంపూర్ణమైన పెరుగుదల కోసం పాపాయికి అదర్థవంతమైన భుజి ఆహారం

CASGLF-30-163 Tel

రమేష్ ఓ క్షణం రాహుల్ ముఖం
లోకి చూశాడు.

“నేను ఆ ప్రభువులో పడనని ఆమెకు
తెలుసు, ఆమెకో తిరగడానికి నాకు
అభ్యంతరం లేదనికూడా తెలుసు.”

రాహుల్ మౌనంగా చూస్తూ ఉండి
పోయాడు.

“రఘురాం తెలుసుగా?”

“ఏ రఘురాం?”

“అదే పిచ్చాసుపత్రి పాలైనవాడు.”

“అఁ.”

“అతనికి ఆ గతి వట్టింది ఈ
సుమతైనని నీకు తెలియదు.”

రాహుల్ ఆశ్చర్యంగా రమేష్
ముఖంలోకి చూశాడు.

“నువ్వు ఇందాక్ నీలో నువ్వు
మాట్లాడుకున్నావే అది అక్షరా రా నిజం.”

“ఏమిటి? ఏం మాట్లాడాను?”

“లివ్ స్టిక్ వేసుకున్న ఆ పెదవుల్లో
రక్తదాహం ఉన్నదన్నావే. అది కరెక్టు.”

రాహుల్ అయోమయంగా చూశాడు

“మరో మాట కూడా అన్నావ్.”

“ఏమన్నానూ?”

“నీకు గుర్తు లేదా?”

“లేదు.”

“అందమైన ఆడది నవ్వినప్పుడు

బుగ్గలు గుంటలు పడితే, ఆ గుంటలు

కొండలో యల్లాంటివి అన్నావ్. నువ్వు

విజంగానే గుంటలో పడిపోతున్నావ్.”

రాహుల్ ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు.

జనవరి నెల యువ భావపరిచయ పోటీ

రు. 25-00 బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య

రేఖాచిత్రంలో ప్రగతి

ఉపాచిత్రంలో ఉన్నతి

బందారు కొండలరావు

వారేరు

హై పవర్ సర్ఫ్ అమిత తెల్లగా ఉతుకుతుంది...

అమిత తెల్లగా కనువిందుగా

హై పవర్ సర్ఫ్ లోని హెచ్చు దిగుళ్లంత కత్తి

మురికిని, శుద్ధి మరకర్ని మునునాయం

జీర్తుంది కాగా మాపిపోయిన దుస్తుల్ని

తూడా, తెల్లగా మిలమిల పెరిసేలా

జీర్తుంది సర్ఫ్ ఎక్కువ మంది

శల్లులు మేరే ఇతర వాషింగ్

పొడర్కు బదులు సర్ఫ్ వే

వాడటంతో ఆశ్చర్యం

ఏముంది గనక :

ఎక్కువ మంది తెల్లులు మేరే ఇతర

వాషింగ్ పొడర్కు బదులు సర్ఫ్ నే వాడతారు

హిందూస్థాన్ రివర కాం బిజ్నెస్ ఉత్పత్తి

రింబాన్-50-224 1982 76

“ఏమిటి అబోదిస్తున్నావో?”

“నేను సుమతితో మాట్లాడతాను
గతాన్ని తవ్వకం నాకు యిష్టం లేదు.
అమెకు ఇష్టం అయితేనే పెళ్ళి చేసు
కుంటాను.”

“ఎప్పుడు మాట్లాడతావు?”

“ఈ సాయంత్రమే!”

“ఎక్కడ?”

“ఇక్కడే!”

“ఈ సాయంత్రం మళ్ళీ వస్తుందనే
అనుకుంటున్నావా?”

“వస్తానన్నది వస్తుంది.”

“సరే మాట్లాడు.”

“నాకు విశ్లేషణ కావాలి.”

“తాగితే కాచి మాట్లాడలేవా?”

రాహుల్ మాట్లాడలేదు.

“తాగితే ఇంకేం మాట్లాడతావో?
రాత్రిలాగే ప్రవర్తిస్తావు.”

“అయితే వద్దులే. నేను తాగను.”

“ఇక లేది స్నానం చెయ్యి కాలేజీకి
తైం అవుకోంది.”

“ఇవ్వాలి నేను కాలేజీకి రారేను.”

రమేష్ లేచి బవల్ తీసుకొని బాత్
రూంలోకి వెళ్ళాడు.

7

ఏడుగంటలకు ఊరికి వెళ్ళి వంట
కుర్రాడు వచ్చాడు.

రమేష్ భోజనం చేసి కాలేజీకి
వెళ్ళాడు

“అసలు నిన్న సాయంత్రం నీకు

ఎందుకు తాగించిపించింది?” వెళ్ళబోయే
ముందు రమేష్ ప్రశ్నించాడు.

“అ విషయం ఇప్పుడు చెప్పలేను.”
అన్నాడు రాహుల్

రాహుల్ అన్నం తిసిగానే ఏక
పోయాడు.

రమేష్ కాలేజీనుంచి వచ్చేవరకూ
ఏదైపోతూనే ఉన్నాడు.

రమేష్ రాహుల్ ను లేపాడు.

ఇద్దరూ కాఫీ తాగారు.

“సినిమాకు వెళ్దాం వస్తావా?”

“నీ ప్లేహకులేమైనా?”

“వాళ్ళను ఇవ్వాలి రావద్దన్నాను.”

“ఎందుకనీ?”

“నీ వాంకం వాళ్ళ కళ్ళుబిడబిం నా
కిష్టంలేదు.”

రాహుల్ మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

“మర్చిపోయాను. నువ్వు సుమతి
కోసం ఎదురుచూస్తున్నావు గదా? నేను
వెళ్ళివస్తాను.” రమేష్ బయటికి వెళ్ళి
పోయాడు.

రాహుల్ అశాంతిగా గదిలో తిరగ
సాగాడు.

ఉండి ఉండి భావన గుర్తు వస్తున్నది.
భావనను తను ఎంత గొప్పగా ఊహించు
కున్నాడూ?

తనకు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయి
నందుకు ఎంతో కుమిలిపోయాడు

అయినా ఏనాటికైనా కనిపిస్తుందనే
ఆశ పెంచుకున్నాడు. తన మనసులో

రెక్సోనా మా చర్మాన్ని సుందరీకరిస్తుంది...

మృదువుగా మెరిసేలా ఉంచుతుంది

రెక్సోనాలో ఉంది నహజసిద్ధమైన
నాలుగు నూనెల సమ్మేళనం—
కాపుషా (రేవరాయి తాళి) ఎవంగ పల్మి, ఎవంగ, పరకా
రెక్సోనాతో స్నానం
తర్వాన్ని మృదువుగా
మెరిసేలా ఉంచుతుంది.
మిరెంట్ ఇష్టపడే
వరిమళాన్ని చర్మంపై
విరిచి గుబాళించకపో
రెక్సోనా మీ చర్మ
సంరక్షణ కోసం
కనాజమైన పాదనం

రెక్సోనా మా చర్మ సౌందర్యం కోసం

హిందూస్టాన్ లీవర్ వారి విశిష్ట ఉత్పత్తి

రింబాన్ 100% మృదువు

భావనకు తప్ప మరొకరికి చోటు లేదను
కున్నాడు.

భావన తనను మోసగించింది.

సుమతి తన సర్వస్వం తనకు అర్పిం
చింది.

సుమతిని సీతాకోకచిలుక అన్నాడు
రమేష్.

అడవిల్ల సోషల్ గా ఉంటే చాలు
ఎన్ని పుకార్లయినా వుట్టిస్తాను. ఇది మన
వంస్కారం.

చీకటి పడింది.

సు: తీకోసం ఎదురుచూడసాగాడు.

ఎనిమిది అయింది.

సుమతి రాలేదు.

రమేష్ చెప్పింది విజయేనా?

ఇంతమాత్రానికే అలా ఎం దు కు
భావించాల్సి ఆమెకు ఇవ్వాలి రావడానికి
వీలు చిక్కకపోయి ఉండవచ్చుగా?

రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు రమేష్
వచ్చాడు

రాహుల్ పడుకుని ఉన్నాడు.

“నిద్రపోకున్నావా?”

“లేదు.”

“భోజనం చేశావా?”

“లేదు.”

“లే భోజనం చేద్దాం!”

“నాకు అకలిగా లేదురా!”

“ఏం సుమతి రాలేదనేనా?”

రాహుల్ మాట్లాడలేదు.

“సుమతి సినిమాకు వచ్చింది.”

రాహుల్ సమాధానం ఇవ్వలేదు.

“ఎవరికోసని అడగవేం?”

“చెప్పు!”

“హనుమంతరావుకో.”

“ఏ హనుమంతరావు?”

“ఇంకే హనుమంతరావు! ఆ కోటీ

శ్వరుడి కొడుకునీ క్లాస్ మేట్ కో.”

రాహుల్ కు పెద్దగా బాధ అన్నించ
లేదు.

“బాధపడుతున్నావా?”

“లేదు.”

“మరి అలా ఉన్నావేం?”

“ప్లీజ్ రమేష్! ఇప్పుడు న నన్నే మీ
అడక్కు.”

రాహుల్ పక్కకు తిరిగి పడు
కున్నాడు.

రమేష్ రాహుల్ కేసి జాతిగా
చూశాడు.

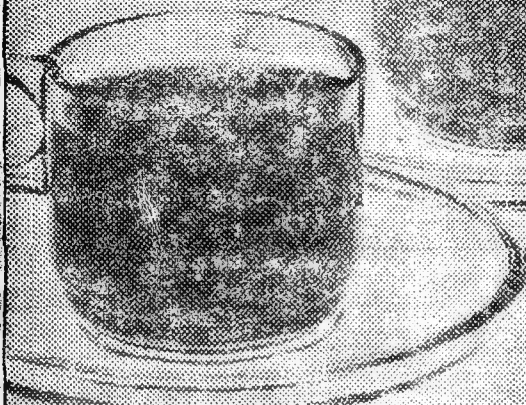
వీడి బాధ సుమతికోసం కాదు. ఏదో
జరిగింది. భావనను వీడు ప్రేమిస్తు
న్నాడు. ఆ అమ్మాయి చెప్పకుండా
ఈరు విడిచి వెళ్ళిపోయినప్పుడు చాదావు
పచ్చివాడిగానే తిరిగాడు. అయినా నిండు
కుండలా తొణక లేదు. ఆమెను
ఒక్కమాట అనలేదు.

ఇప్పుడు ఏమైంది?

భావన కన్పించిందా?

భావన మరెవరైనా పెళ్ళి చేసు
కుందా?

టాప్ స్టార్ ఉన్న
కప్పు ఏది ?

చూడండి, ఇక్కడ
చిక్కని, కమ్మని టీ ఉన్నది

చూడగానే తెలుసుకుంటారు దాని గొప్పదనం
రుచిచూడగానే గ్రహిస్తారు దాని కమ్మదనం
వికృతనష్ట పరీక్షలో విజ్ఞాన వాస్టాకర్ శే
ఖలువు చూడగానే తెలుస్తుంది దానిలోని
ప్రత్యేకత కాగగానే తెలుస్తుంది దానిలోని
కూర్చిన యి

లిప్టన్
టాప్ స్టార్
టీ

చిక్కదనంలో టాప్ కమ్మదనంలో టాప్

© 1982 Lipton Tea Co. Inc.

రమేష్ పరిపరి విధాల ఆలోచిస్తూ
వదులుకున్నాడు.

8

రెండో రోజు రాహుల్ కా లే జి కి
నియలుదేరాడు.

రమేష్ కు ఎన్నో అదగాలని ఉన్నది.
కాని అదగలేకపోయాడు.

రాహుల్ కు కాలేజీలో సుమతి కన్నం
దింది.

రాహుల్ ను చూసే చూడనట్టే వెళ్ళి
పోయింది.

రాహుల్ కు రోషం వచ్చింది. మళ్ళీ
తనను తనే విమర్శించుకున్నాడు.

అమెకు తనమీద కోపం వచ్చి
ఉంటుంది, పాదపడుతుందేమో! ఏ అద
విల్లయినా ఇంత జరిగాక అ మగవాణ్ణి
క్షమిస్తున్నా:

నాలుగంటలకు యూనివర్సిటీ గేట్ లో
నిల్చున్నాడు రాహుల్.

సుమతి, రమేష్ మాట్లాడుతూ
వస్తోంది.

"సుమతి గారూ!" తనను దాటి
పోతున్న సుమతిని పిల్చాడు రాహుల్.

సుమతి తక్కువ అగింది.

"మీరా! ఏమిటి?"

"మీకో మాట్లాడాలి."

రమేష్ ముందుకు సాగిపోయింది.

సుమతి మగ పిల్ల లతో సోషల్ గా
ఉంటుందని యూనివర్సిటీలో అందరికీ
తెలుసు.

"రండి!" అన్నది కారుకేసి దాటిస్తూ.

సుమతి స్టీరింగు ముందు కూర్చుంది.

రాహుల్ వక్కసేబ్లో కూర్చున్నాడు.

"ఎక్కడి కెల్లాం!" అడిగింది

సుమతి నిర్లప్తంగా.

అమె ప్రవర్తన రాహుల్ లో
అశ్చర్యాన్ని, ఇంకనూ కలిగిస్తున్నది.

"మీ ఇష్టం."

కారు ఓ బోన్ హోల్ లో ముందు
అగింది.

అమె వెనకే రాహుల్ హోల్ లో
ప్రవేశించాడు.

అలా అమె వెనక వెళ్ళడం
రాహుల్ కు ఎలాగో అచ్చించింది.

ఇద్దరూ ఓ మూలగా ఉన్న బిల్లి
ముందు కూర్చున్నారు.

"ఏంటి సుకుంటారు?" సుమతి
రాహుల్ ముఖంలోకి చూస్తూ అడిగింది.

"కాఫీ"

"రెండు కాఫీ" బేరర్ తో చెప్పింది.

"రాత్రి జరిగినానికి జాధనడు
తున్నాను."

"ఇది చెప్పడానికేనా- ఏదో మాట్లాడా
లన్నారు."

అమె స్వరంలో కోపం లేదు, ఓ
భావమూ లేదు.

ఏమి జరగనట్టే మాట్లాడుతోంది.

"నేను అడిగే ప్రశ్నలకు సత్తెవ
నమారాలని కావాలి. ఇస్తారా?"

"అదగండి."

జీవం ఉటపడే బాగ్ వాగ్ లిరిల్

అపూర్వమైనది లిరిల్. నచ్చుచి తరంగరేఖలు.
 తిమ్మకాయల్లోని తాజాదనపు ఉత్సాహంతో,
 తిరుక్తన, పులకరింపజేసే లిరిల్ మిమ్మల్ని
 తనవారిగా రూపొందిస్తుంది.

లిరిల్

తాజాదనపు సాల్బ్ శిశుకాయితక జాతనపు రిక్తాహంతో
 హిందూస్థాన్ లిమిటెడ్ వారి విశేష ఉత్పత్తి

హిందూస్థాన్ లిమిటెడ్ ౨-౪౭౧౭

■ క్షణం సుమతి ముఖంలోకి చూశాడు.

ఆ ఎర్రటి పెదవులు... అప్పుడే లేడి రక్తంతో తడిచిన చిరుతపులి పెదవుల్లా కన్పించాయి రాహుల్ కు.

ఈమేనా మొన్న రాత్రి తనకో 'నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను' అనన్నది.

"మీరు జీవితాన్ని గురించి ఎప్పుడైనా ఆలోచిస్తారా?"

"ఎందుకు ఆలోచించనూ?" నవ్వుతూ అన్నది.

"ఏమి ఆలోచిస్తారు?"

"ఆలోచించడానికి లక్ష విషయాలంటాయి. ఏదని చెప్పనూ?"

రాహుల్ ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

ఆమె కళ్లు కొంచెంగా చూస్తున్నాయి.

రాహుల్ కు వళ్లు మండింది.

రెండు రోజులుగా అతనిలో చోటు చేసుకున్న పిరికితనం వదిలింది. ముఖం గంభీరంగా మారింది.

"అఁ ఆదీ ఆలా ఉండాలి?"

"ఏమిటి?" ఆశ్చర్యంగా సుమతి ముఖంలోకి చూశాడు.

"ఇప్పుడు మీరు మీరుగా కన్పిస్తున్నారు."

"అంతే?"

"అంతవేరూ ఏదో జంకు జంకుగా... పెంపుకు పిల్లిలా..." కిలకిల నవ్వింది.

రాహుల్ కు కోపం వచ్చింది. లేచి వెళ్ళిపోవాలనిపించింది. అయినా తమాయించుకున్నాడు.

"మీకు పిల్లులంటే ఇష్టం అటగా?"

"ఎవరు చెప్పాడూ? పిల్లులంటే నాకు అసహ్యం!"

రాహుల్ మౌనంగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

"నరే! అసలు సంగతి చెప్పండి."

"మీ జీవిత ధ్యేయం ఏమిటి?"

"బాబోయ్ ఇంత పెద్ద ప్రశ్నా! మీరు ఎన్నో ఉత్తరాలు చదువుతారు. మీకు ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం దొరకలేదా?"

"లేదు."

"నేను చెప్పగలననుకున్నారా?"

"అదగా లనిపించింది."

"మరోసారి ఎప్పుడైనా చెబుతాను."

"కాదు. ఇప్పుడే సమాధానం కావాలి."

"జీవిత లక్ష్యం ప్రేమ!"

"ఎందుకని?"

"నాకు ఆలా అనిపిస్తుంది. అంతే!"

"వివాహం!"

"వివాహం ఒక అవసరం. అది జీవిత లక్ష్యం కాదు."

రాహుల్ ఆశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

"వివాహం అవసరమా? ఎవరికీ?"

"ప్రస్తుత సమాజంలో సురక్షితమైన స్థానం సంపాదించుకోవడానికి."

"అంటే పెళ్ళి సమాజం కోసమా?"

"అవును"

"మరి ప్రేమ!"

"వ్యక్తి కోసం? మనషి కోసం... మనసు కోసం."

**మీలాంటి
మగవానికి
తృప్తినిచ్చేది - చార్మినార్!**

చిక్రాంతి పొందండి! చార్మినార్ తాగండి.

లక్షల మైల పొయ్యి సిగరెట్ తొగడం ఆరోగ్యానికి హానికరం
 5 ALU DRY WA 8 NG CIGARETTE SMOKING IS INJURIOUS TO HEALTH

90 పైసలకు 10*

* శుభ్ర వాతావరణంలో ఉంచండి

CASVS 259 183 TEL

"అసలు మీ దృష్టిలో ప్రేమంటే..."
 "ఇద్దరు స్వతంత్ర వ్యక్తుల మనసుల
 మధ్య ఏర్పడే అనురాగం... అకర్షణ...
 అనుబంధం."

"అవి వివాహం చేసుకున్న ఇద్దరి
 మధ్యా ఉండవా?"

"ఉండవు."

"ఎందుకని?"

"వివాహంలో బంధం ఉన్నది.
 దాన్ని అనుబంధం అని నేను అనుకోను.
 పెళ్లికో వ్యక్తి స్వాతంత్ర్యం పోతుంది.
 దాంట్లో ప్రేమకూడా క్రమంగా పోతుంది."

"ప్రేమలో భారీరక సంబంధం కూడా
 ఒక భాగమే అని నా భావం."

"నేను కాదనడం లేదు."

"అంటే పెళ్లికి ప్రేమకూ సంబంధం
 లేదంటారా?"

"అవును."

"మీకు పెళ్లి ఆవుతుందనుకోండి.
 మీకు మీ భర్త మీద ప్రేమ తగ్గిపోతే ఏం
 చేస్తారు?"

"నుమతి ఎర్రటి పెదవులమీద హాస్య
 రేఖ లీలగా కదిలింది."

"వివాహం తర్వాత మీరు మరొకరిని
 ప్రేమించగలరా?"

"ఎండుకు కాకూడదూ, ఎం ద రో
 ప్రేమ పెళ్లియాక మరొకరిని ప్రేమించడం
 నాకు తెలుసు."

"అలా చెయ్యడం అనుచితం అన్నింటికీ
 వదా?"

"ప్రేమ ఉచితానుచితాలను బేరీజు
 వేసుకొంటూ కూర్చోదు."

"అందువల్ల జీవితంలో సంతుర్నత
 తలపెత్తదా?"

"ఎక్కుతుంది. ప్రేమకోసం మానవుడు
 సమాజంలోనే కాదు, తన తో కూడా
 మర్నాడతాడు."

"ఎందర్నయినా ప్రేమించడం సంభవమా?"

"ఒకే సమయంలో సంభవం కాదు."
 అన్నది నుమతి కాఫీ నివేచిస్తూ.

"ప్రేమ మరణిస్తుందా?"

"ప్రేమ ఒక భావం. మనసు ఉన్నంత
 వరకూ అదివావదు. కాకిపోతే ప్రేమించ
 బడే వ్యక్తి దూరంకావచ్చు. ఆ స్థానాన్ని
 మరో వ్యక్తి ఆక్రమించవచ్చును."

రాహుల్ కు తల తిరిగినట్లు అయింది.
 తలవంచుకొని కాఫీ తాగసాగాడు.

రమేష్ చెప్పింది అక్షరాలా నిజం!
 తనే పూర్తి అయ్యాడు.

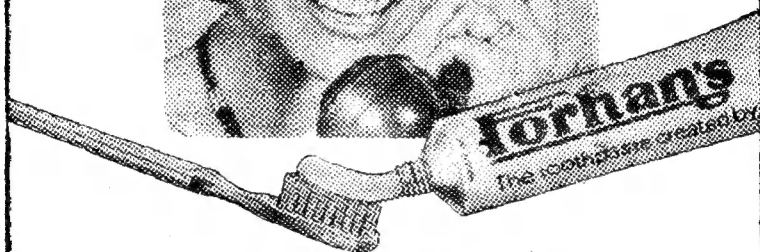
"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నాడు?"

"మొదట ఒక వ్యక్తిని ప్రేమించా
 రనుకోండి. రెండో వ్యక్తి ఆ స్థానం
 లోకి ఎలా వస్తాడు?"

"మొదటి వ్యక్తిని తను నిజంగా
 ప్రేమించడంలేదని తెలుసుకున్నప్పుడు,
 నాకు కావాల్సిన వ్యక్తి, నేను కోరుకున్న
 వ్యక్తి ఇలాంటివాడు కాదనే భావం కలిగి
 వచ్చుడు."

రాహుల్ ఆలాచనలోపడ్డాడు. (నవేషం)

ఫోర్హెన్స్ - పళ్లడాక్టరు సృష్టించిన టూత్ పేస్టు

**పళ్లను శుభ్రపరచడమేకాక
చిగుళ్లను దృఢపరచడానికి తోడ్పడుతుంది**

దిగుళ్ల బారల వల్ల ఆరోగ్యమైన పళ్లకూడా దీరిపోవచ్చు

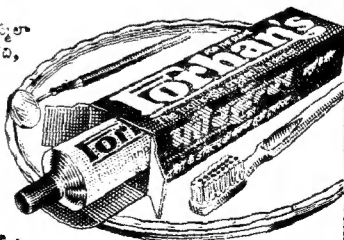

పళ్ల దాళువు వినుమున్నారంటే పళ్లను చక్కగా శుభ్రం చేసుకోకపోతే వల్ల, దిగుళ్లు చుట్టూ పొది అవబడే చూర్మబీజుల పొర ఏర్పడుతుంది. దీన్ని అక్కడ చేస్తే పళ్ల గాఢకదకాయి. ఇది దిగుళ్లను బలహీనపరుస్తుంది. చరితంగా ఆరోగ్యమైన పళ్ల పొడా పట్టు తప్ప వదిలొవచ్చు. దిగుళ్ల బాధలు అనారోగ్యానికి దారి తీయవచ్చు.

ఫోర్హెన్స్ చిగుళ్లను రక్షిస్తుంది

డాక్టర్ ఫోర్హెన్స్ యొక్క అద్వితీయమైన పాత్యూలోని ప్రత్యేకమైన అస్టింజంట్ దిగుళ్లను చక్కపరిచి, దిగుళ్ల బాధలు నివారించడానికి తోడ్పడుతుంది. అంచేత, ఫోర్హెన్స్ టూత్ పేస్టు, ఫోర్హెన్స్ డంట్ యాక్షన్ టూత్ బ్రష్ తో మీ పళ్లను బ్రష్ చేసుకొని దిగుళ్లను మరిష్ చేసుకోండి.

2674-127 TEL

ఫోర్హెన్స్ - చిగుళ్లకోసం

Regd. T.M. Geoffrey Manners & Co. Ltd.

FORM IV

(SEE RULE 8)

Place of Publication	...	5-9-88, Public Garden Road, Hyderabad-500 001.
Periodicity of its publication	...	Monthly + Deepavali Special Number
Printer's Name	...	A. Chandra seker Rao
Whether Citizen of India?	...	Yes
Address	...	5-9-88, Public Garden Road, Hyderabad-500 001.
Publisher's Name	...	A. Chandra seker Rao (For Yuva Publications)
Whether Citizen of India?	...	Yes
Editor's name	...	A. Sudhakara Rao
Whether Citizen of India?	...	Yes
Address	...	5-10-194, Saifabad Hyderabad-500 004
Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital.	...	Smt. A. Sarada 5-10-194, Saifabad Hyderabad-500 004
	...	Sri A. Chandra seker Rao 5-10-194, Saifabad Hyderabad-500 004
	...	Sri A. Rajasekara Rao 5-10-194, Saifabad Hyderabad-500 004
	...	Sri A. C. Chakrapani (Minor) 2 & 3 Arcot Road, Vadapalani Madras-600 0026

I, A. Chandra seker Rao, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Dated: 1-3-'82

Sd. A. Chandra seker Rao
Signature of Publisher

యూవ